

SAKLI ŞEHİR

2. Baskı

Uella

Giudecca

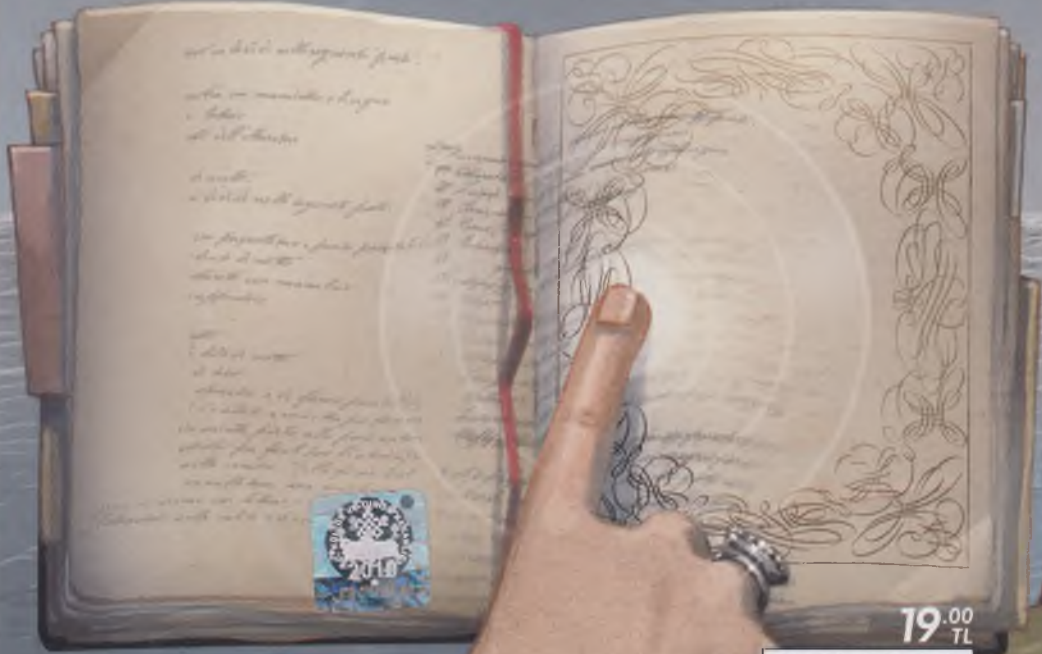
Il Redentore

S. Giorgio Maggiore
Isola S. Giorgio

SAKLI ŞEHİR

Balıkçının meşesi altında yitirirsem beyazı
İkiz köknarlar yetişir yardımına
Ve siyahtır binlerce sesin yankılandığı evin duvarları,
Çivit rengi götürür beni kıyılarına

Ulysses Moore

19.00 TL

ISBN 978-605-111-376-0

9 786051 113760

Doğan Egmont

Venedik. Anita Bloom adında bir kız, annesinin restore ettiği Karaltılı Ev'in tavan arasında resimli bir defter buluyor. Fakat defteri açar açmaz sayfaların arasına gizlenmiş birinin kendisini gözlediği gibi tuhaf bir hisse kapılıyor. Sadece bu kadar da değil: kitapçık, Ulysses Moore'un günlüklerini yazmak için kullandığı esrarengiz sembollerle yazılmış. Bu yazıları anlamının ve kitapçıkla Kilmore Koyu arasındaki bağı ne olduğunu öğrenmenin tek bir yolu var: Cornwall'da saklı olan kasabaya ulaşmak ve Julia, Jason ve Rick'e yardım etmek.

Ve gerçekleri öğrenmenin zamanı gelmişti. Nihayet çocuklar sorularına bir cevap alabileceklerdi. *Zaman Kapısı*, *Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı*, *Aynalar Evi*, *Maskeler Adası*, *Taşların Muhafızları* ve *İlk Anahtar*'in ardından macera devam ediyor.

*Ai miei amici
Viaggiatori Immaginarî*

1844

in Mexico in 1844
with less success
to the great principle of
the defense of all liberties
which position was perhaps
a necessary one

some other power
of the United States

1844
of the
of the
of the
of the

*Ai miei amici
Viaggiatori Immaginarî*

Ulysses Moore
SAKLI ŞEHİR

Orijinal adı: *La Città Nascosta*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2009 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (AI) Italia

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ő.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 ŐiŐli 34360 İstanbul
Tel: (+90 212) 373 77 77
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2010

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Uğur Aktaş
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A.Ő.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
Haramidere 34524 Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-111-376-0

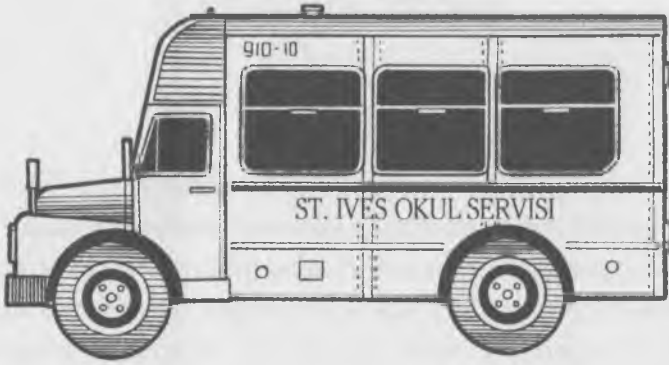
Sertifika No: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantycs S.p.A

Ulysses Moore

SAKLI ŞEHİR

Doğan Egmont

*Bu kitabı anneme adıyorum.
İlk o başlamıştı.*

NOT: Morice Moreau'nun defterinden yapılan alıntılarda Gianni Guadalupe ve Alberto Manguel'in *Hayali Yerler Sözlüğü* adlı eserinden esinlenilmiştir (Yapı Kredi Yayınları, 2005).

Bölüm 1

VENEDİK KEDİSİ

“Mioli?” diye seslendi Anita kısık sesle. “Mioli?”

Küçük kız otların arasında ses çıkarmamaya dikkat ederek parmak uçlarında yürüyordu. Ağzı hafifçe aralanmıştı. Kulaklarını duyabileceği bütün seslere karşı dört açmıştı. Gözlerini bahçenin ortasındaki taş kuyuya dikti. Duyduğu bir cıvıltı mıydı? Bir inilti mi? Parçalanmış kuru bir yaprak mı? Kontrol etti. Hiçbiri değildi.

Maalesef kedisi kuyunun içinde de değildi.

Anita elini sıkıntıyla kaldırdı ve saçlarını bağlayan lastiği çekiş çıkardı. Koyu renkli, uzun saçları vardı. Kalın tutamlar halinde bıçak gibi dümdüz sırtına dökülüyorlardı. Meraklanması mı, yoksa öfkelenmesi mi gerektiğine karar veremediği için ça-

resizce altdudağını ısırdı. Saat epey geç olmuştu. Başının üzerindeki haziran sıcaklığını taşıyan gökyüzü yanmış portakal kabuğu rengine bürünmüştü. Lagünden esen arsız bir rüzgar henüz çiçek açmış salkımları dalgalandırıyor ve etrafı buram buram leylak kokularıyla dolduruyordu.

“Mioli?” diye seslendi Anita son kez. Kedisini dışarıda aramanın ne kadar faydasız olduğunun farkındaydı. Muhtemelen çevik bir hareketle üzüm salkımının pütürlü dallarından birine atlamış, sonra da çardağın dövme demirden parmaklıklarında dengesini hiç bozmadan ilerlemiş ve belki de bininci defa kendilerine ait küçük bahçenin taş duvarına ulaşip dışarı kaçmıştı. Ve bütün bunlar, öğleden sonrayı çayırın ortasındaki küçük masada oturup ders çalışarak geçiren Anita'nın gözlerinin önünde yaşanmış olmalıydı.

“Kahretsin!”

Ansızın esen güçlü bir rüzgar tarih kitabının sayfalarını karıştırdı ve kitabın eski bir yelpaze gibi görünmesine yol açtı.

“Kahretsin” diye düşündü bir kez daha. Mioli'yi en son ne zaman görmüş olabilirdi?

Önce.

Saç lastiğini sinirle dişlerinin arasında kemirirken, “Ama ne kadar önce?” diye sordu kendine. Anita'nın hayatı boyunca koluna takacak bir saati olmamıştı. Zaman kavramı tamamıyla görseldi. Güneş lagünün tabak gibi dümdüz çizgilerine inmeye, ardından da Mestre'ye ve Chioggia'ya giden küçük vapurların yüzdüğü suyu kızıla boyamaya başladığında bu, günün

bitmeye yüz tuttuğu anlamına geliyordu.

Aniden başının üzerindeki gökyüzü parçasının içinde kanatlarını sertçe çırparak geçen bir güvercin topluluğu belirdi.

Günbatımının çok yakın olduğunun başka bir işareti de buydu. Kız için aynı zamanda silkinip kendine gelme vakti gibiydi bu işaret. Artık kaybedecek tek bir dakikası yoktu.

Kitabını, defterini, mürekkepli kalemini kaptığı gibi aceleyle sırt çantasına doldurdu, eski evin uzun ve dar avlusunu geçmek için hızla yürümeye başladı. Hemen önünde üç katlı, sıvası dökülmüş duvarları ve uzun ama dar, kemerli pencereleriyle antika bir bina yükseliyordu. Çatının altındaki karanlık deliklerin arasında yenileme çalışmaları için asılmış demir iskeleler sarkıyordu.

Eve açılan ana kapıdan geçip birinci kata çıkan dar merdivenin tırabzanına koşup kulak kabarttı. Uzaklarda bir yerden annesinin açık kalmış radyosunun sesi duyuluyordu. Her zaman ki gibi klasik müzik çalan bir kanala ayarlanmıştı. Ünlü bir aryanın içindeki keman sesleri evin taş basamakları üzerinde karasevdaya tutulmuş hayaletler gibi uçuşuyor, hüzünlü bir duyguyla yankılanıyordu. Merdivenin duvarları baştan aşağı fresklerle süslenmişti: Hayvanların ve insanların gölgelere gömülmüş karanlık tasvirleriydi bunlar. Üç kat yukarıdaki kubbeli tavan akkor halinde, altın rengindeydi, ama bir uçtan öteki uca uzanan kopkoyu dev bir yarıkla parçalara bölünmüştü.

Anita'nın hayallere inanan gözleri için bu yarık aslında bir ağacın köküydü.

“Zamanın ve kaybedişin ağacı. Sadece ıssız ve تنها yerlerde büyür” diye mırıldanıyordu kendi kendine. Bir yandan da gözleriyle yarığı kayborduğu deliğe kadar izledi. Bu deliğin içinde gümüşten küçük yaprakların büyüdüğünü düşünmüştü her zaman.

Ama bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu; kendini bildi bileli böyleydi.

Şeyleri farklı bir biçimde görüyordu.

Başkaları ona yanıldığını söylese de, varlığından emin olduğu şeylerin gerçekte var olmadığını söyleseler de yapacak bir şeyi yoktu.

Ama o akşam Anita için gerçekten de var olmayan tek şey kedisiydi.

Merdivenin basamağına çömeldi ve bir kez daha seslendi: “Mioli?”

Ona cevap veren sadece radyodan yükselen keman sesiydi. Bir de dışarıdan gelen lakırtılar vardı. Pazaryerinden geliyor olabiliyorlardı. Belki de kanalın yakınlarında bir yerden.

Anita ayağa kalkıp basamakları ikişer ikişer çıktı. Bu sırada duvardaki freskleri görmezden gelmek için tırabzana yakın durmaya gayret ediyordu. Bir keresinde duvarda saklanan o figürlerin kendisini kaçırabileceklerini ya da elbisesinden bir parçayı koparıp alacaklarını hayal etmişti. O gün bugündür de başını çevirip onlara bakmadı. Şimdi de palas pandıras basamakları tırmandı ve ayağını ikinci katın metal plakalarla kaplı döşemesine atıncaya dek hiç nefes almadı. Burada odalar tavana ka-

dar uzanan restorasyon iskelelerinin işgali altındaydı.

Anita'nın annesi yukarıda, çatının hemen altındaki kattaydı. Üzerinde boya ve toprak lekeleriyle dolu bir önlük vardı. Sarı saçlarınıysa plastik bir bonenin içine gizlemişti. Yüzünün ortasındaki sarı renkli devasa gözlükle çirkin bir böceğe benze-mişti.

Anita'nın annesi birkaç hafta önce bu içi resimlerle dolup taşan evi restore etme görevini almıştı ve delicesine bir işe ko-yularak her seferinde bir duvar olmak kaydıyla elinde taş kesen aletler, bıçaklar ve saf suya batırılmış pamuk parçalarıyla çalış-maya başlamıştı. Kazıyor, ovalıyor, temizliyor ve yavaş yavaş yıllar içinde kaybolmaya yüz tutmuş freskleri tekrar gün ışığına çıkartıyordu. Bütün evi bir düzene sokması en azından bir se-nesini alacak gibi gözüküyordu.

Ve Anita bütün bu süre boyunca annesiyle bu koca evde ka-lacaktı.

Venedik'e taşınmak onu mutlu etmişti. Öğleden sonraları-nı bu eski evde çalışarak geçirmekten çok hoşlanıyordu. Bura-sı onların evi değildi, ama annesinin işi sayesinde Anita artık burasının birazcık... ailesinin evi olduğunu hissediyordu.

Oda oda dolaşarak "Anne" diye bağurmaya başladı. "Mi-oli'yi gördün mü?"

En tepedeki iskelede işini yapan annesi onu duymamıştı. İşine ve radyoda çalan müziğe öyle kaptırmıştı ki kendini, ku-lağının dibinde top patlasa farkına varmazdı.

Anita ona bir kez daha seslenmeyi düşündü, ama sonra an-

nesini rahat bırakmaya ve kedisini tek başına aramaya karar verdi. Dışarı çıktığı anlaşılın diye sırt çantasını kapının yanında görünür bir yere bıraktıktan sonra hızlı adımlarla merdiveni indi ve bahçeye çıktı. Bahçe kapısına ulaşıp ağır demir kapının parmaklıklarını ittirmesiyle kendini güneşin bir taç gibi tepesine yerleştiği Venedik'te bulması bir olmuştı.

Eski ev Venedikliler tarafından Karaltılı Ev olarak bilinirdi. Bunun nedeni içindeki sayısız resimdi. Venedik'in ayrıldığı altı bölgeden en güneyde olan ve burada yaşayan Venediklilerin sona kaldığına inanılan Dorsoduro sınırları içinde bulunuyordu. Anita Venedikli değildi. Bu büyülu sular ülkesine sadece birkaç ay önce gelmişti. Aslına bakarsanız onun soyadı da İtalyanca değildi. O Anita Bloom'du. On iki yaşındaydı ve İtalyan bir restoratörle İngiliz bir bankacının tek çocuğuydu. Babası işleri yüzünden Londra'da kalmış olsa da, buraya gelebilmek için her fırsatı değerlendiriyordu. Babasının dediği gibi, bir bankayı Londra'dan Venedik'e taşınmaya ikna etmek çok da kolay bir iş değildi.

Anita ile annesi Venedik'e hareket etmeden önce babası "Göreceksin, Venedik seni büyüleyecek!" diyerek veda etmişti ona. "Şimdi hemen yola çık ve sakın ağlama. Eğer Londra'yı çok özlersen bir uçağa atlayıp gelebilirsin!"

Anita, kedisini bulmak için eski şehrin temelleri boyunca ilerlerken babasının dediklerinde ne kadar haklı olduğunu düşünüyordu. Londra'yı özlemiyordu. Ama keşke babası da buraya gelip sözlerinin ne kadar doğru olduğunu görebilseydi.

Kız, sokakları birbirine bağlayan geçit noktalarının her birinde durup başını eğiyor ve kapıların parmaklıklarından, çatılardan ve hatta evlerin bacalarından içeri göz atıyordu. Ayrıca sokakta karşısına çıkan herkese siyah beyaz, gözünün etrafında leke olan bir kedi görüp görmediklerini soruyordu. Ama kimse görmemişti.

Bu şekilde Karaltılı Ev'den hayli uzaklaşan Anita yavaş yavaş kendini şehrin su ve ışıktan oluşan labirentinin içinde buluverdi. Güneş alevden bir taç gibi danteli andıran çatıların kıvrımları üzerinde parıldıyor ve binaların ön cephelerini altından bir ışığa boğuyordu.

“Mioli?” diye seslendi Anita, belki bininci defa. Sonra da San Trovaso Kampı'na açılan yola girdi.

Venedik'te meydanlara “kamp” deniyordu, tıpkı yollara “geçit” ya da “temel” dendiği gibi. San Trovaso Kampı mucizevi bir şekilde boşalmıştı. Ağaçların sınırladığı beyaz yoldan, büyük kilisenin gölgesinin altından ya da sokak lambalarından kaldırıma düşen ışık halelerinin içinden ne gelen vardı ne de geçen. Kayıp kedisini arayan Anita'dan başka kimsecikler gözük müyordu.

Kız kımıldamadan bekledi. Dünyanın başka bir şehrinde hayalini bile kurmanın imkansız olduğu bu acayip sessizlik onu düşünmeye itmişti.

Şu işe bakın ki Anita düşünmeye bayılırdı.

Dizginleri aklına gelen herhangi bir düşünceye devredip onun asi bir at gibi sınırları aşmasına, o düşünce her nereye git-

mek istiyorsa dörtnala o yöne doğru koşmasına izin verirdi. Ama hemen sonra bu durumun tuhaflığının farkına varır ve önceden yaptığı şeye geri dönerdi.

Mesela kedisini aramaya.

Hem de hemen.

Etrafına bakıp yönünü tekrar bulmaya çalıştı: Solunda kalan temel boyunca yürüdüğü takdirde birkaç kapıdan sonra kendi evine ulaşabilirdi. Hatta kilisenin karşı tarafına bakarsa asmalı çardağın tepesini az buçuk görebilirdi bile. Öyleyse... eğer Mioli gerçekten de kaçıp duvar boyunca ilerlediyse, şu sarı binanın su borusuna kolaylıkla tırmanmış, ardından da yere atlamadan önce eski kilisenin revaklı yolunun tepesinde yürümüş olmalıydı.

“Pratik olarak imkan dahilinde” diyerek kararını verdi Anita. Sonra da etrafı kolaçan etti.

Saç lastiğini parmaklarına dolamaya başladı.

“Kediler alışkanlıklarından vazgeçmez” diye düşündü.

Demek geriye sadece tek olasılık kalmıştı. Yakınlarda kedisini arayabileceği tek bir yer vardı.

Ve burası San Trovaso Tersanesi’nden başka bir yer değildi. Yani şehirde hâlâ gondol yapan son yer.

Anita baştaki düşüncesizliğine gülümsedi. “Evet” dedi. “Oraya gitmiş olmalı.”

San Trovaso Tersanesi Alpler’in tepesinden dosdoğru denizin kıyısına düşmüş gibi görünen ahşap bir kulübeydi. İçeride,

tahta ayaklıkların üzerinde yükseltilmiş bir vaziyette üç gondol duruyordu. Anita'nın buraya vardığı saat düşünülürse, yıkık dökük tersanede kimsenin olmaması gerekirdi.

Anita kapıyı aralayıp içeriye bir göz attı. İçeriden ayak sesleri geliyordu.

Parmaklarının ucuna kalkıp "Affedersiniz!" diye seslendi. "Beni duyuyor musunuz?"

Çivileri sökmek için kullanılan bir kerpeten gibi köşeli ve iriyarı bir gondol işçisi ahşap evden dışarı çıktı ve karşısındaki kız ona kedisini görüp görmediğini sordu.

"Burada kedi medi görmedim ben!" diye cevap verdi adam, açık bir Venedik şivesiyle. Sonra eliyle saçlarını taradı ve küçümseyen bir ifadeyle kıza baktı. "Git bir de 89 numaradaki Vincentin'lere sor. Ama onların hiçbirinin kedi görmediğine bahse girerim!"

Anita adama teşekkür edip koşarak oradan uzaklaştı. 89 numarada oturan Vincentin'leri iyi tanırdı ve eğer yemeyeceklerse bir kediyi evlerine almayacaklarını çok iyi biliyordu.

Kedisi ortalarda yoktu.

Acaba bu sefer avlanmak için hangi deliğe girmişti?

Kız onu her yerde aramıştı. Ama sonuç sıfırdı. Sıfır. Kocaman, simit şeklinde bir sıfır.

Artık yardıma ihtiyacı vardı.

173 numaraya kadar koştu. 14 numaranın hemen solunda, 78 numaranın sağında yer alıyordu. Ve bu tamamen normal

bir durumdu. Venedik'te kapı numaraları esrarengiz bir düzene uydurulmuştu ve bu gizli formülü sadece postacıların bilmeye hakkı vardı.

173 numarayı geçer geçmez başını kaldırdı ve birkaç adım geriledi. Hemen önündeki açık renk taştan yapılmış binanın ikinci kattaki penceresi açıldı. Yanındaki balkondan karanfiller sarıyor ve keskin kokuları sivrisinekleri uzak tutmaya yarıyordu.

Kapının yanında bir çan olmadığını gören Anita sesini yükseltebilmek için ellerini ağzına siper etti ve bağırdı: "Tommi!"

Pencerede yaşanan kısa bir arbedenin ardından kestane renkli saçları ve kocaman gözleri olan bir oğlan kafasını dışarı uzattı.

"Anita!" diye heyecanla bağırdı. "Bekle, hemen inip kapıyı açayım!"

"Yukarı çıkacak vaktim yok! Mioli'yi arıyorum!"

"Gene mi?"

Anita ofladı. "Evet! Gene! Bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Tommi pencere pervazına doğru eğildi ve gözlerini iyice açarak "Tabii ki yardım ederim" diye cevap verdi. "Hemen geliyorum."

Ve kelimesi kelimesine öyle yaptı. Anita sokakta olduğu halde oğlanın içeride yaptığı gürültü patırtıyı dinleyerek onun her hareketini takip edebildi.

Tommi ışık hızında kıyafetlerini değiştirdi. Bir masaya çarptı ve bir dizi kitabı devirdi. Odasından çıktı, dar koridoru

aştı ve mutfağa giden baş döndürücü merdivenleri indi.

Anita onun anne babasına bir bahane uydurduğunu, sert bir manevrayla giriş kapısının olduğu tarafa döndüğünü bile duyabiliyordu. Sonunda birkaç sessiz dakikanın ardından Tommi bir askerin görev arzusuyla dans edercesine kendini dışarı attı.

“Bu sefer saat kaçta kayboldu?” diye sordu. Bir yandan da gömleğinin üzerine giydiği ceketin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

“Kesin olarak bilmiyorum. Bir ya da iki saat önce olmalı. Belki de üç.”

“Anlaşıldı.”

Tommi ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve sırasıyla şunları çıkardı: Bir pusula, bir kronometre, ucunda kanca olan bir misina, suda da yanan bir kutu kibrit, bir İsviçre çakısı ve son olarak içi vanilyalı bisküvilerle dolu teneke bir kutu.

“Bununla ne yapacağız” diye sordu Anita bisküvileri kastederek. “Onu doğuştan gelen oburluğunu kullanarak mı yakalamaya çalışacağız? Ya bir yerde kapalı kaldıysa ve çıkamıyorsa?”

Tommi onaylarcasına başını salladı. “Bundan emin olamıyoruz. Ama büyükannemin de dediği gibi hiçbir kedi Vanilyalı Lezzetler’e karşı koyamaz.”

Aceyle San Trovaso’ya doğru geri yürüdüler. Batan güneşle birlikte her dakika gölgeleri biraz daha uzuyordu. Döndükleri her köşede Anita, Mioli’ye sesleniyordu. Bu arada Tommaso da havaya bisküvilerin leziz kokusunu yaymakla meşguldü.

Bir yandan da etrafa bisküvi parçaları serpiyordu. Bu sayede peşlerine dört kedi takmayı başarmışlardı.

Ama bunlardan hiçbiri Mioli değildi.

Bütün bahçe duvarlarının üzerine çıkıp etrafa bakarak kanalı aşan köprülerin altını kolaçan ederek ve iskelelere inen merdivenlere göz atarak gerisin geri Karaltılı Ev'e kadar gelmişlerdi.

Sonuç sıfırdı.

Tommi "Sersem kedi!" diyerek ofladı ve kalan son bisküvileri de havaya fırlattı.

Sonra her zamanki gibi evin kapısının önünde öylece duruverdi. Ön cepheyi inceliyor gibi görünüyordu. Onun gözünde duvarın dökülen sıvasının altından görünen tuğla izleri, unutulmuş kıyıları, ıssız adaları ya da körfezleri gösteren bir korsan haritasını andırıyordu.

Dışarıdan bakıldığında Karaltılı Ev'in önemli bir yapı olduğu hemen göze çarpıyordu. Bölgedeki evlerden bir kat daha yüksekti ve eğimli çatısını ikiye ayıran mermerden yapılmış büyük bir terası vardı. İçeride altı şömine bulunuyordu. Hepsinin de bacası kıvrımlıydı. Pencereler kapalıydı ve giriş kapısının tepesinde birbirinin içine geçen iki M harfi işlenmişti.

"Hadisene Tommi!" diye onu cesaretlendirdi Anita. "Evin içinde de aryalım."

"Annen hâlâ evde mi?"

"Öyle olmalı." Anita gıcırıtılı kapıyı iterek açtı ve arkadaşının onu takip edip etmemeye karar vermesini bekledi. "Neler olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sordu en sonunda.

“Neler olduğunu sen de çok iyi biliyorsun” diye cevap verdi Tommi. “Bu evin... kötü bir şöhreti var.”

“Yok daha neler!” diye bağırdı Anita ve içerideki dar avluya çıkmak için merdivenin altındaki boşluğa doğru hızlıca yürümeye başladı.

Onu takip eden Tommi, bir yandan da her an karşısına bir şey çıkacakmış gibi duvarları süsleyen freskleri inceliyordu korkuyla.

“Şu batıl inançlarını ne zaman bir kenara bırakacaksın?”

“Bunlar batıl inanç değil. Burasının Karaltılı Ev olduğunu unutma ve...”

“Annem buraya aynı zamanda Morice Moreau Malikanesi de dendiğini söyledi” diyerek sözünü kesti Anita.

Tommi omuzlarını silkti. “Venedikliler Karaltılı Ev diyor ama” diye devam etti duvarları süsleyen resimleri göstererek. “Hem bu karanlık şeyleri duvarlara nasıl bir deli çizmişse artık?”

“Bir sanatçımı” diye izah etti Anita. “Büyük bir Fransız ressamı ve illüstratörüyümüş. Annem bütün evi boyamanın Morice Moreau'nun tam yedi senesini aldığını söyledi.”

“Evet. Sonra da kendini asmış zaten.”

“Tommi!”

“Ama bu doğru.”

“Hayır, hiç de doğru değil. O yaşlanıp ölmüş.”

“Peki, en üst kattaki stüdyosunu ateşe veren kimmiş?”

Kız cevap vermeden bekledi ve evin cephesinin iç kısımlarına göz gezdirdi. Tuğla duvarlar rutubetten dolayı tıpkı yaşlı bir

adam gibi kamburlaşmıştı. Şimdi tavana kadar büyük bir göbek gibi yükseliyordu. Tommasso'nun bahsettiği yer, ortasında derin bir yarık olan süslü kubbenin hemen üstündeki kattaydı. Yukarıya bakıldığında isten bir sakal gibi her şeyin üzerini örten o kocaman, koyu renkli lekeyi görmemek isten bile değildi. Evin o bölümünü alevler içinde bırakan bir yangın çıkmıştı gerçekten de. Ama bu olay kim bilir kaç sene önce yaşanmıştı.

Ve kim bilir neden?

“O kendini asmadı” diye düşündü Anita.

Tommi yavaşça kıza yaklaştı ve fısıldadı: “Bu ev seni birazcık korkutuyor olmalı...”

“Birazcık” diye kabul etti Anita.

Tommi yanmış çatıyı işaret etti. “Hiç oraya çıktın mı? En üst kata demek istiyorum.”

Anita hayır anlamında başını salladı. “Annem bunun tehlikeli olduğunu söylüyor. Yıkılmak üzere olan kirişler varmış. Bu yüzden herhangi bir araştırmadan önce bir yardımcıyla beraber restore edilmesi gerekiyormuş.”

“Öyle mi?” dedi Tommi.

Birkaç saniye sessizce durup yukarıdaki gizemli kata baktılar.

Sonra Tommi cebinden bilmem kaçınıcı bisküvisini çıkardı.

“Doğru ya, Mioli” diye gülümsedi Anita.

Ve yeniden kediyi aramaya başladılar.

Bahçenin her köşesini didik didik ettikten ve hiçbir şey bulamadıktan sonra Tommi çardağın üzerinden bahçe duvarına tır-

mandı ve kedinin yakınlardaki bir bahçede kapalı kalıp kalmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Anita aşağıdan.

Duvarın üzerinde diz çöken Tommi'nin miyop gözleri sağa sola hareket ediyordu. “İstersen bir de kendin bak” diye önerdi ve yukarı çıkmasına yardım etmek için kıza elini uzattı.

Anita oğlanın elini tuttu ve topuklarından güç alarak duvara, Tommi'nin hemen yanına çıktı.

Karşısında surlardan, duvarlardan, çiçek açmış ağaçlardan, teraslardan, dar ve uzun evlerden, yüksek binalardan, çatılardan, küçük kemerlerden, bir kolonla ikiye ayrılmış pencerelerden bir labirent uzayıp gidiyordu. Burası binlerce girişi, binlerce çıkışı olan bir labirentti.

“Sorunu anladın mı?”

Gördükleri karşısında cesareti kırılan Anita “Herhangi bir yere gitmiş olabilir” diye fısıldadı.

“Ama göreceksin, geri dönecek.”

“Öyle mi dersin?”

“Elbette. Hem burası o kadar tehlikeli bir yer sayılmaz. Düşünsene onu burada asla bir araba ezemez.”

Tommi vanilyalı bisküviyi duvarın tepesinde bıraktıktan sonra çardağın demirlerine tutunarak yere indi.

“Acaba bir kuyuya düşmüş olabilir mi?” diye sorarak bir ihtimali daha belirtti Anita.

“İmkansız” diye cevap verdi Tommi.

Ama ne olur ne olmaz diye kendi bahçelerindeki kuyuyu

araştırmaya karar verdiler. Kuyuyu çevreleyen açık renkli taş duvar en az onların boyundaydı. Üstüne üstlük bir de ağır bir demir ızgarayla kapatılmıştı.

Tommi dipsiz ceplerinin birinden bu sefer de bir el feneri çıkarıp ızgaranın demirlerinin arasına tuttu.

Kuyunun dibinde evin تنها olduğu yıllarda atılmış süpürüntülerden başka bir şey yoktu.

“Gördün mü?”

Anita başını hayır anlamında salladı.

Bunun ardından bahçeden geçip tekrar evin yolunu tuttular.

Kız merdiveni çıkmaya başlamıştı ki, Tommi'nin kendisini takip etmediğini fark etti.

“Üst katta bir yerlerde saklanmış olabilir!” dedi onu ikna etmek için.

“Annen yukarı çıkmamı istemiyor.”

“Annem kimsenin yukarı çıkmasını istemiyor, Tommi. Çünkü burada çalışıyor ve birilerinin eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyor.”

“Ben de bunu diyorum ya” diyen oğlan elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. “Çıkmasam daha iyi olur.”

Anita dönüp ona dimdik baktı. “Bana gerçeği söyle. Şu anda sadece uyuruyorsun.”

Tommi önce duvarlardaki acayip suratlara baktı. Tek gözlü canavar Odesus'un kör ettiği tepegöz Polifemo olabilirdi. Sonra bir de dışarı uzanmaya çalışan ahtapot kolları vardı ve Symplegad Adaları'nın birbirine yaklaşan kayalıklarının arasın-

da ezilen ve batan gemiler...

Hayır anlamında başını salladı. “Uyduruyor olabilirim” diye kabul etti. “Ama bu evde tuhaf şeyler olduğunu söylüyorlar...”

Tam bu sırada üst kattan metalik bir ses geldi. Sonra da bir ikincisi.

“Bana korktuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Korktuğum için değil. Ama...” Tommi bir anda konuşmayı kesti. Gözleri kocaman olmuştu. Çünkü merdivenin tepesinde, Anita’nın hemen arkasında dev gibi sarı gözleri olan bembeyaz bir figür belirmişti.

“Dikkat et!” diye haykırdı Tommi arkadaşına ve bir adım geriledi.

Ama hem kız, hem de sarı gözlü hayalet kımıldamadan ona bakıyorlardı. Sonra Anita’nın annesi iş gözlüklerini çıkardı ve öfkeyle bağırdı: “Tommi, benim. Şimdilik bu kadar çalışma yeter... bugün de bittim!”

Bonesini çıkarıp saçlarını serbest bıraktı ve iş önlüğünü çözüp bir kenara attı. Son olarak eldivenlerini de önlüğün yanına bıraktıktan sonra normal bir insana benzemişti.

“Öhm... iyi akşamlar, Hanımefendi” diye homurdandı Tommaso, kadın yanından geçip giderken.

Anita’nın annesi kızının saçlarını hafifçe okşayıp “Siz ikiniz ne dolaplar çeviriyorsunuz bakalım?” diye sordu.

“Mioli’yi arıyorduk” diye cevap verdi Anita.

“Ah, o kedi yok mu!” diye homurdandı annesi. “Gene bir

yerlere mi saklanmış?”

“Öyle düşünüyoruz.”

“Bana sorarsanız kaçırılmıştır” diye şaka yaptı annesi. “Ne olduysa oldu... onu yarın ararız.”

“Ama...”

“Ah, hayır Anita” diye fısıldadı annesi. “Gecenin bu vaktinde kedi peşinde koşamayız. Bütün gün bir iskelenin üzerinde çalıştım durdum. Çok yorgunum, pisim ve duş alıp ağzıma birkaç lokma bir şeyler koyacak kadar halim var.”

Anita avutulması imkansız bir kederle tekrar yukarı çıkan merdivene baktı.

“Geri dönecek, görürsün” diye teselli etmeye çalıştı annesi.

“Tommi de öyle diyor.”

“Haklı. Yarın öğlen ödevlerini yapmak için geldiğinde onu bahçede seni beklerken bulacaksın.”

Anita dönüp Tommi'nin bakışında onu avutacak bir şeyler aradı. Ama Venedik'teki tek arkadaşı annesini hayalet zannettiği için adeta yerin dibine girmişti ve başı eğik vaziyette bir an evvel evine dönebilmeyi umut ediyordu.

İsim: **Anita Bloom**

Doğum yeri: Londra, 25 Haziran

Yaş: 12

Nerede yaşıyor: Venedik'te, Karaltılı Ev'de
birkaç adım ötedeki Dorsoduro'da.

Ayrı edici özellikleri: Bir hayalperest ve dahiyane bir hafızası var.

Bir kere gördüğü bir şeyi asla unutmaz.

Kedisi Mioli'yi Venedik'e geldikleri gün bulup sahiplendi.

Bölüm 2

ADAM ASMACA

Üçü beraber Morice Moreau Malikanesi'nin bahçe kapısını arkalarından kapatarak Borgo Kanalı'na çıktılar. Lagünden esen güçlü rüzgar beraberinde Giudecca Adası'nın kokularını da getirmişti. Birilerinin attığı kağıtlar dökülen yapraklar gibi etraflarında dans ediyordu.

Tommi şimdiden evden olabildiğince uzaklaşmış ve arkadaşısıyla annesinin iki adım önüne geçmişti. Sonunda sapsağlam bir halde, o tüyler ürpertici evden çıkabildiği için çok mutluydu.

Onun bu haline karşın Anita'nın içinde hiçbir korku yoktu. Bu ev ona kişiliğini en küçük ayrıntısına kadar ortaya koyan bir yer gibi geliyordu: İçerideki altı şöminenin bacaları taranmamış saçlar gibi dikilmişti, balkon gülen bir ağız gibi açılmıştı,

kapının iki tarafındaki mutfaklar hınzır bir yüzdeki iki şişko yanak gibi şişmişti.

Sonra annesine dönüp pattadanak “Tommi bana eski ev sahibinin en üst katta kendisini astığını söyledi” diyerek kafasındaki düşünceyi seslendirdi.

“Anita!” diye itiraz etti arkadaşı hemen. Bir kez daha utançından pancar gibi olmuştu. “Bu doğru değil!”

“Sen öyle dedin!” diyen Anita bütün dikkatini annesine yöneltti. Bu sırada ön kapıyı mühürleyen demirlerin ucundaki kilide anahtarı sokmaya çalışan kadın yanlışlıkla deliği sıyırmıştı.

“Katiyen yanlış. Kim uyduruyor bu saçmalıkları!” diyerek güldü kadın ve çocuklara döndü. “Bunu kimden duydun, Tommi?”

“Ordan, burdan. Bunlar sadece söylenti.”

“Yani adam kendini asmamış mı?”

Restoratör kadın hayır anlamında başını salladı. “Hadi canım, aklınızı başınıza toplayın biraz! Morice Moreau yaşlılıktan öldü; hep hayal ettiği gibi, yatağında yatarken.” Durup beyaz çerçeveli çatı penceresini işaret etti “Yukarıda, stüdyosunda sıcak bir çay içtikten sonra öldü. Dediklerine göre son cümlesi, ‘Çok fazla güzellik gördüm’ olmuş.”

“Tommi evin uğursuzluk getirdiğini söylüyor.”

“Anita!” diye bir kez daha itiraz etti arkadaşı. Bir yetişkine düşüncelerini bu kadar rahat açmaya alışık değildi. Annesiyle böyle konuştuğunu düşünemezdi bile! Böyle bir şey Tommi’nin aklının köşesinden geçmezdi.

“Bunu gerçekten söyledin mi?”

“Hayır, Bayan Bloom” diyerek kendini savunmaya çalıştı. “Ama Dorsoduro’da büyükler bize... sizin buraya gelmenizden önce... Karaltılı Ev’e oynamaya gitmememizi tembihlerdi. Hatta... evin önünden bile geçmememizi isterlerdi.”

“Ve her şeyine bahse girerim siz de bu yüzden...” diye onun sözünü devam ettirdi kadın. “Oynamak için her seferinde buraya geldiniz.”

Elini sıkıntıyla kestane rengi saçlarının arasından geçiren Tommi, “Evet, ona benzer bir şey” dedi. “Bu bir tür... cesaret sınavıydı bizim için. Önce Karaltılar’ın bahçesine top atıyorduk, sonra da... onu almak için içeri giriyorduk. Çünkü içerideki şeyi... yani şeyi... maymunu görmek istiyorduk.” Oğlan ağzını kapatıp utangaç bakışlarını yere çevirdi.

“Hangi maymunu?”

“İşte... kısacası... biz evde... bir maymun olduğuna inanıyorduk.”

Bu kez gülen Anita’ydı. “Bir maymun mu? Hem de Venedik’te! Bak bu güzel işte!”

“Bu anlatığı aslında doğru” diye karşılık verdi annesi.

Tommi’nin gözleri duydukları karşısında kocaman olmuştu.

“Morice Moreau’nun buraya yaşamaya geldiği sırada sahiden de bir maymunu vardı” diye açıkladı restoratör. “Bir Cebelitarık makak maymunuydu. Buraya o kadar çok bağlanmıştı ki, sonunda duvarlardan birine onun da resmi yapıldı.”

“Bunu bilmiyordum!” dedi Anita. “Nereye?”

“Şu sıralarda üzerinde çalıştığım fresklerin arasında. Daha bit-medi. Morice Moreau öldüğünde komşulara haber veren de maymunmuş...”

“Ne hikaye ama...” diye mırıldandı Tommi.

“Peki sonra maymuna ne olmuş?” diye sordu Anita.

Bayan Bloom omuzlarını silktilti. “Kim bilir? Bazıları en üst katın bir bölümünü yakıp küle çeviren yangını maymunun başlattığını söylüyor.”

Bunu duyan Anita aklına gelen bir şeyle “Kahretsin!” diye bağırdı ve zıncı diye durdu. Sırt çantası! Sonra hemen annesine bakıp onun sırtında olup olmadığını kontrol etti.

“Öyleyse yangın hikayesi doğru, değil mi?” diye sordu Tommi. Yeniden heyecanlanmıştı.

“Elbette. Ayrıca büyük bir şans ki...” Bayan Bloom gömleğinin çekiştirildiğini hissedip döndü. “Ne oldu Anita?”

“Anahtarları verir misin? Sırt çantamı evde unuttum.”

“Bu akşam ona ihtiyacın var mı?”

“Yarın vermem gereken ödevlerim onun içinde.”

Üçü beraber dönüp birbirlerine baktı. Sokak boyunca sıra sıra dizilen küçük evlerin üzeri çoktan yoğun bir gölgeyle kaplanmıştı. Gökyüzü şimdi eflatun rengiydi ve gecenin gri püskülleri aşağı sarmaya başlamıştı. Ayın beyaz ışığı tırpan gibi karanlığı yarmaya hazırlanıyordu.

“Eve gitmeyi öyle çok istiyorum ki bir tanem” diye fısıldadı Bayan Bloom.

“Ben gider alırım, senin gelmene gerek yok.”

“Kilitleri açmayı bilmiyorsun.”

“Elbette biliyorum.”

“Sana güvenebilir miyim?”

Anita başını sallayıp elini uzattı. “Bir koşu gidip geleceğim. Hatta belki senden önce evde olurum.”

Ve bu sözle beraber anahtarlar Bayan Bloom’un cebinden Anita’nın avucuna geçti.

“Merdiveni çıkarken dikkatli ol. İçerisi zifiri karanlık.”

Anita her ihtimale karşı Tommi’ye gelmek ister mi diye son bir kez baktı. Ama oğlan başıyla kesin bir hayır işareti yaptı.

Kız onlara veda edip Karaltılı Ev’e doğru yola koyuldu. Kendine o kadar güveniyordu ki, bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

Fakat evin kapısına varıp kilidi açmak için doğru anahtarı ararken nefes nefese kaldığını, kalbinin neredeyse dışarı fırlayacak gibi attığını fark etti. Koştuğu için böyle olmamıştı. Bunun nedeni zıt duyguların karışımı ve biraz da korkuydu. Büyük bir şeylerin meydana gelmek üzere olduğunu hissediyordu. Önemli bir şeylerin. Anita’nın henüz bilmediği bir şeylerin.

Ama bu her neyse, ev olacakları çok iyi biliyordu.

Asma kilit kapının taş duvarına sürtünerek döndü ve hiç gürültü çıkarmadan açıldı.

Anita evin soğuk gölgesinin içinden geçerek merdivene doğru yürümeye başladı. Annesinin küçük radyosu olmadan Morrice Moreau’nun evi göze daha da büyük görünüyordu. Sanki

gece onu devleştirmişti.

Giriř holünün camlı kapısını geçip korkunç bir Őeyler dűřnmemeye gayret ederek yűrűmeye devam etti. Sonra korkak tavuk gibi davranmayı bırakması gerektiđine karar verdi ve daha fazla dűřnmeden merdiveni çıkmaya bařladı. Merdiven dardı. Alçak basamaklar birer birer çıkmak için çok kűűk, ikiřer ikiřer çıkmak için de çok bűyűk olduđu için rahatsız bir Őekilde tırmanılıyordu. Anita duvarda çizili olan, bođumlu kuyruklarıyla ilk katın pencerelerine kadar dolanan dev yılanların yűzlerine bakmamak için kendini zor tutuyordu. Sonuçta bunlar gerçek yılanlar deđildi. Annesinin anlattıđı gibi mitolojik figűrlerdi. Sirenler. Shila ve Cariddi. Argonotların ilk gemiyle seyahatleri. Athena'nın konuřan tahtadan kutsal kalkanı...

Evet, elbette. Ama bu hikayeleri başka zaman dinleyebilirdi.

Anita bir solukta birinci katı arşınladı. Odaların kapalı kapıları nűnden koşar adımlarla geçerek nefes bile almadan annesinin yapı iskelesinin durduğu ikinci kata ulaştı.

Birinci katın tavanı çok alaktı, ama ikinci katınki inanılmaz derecede yűksekti. En azından ű buçuk metre vardı. Annesi bűyűk salondaki iskelelerden birini bahçeye bakan duvara, tekiniyse Borgo Kanalı'na bakan balkona dnűk Őekilde yerleřtirmiřti. Burası evin en bűyűk odasıydı.

Anita bu karanlıkta aradığı Şeyi seçebilmek için gözlerini kırsarak etrafına bakındı. Şansına sırt çantası bıraktığı yerde duruyordu. Salona açılan kapının hemen yanındaydı.

nűnde yűkselen iskele demirden bir dev andırıyordu.

Üzerinde fırçalar, suyla dolu kovalar, ıspatulalar, tutkal kavanozları duruyor olmalıydı, ama bu karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

Anita sırt çantasını aldı ve merdivenleri inmek için geri döndü.

Ama aynı anda onu tekrar dönüp salona bakmak zorunda bırakan bir şey oldu. Bir ses duymuştu sanki.

Bir...

Ama bir daha duyacak mıydı?

Sanki şey gibiydi...

Miyavlama?

“Mioli?” diye seslendi kısık sesle.

Anita ikinci kattaki merdivenin başında kımıldamadan duruyordu. Kulak kabartmıştı. Fransız illüstratörün evi yavaşça soluk alıp veriyor, günün son ışıklarını içine çekiyordu. Işık pencerelerin koyu renkli kepenklerinin arasından bıçak gibi içeri süzülüyor ve duvarlara vurduğu yerlerde resimler sanki yavaş yavaş canlanıyordu.

Kız gözlerini kapattı ve kendi kendine hayal kurmayı bırakmayı emretti. Gerçek çok daha basitti: Bir yüzyıl önce bir illüstratöre ait olan eski bir evin ikinci katında bulunuyordu. Uzun zaman önce ölmüş ve...

Sonra bir kez daha duydu.

Gene aynı sestti.

Gözlerini açtı, bunu yapar yapmaz bacaklarının arasından geçen bir şeyle irkildi.

“Ah!” diye bağırdı elini ağzına götürerek. Bu da neydi böyle?

Yoksa bir maymun muydu? Cebelitarık makağı?

Ama bu evde maymun falan yoktu. En azından artık kalmamıştı. O günün üzerinden çok zaman geçmişti. Venedik. Restorasyon gören bir ev. Duvarlarında saymakla bitmeyecek kadar çok ve muhteşem resimler.

Oysa şu anda karşısında sadece kökleri gökyüzüne uzanan bir ağacın dallarına tutunmuş acayip hayvanların yüzleri vardı.

Tak tak diye bir ses duyuldu başının üzerindeki tavanın eski tahtaları arasında. Bu sesi kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık bir miyavlama izledi. Anita başını kaldırıp yukarı baktı. Merdiven altın rengindeydi ve ortası yarık kubbeli tavana kadar çıkıyordu. İşte ses de tam oradan geliyordu.

Tak tak.

Tahta üzerinde minik adımlar.

“Sersem kedi...” diye mırıldandı kız dudağını bükerek. “Bu kadar yukarı tırmanmış olamazsın!”

Yukarıda illüstratörün stüdyosu vardı. Adamın son çayını içtikten sonra öldüğü yerdı orası. Yanıp kül olan stüdyo.

Annesi oraya çıkarmıştı. Aslına bakılırsa Morice’in evinde hiç ışık yoktu. Tek bir tane bile.

Anita elini tırabzanın üzerine koydu, ilk basamağı çıktı ve tekrar yukarı baktı. Altın renkli ışınlar haricinde derin bir karanlık onu bekliyordu.

Tak tak.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ve biraz daha hızlandı.

Her şeye rağmen merdiveni çıkmaya başladı.

Bir basamak, ardından bir diğeri, derken tırabzanı hiç bırakmadan tırmanmaya devam etti. Sadece yukarı bakıyor, asla aşağı bakmıyordu. Merdivenin sonuna yaklaşmıştı ki kedi üçüncü kez miyavladı ve Anita ona seslenmek için ağzını açtı.

Ama bunu yapar yapmaz ağzının tamamen kuruduğunu fark etti. Bu yüzden yarı yoldaki merdivenin döndüğü sahanlığına kadar hiç sesini çıkarmadı. Ve oraya vardığında sonunda Karaltılı Ev'in en üstteki odasına açılan yampiri kapıyı da görebildi.

Yıkık dökük kapı çerçevesinin arasından bir ışık sızıyordu. Günün son ışığı sayesinde Anitta kapının üstündeki zinciri ve asma kilidi görebildi.

Kedisi odanın içinde olmalıydı. Artık Anita tahtaya sürtünen pençe seslerini duyabiliyordu.

Anahtarların hâlâ yanında olup olmadığını kontrol etmek için durdu. Yanında olduklarından emin olunca basamakları çıkmaya devam etti.

Elleri titriyor, kalbi güm güm atıyordu.

Son basamaklar en zorlarıydı. Nedeni bilinmez ama şimdi bir de odanın içinde duyduğu pençe seslerinin Mioli'ye ait olmayabileceği düşüncesi peydahlanmıştı aklında. Ve aklına yerleşen bütün düşünceler gibi bunu da söküp atamıyordu.

Kapıya varınca ona seslendi. Kedisi de kızın içini rahatlatan yumuşak bir sesle miyavlayarak ona cevap verdi.

Anita derin bir nefes aldı. "Mioli! Oraya girmeyi nasıl başardın?"

Kapıdaki bir yarığa gözünü yaklaştırıp içeri baktı. Siyah beyaz bir tüy yumağının bir ileri bir geri dolaştığını görebiliyordu.

“Endişelenme” diye kedisini cesaretlendirmeye çalıştı Anita. “Geldim. Benim, Anita. Biraz daha dayan, seni oradan çıkaracağım. Ama önce doğru anahtarı bulmama izin ver ve... sonra hemen eve döneceğiz.”

“Tabii ya ev” diye düşündü arkasına bakmadan. Şimdi de bir şeyin arkasında durmuş kendisini izlediğini hayal ediyordu. Onu hissedebiliyordu. Duvardaki resimlerde saklanıyordu. Ama Anita dönüp bakmadı. Doğru anahtarı bulmaya çalıştı ve birini kilide sokup açmayı denedi.

Yanılmıştı.

Bir sonraki denemesinde de yanıldı.

Ve ondan sonrakinde de.

Sabrı tükenen Mioli iyice yaygaraya başlamıştı. Anita’ysa kilide yanlış anahtarları sokup duruyor ve arkasında bir şeylerin kâhkahayla güldüğünü duyuyordu.

“Bu ne öfke!” diye bağırdı kızgınlıkla.

Kapıya bir tekme savurdu. Çıkan ses merdiven boyunca duyuldu ve uzun uzun yankılandı.

Anita derin bir nefes aldı. Kapının diğer tarafındaki Mioli’nin sesi kesilmişti. Kapıyı çevreleyen ışık kaybolmak üzereydi. Artık etraf neredeyse zifiri karanlıktı.

Kız kulaklarını elleriyle kapattı. Ama gene de arkasına dönüp bakmadı. Biraz durup avuçlarının altındaki boşluğun sesini dinledi.

Tam sakinleşmişti ki bu sefer de birinin merdiveni çıktığını işitti.

Hayal gücünün bir eseri olamazdı bu.

Hayır efendim.

Basamakları tırmanan adımlar giderek yaklaşıyordu. Anita tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Merdivendeki adımlar... Yukarı kadar çıkan kim olabilirdi?

Hayal gücünü frenlemeye çalışıp alnını kapıya dayadı ve ayak seslerinin kesilmesini umut ederek çıt çıkarmadan bekledi.

Adımlar. Adımlar. Adımlar.

Durmadan basamakları çıkan adımlar.

Sonunda dönmeye karar verdi. Arkasında kimsecikler yoktu. Merdivenin sahanlığına kadar yürüdü ve aşağı baktı.

Yukarı çıkan gölgeyi görür görmez bunun arkadaşı Tommi olduğunu anladı ve derin bir nefes aldı. "Tommi!"

"Anita!" diye cevap verdi arkadaşı. "Ne oldu? O gürültü de neydi?"

Kapı çarptı diye düşündü. Sonra gözlerini bir kez daha kapattı. Gelen sadece Tommi'ydi. Venedik'teki tek arkadaşı Tommi. Burada geçmişten gelen bir hayalet, şövalye ya da yolcu yoktu. Bir maymun da yoktu. Yalnızca Tommi vardı ve o da nefes nefese kalmış bir halde merdivenin son basamaklarını çıkıyordu.

"İyi de sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu arkadaşına.

"Sen gelmedin. Ben de gelip bakmanın iyi olacağını düşündüm."

“Öylece içeri mi girdin?”

“Evet, içeri girdim... Neden?”

“Mioli. Onun miyavladığını duydum.”

Tommi son basamakları ikişer ikişer tırmanıp Anita'nın yanına vardı. “Öyleyse ne duruyoruz, onu alıp gidelim. Acele etsek iyi olur. Bu karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.”

“Kapı kapalı” diyen Anita anahtarlığı Tommi'ye uzattı.

Oğlan el fenerini kolunun altına sıkıştırıp kilidi eline aldı, birkaç denemenin ardından kapı açılıverdi. Tommi zinciri yeneden kilitlenebilecek kadar çözdü ve korkudan ödü patlamış siyah beyaz kedinin bir solukta kendini dışarı atmasına izin verdi.

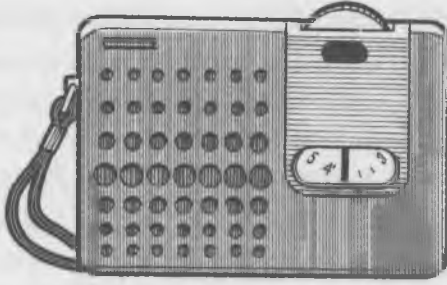
“İşte buradasın!” diye bağırdı Anita. Bir yandan da sevinçle gülüyordu.

Mioli korunmak istercesine kızın bacaklarına dolanıyordu.

Bu sırada Tommi hâlâ kapıyı tutuyordu. O tarafta kalmış başka herhangi bir canlı var mı diye kontrol ettikten sonra zinciri tekrar sardı ve kapıyı kilitledi.

Bir dakika sonra dışarı çıkmışlardı. Kendilerini gecenin taze havasına bırakıp Borgo Kanalı boyunca yürüdüler.

Artık bütün evlerin ışıkları yanmıştı.

Bölüm 3

FRANSIZ RESSAM

“Nasıl biriydi?” diye sordu Anita, aynı gece geç saatlerde.

O ve annesi aynı odada uyuyorlardı. Hatta babasının itirazlarına rağmen aynı yatakta yatıyorlardı. Çünkü bu devasa bir yataktı. Üst üste konmuş, dağ gibi kocaman üç pamuklu şilte-den oluşuyordu ve yukarı ulaşmak için çetin bir tırmanış yapmak gerekiyordu. Ama bir kere yukarı varıldığında insanın kendisini uykunun katmanlarında kaybetmemesi imkansızdı. Ve elbette sabahları uyanmak da çok zor oluyordu.

“Kim... nasıl biriydi?” diye karşılık verdi Bayan Bloom. Elindeki kitabı indirmiş kızına bakıyordu. Her zaman geç saatlere kadar aynı kitabı okurdu.

“Belki sonu olmayan bir kitaptır” diye düşünüyordu Anita.

Yastığın üzerinde yan döndü ve annesinin gözlerinin içine baktı. Kadının yüzü lambadan vuran ışıkla çevrelenmişti. Saçları şampuan kokuyordu. Gözlüğünün kemik çerçevesi şeker çubuklarına benziyordu.

“Virginia Woolf'a benziyorsun” dedi Anita.

Annesi tatlılıkla kıkırdadı ve kitabı göğsüne indirdi. “Şu ana kadar çoktan uyuduğunu düşünüyordum.”

“Ama uykum yok.”

Bayan Bloom kaldığı sayfanın arasına bir işaret koydu ve komodindeki lambayı söndürmek için uzandı. “Bana bir soru sormuştun. Kimden bahsediyordun?”

“Fransız illüstratörden.”

“Morice Moreau'dan mı?”

“Ta kendisinden. Nasıl biriydi?”

Lambanın kapanan düğmesinden *klik* sesi yükseldi.

Odanın içine ağır bir karanlık çökmüştü, ama bu sadece birkaç saniye sürdü; gözleri karanlığa alışana kadar. Anita pencereden giren gri ve sütümsü ışık sayesinde odadaki eşyaların karaltılarını seçebilecek kadar görmeye başlamıştı.

Uyurken pencere kepenklerini hep açık bırakırlardı.

“Kendine özgü bir insanmış. Başkalarının entrikalarından hep uzak durmuş” diye cevap verdi annesi ve yorganı burnuna kadar çekti. “Çocuklar için kitap resimlemiş.”

“Gerçekten mi? Bunlar nasıl kitaplarıymış?”

“Daha çok seyahat kitaplarıymış. Mesela... *Güliver'in Maceraları* gibi, bu kitabı biliyor musun?”

“Lilliput’ların, devlerin yaşadığı adalara seyahatleri anlatan kitap mı?”

“Doğru. Sonra Mandeville adlı bir şövalyenin seyahatlerini de resimlemiş. Bir de Marco Polo’nun *Bin Yıl* adlı eserini.”

“Çin’e giden şu ünlü İtalyan gezgin mi?”

“Aferin.”

Anita kafasını yastıktan kaldırıp “Tommi beni onun evini görmeye götürmüştü” diye açıkladı. “Ama bana onun gerçek evi olmadığını da söyledi.”

“Gerçek olması ile olmaması arasında hiç fark yok” diye belirtti annesi. “Nasıl görüldüğü daha önemli. Bizim için orası Marco Polo’nun gerçek eviyse... orası gerçektir ve kimse bir şey diyemez.”

“Ama Tommi diyor ki...”

“Tommi bir çuval laf diyor” diyerek güldü annesi.

Kadının ne demek istediğini anlayan Anita da bir kahkaha attı. Sonra bir süre hiç konuşmadan düşündü.

“Gerçekten bir maymunu var mıymış?”

“Anita... gözlerini kapat ve uyu.”

“Peki ama doğru mu, yanlış mı?”

“Evet. Doğru. Onu Afrika’dan dönmeden önce Cebelitarık Boğazı’nı geçerken yanına almış.”

“Afrika’da mıymış?”

“Ve daha bir sürü yerde. O büyük bir gezginmiş.”

“Gidip gördüğü yerleri de resmetmiş mi?”

“Ona benzer bir şey, evet” diye geçiştirdi Bayan Bloom.

“Hoşuna giden şeyleri çizmiş diyelim. Ve onların gerçekten var olup olmadıkları üzerine pek kafa yormamış.”

“Ama sen var olup olmadıklarını biliyorsun, değil mi?”

“İzin ver birkaç ay daha çalışayım ve freskleri gerçek renklerine geri döndüreyim. O zaman bir cevap verebilirim belki. Ama şimdilik... iyi uykular.”

“İyi uykular.”

Aradan kısa bir süre geçti.

Ve sonra: “Anne?”

“Efendim?”

“Yarın bana maymunun nerede olduğunu gösterir misin?”

“Anita...”

“Onun resmi olduğunu söylemiştin. Bana yerini gösterir misin?”

“Buna bir son ver artık ...”

“Lütfen.”

“Anita, dinle beni. Saat neredeyse gece yarısını geçti. Yarın okula gitmen gerekiyor ve...”

“Sadece maymunun yüzünü görmek istiyorum!”

“Göremezsin. Çünkü tavanda.”

“Bakmak için seninle beraber iskeleye çıkarım.”

“Biliyorsun baban...”

“Ama anne!”

“Of, tamam...”

“Söz ver.”

“Söz.”

Ve bu sözün ardından Anita uykuya dalabildi.

Ertesi gün sabah saatleri adeta uçarcasına geçti.

Anita okuldan büyük beklentilerle döndü. Eve vardığında ısıtılmayı bekleyen öğlen yemeğini ve annesinin ona yapılması gereken şeylerle ilgili bıraktığı bir dizi notu buldu. Hepsini görmezden gelip zamandan kazanmak için yemeğini de soğuk olarak yedikten sonra hemen odasına koştu. Bir sonraki günün ödevleriyle ilgili günlüğüne aldığı notları kontrol etti, yanına alması gereken kitaplarla defterleri seçti ve hepsini sırt çantasına doldurdu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Mioli’ye. Kedi etrafı daha iyi görebilmek için kaloriferin üzerine çıkmıştı.

Kız kediyi kucakladı ve yağmurluğunun cebine koydu. Burada taşınmaya alışık olan Mioli hemen kendi etrafında döndü ve küçük patileriyle burnunu dışarı çıkarıp yerine kuruldu.

“Gidiyoruz!”

Anita, cebindeki Mioli’yle beraber yola çıkıp küçük bir köprüyü aştı ve Borgo’nun temelinde vardıktan sonra koşarak yokuşu tırmandı.

Öğle güneşinin berrak ışığı altındaki kanalın iki kanadı da insanlarla doluydu. Bu kalabalığın nedeni suyun içine kurulan yüzen pazardı. Pazar teknelerinden Giudecca Adası’nın bahçelerinden toplanan sebzeler taşıyordu. Bu debdebeli ve gürültülü manzaranın hemen yanında yükselen Karaltılı Ev tüm ür-

künçlüğünü yitirmişti. Sadece eski püskü bir Venedik eviydi işte. Çatısının kenarları zamanın tüm izlerini yansıtan dantel gibi beyaz tahtalarla işlenmişti. O gün Bayan Bloom bütün kenkenleri sonuna kadar açmıştı.

Anita ışığa boğulmuş merdivenin yanından geçti. Açık pencerelerden sağanak halinde içeri dolan gün ışığı sanki evin içine altın tozları döküyordu. Anita yürümeye devam edip bahçeye çıktı ve çardağın altında durup sırt çantasını küçük masanın yanına bıraktı.

Mioli hemen cebinden dışarı fırladı.

“Akıllı olsan iyi edersin!” diye kedisini uyardı Anita. “Anladın mı? Dünkü gibi bütün şehrin altını üstüne getirmek istemiyorum!”

Küçük kedi burnunu kırıştırdı ve sanki kıza hiç kulak asmıyormuşçasına tüylerini yalamaya başladı. Ama Anita bunun olumlu bir cevap olduğunu anlayacak kadar tanıyordu kedisini.

“Aferin sana” diye ekledi ve geri dönüp annesini bulmak için tekrar eve girdi.

Küçük radyodan yükselen müziğin sesini izleyerek ikinci kattaki büyük salona ulaştı.

“Selam!” diye seslendi annesine.

Restoratör kadın yapı iskelesinin üstünde oturmuş, tavanın kirişlerindeki yapışkan bandı kazımakla meşguldü.

“Selam!” diye karşılık verdi aşağı bakmadan. Sonra derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerinde doğruldu. “Eğer baban sana

biraz sonra yaptıracağım şeyi öğrenirse...”

“Ne?”

Kadın iskeleyi tutan iki demir direktan birini işaret etti. “Şunu gördün mü? Üzerinde ayağını basabileceğin çıkıntılar var. Onları basamak gibi kullanarak yukarı gel. Ama dikkatli ol.”

Anita hiç tereddüt etmeden direğe tırmanmaya başladı. Ama onun bu tez hareketiyle iskele zangır zangır titredi.

“Yavaş!”

Kız çevik bir hareketle yukarı ulaştı ve tepede duran annesinin yanına gitti.

“İşte benim küçük maymunum geldi...” diye dalga geçti annesi. Sonra kızının saçlarını sevgiyle okşadı. “Dikkatli ol, tamam mı? Eğer başın dönerse diz çök.”

“Tamam.”

“Ve her şeyden önemlisi... canlandırıcı boyanın durduğu kovayı devirme. Bu en az senin aşağı düşmen kadar korkunç bir durum.”

Anita annesine dil çıkardı. Onunla dalga geçtiğini biliyordu. Bunu yapması hoşuna gitmiyor değildi. Çünkü böyle şakalar yetişkinlere özgüydü.

Zaten görmeyi beklediği şeyin heyecanıyla aklı başından gitmişti.

“Nerede?” diye sordu.

Annesi büyük bir dikkatle iskelenin karşı kıyısına doğru yürüdü. “Tam burada” dedi lambayı almak için eğilirken.

Işığ1 beyaz bir daire şeklinde duvara doğru tuttu. Dairenin tam ortasında hayat dolu gözlerle bakan bir maymun resmi vardı. Kısa tüyleri kırmızımsı bir renkteydi. Sık kaşları ona kurnaz bir ifade vermişti.

“Yok artık!” diye mırıldandı Anita.

Çok acayip diye düşünse de maymunu gözünde aynı böyle canlandırmıştı. Sahibinin yetenekli ellerinde, meraklı ve müna-sebetsiz burnunu her işe sokacak, ama aynı zamanda etrafa gi-zemli bir bilgelik yayacak şekilde hareketsizleştirilmişti. Anita onun tıpkı çizildiği gibi bir maymun olduğuna her şeyine bah-se girerdi.

“Sana Tolomeo’yu takdim edeyim” dedi annesi, hayvanın yuvarlak kafasının üzerindeki yazıyı parmağıyla takip ederek.

Anita kıkırdadı. “Bir maymun için oldukça değişik bir ad.”

“Bu bir gezginin adı” diye açıkladı annesi. “Tolomeo araş-tırmayı seven bir Yunan’mış. Aynı zamanda yerkürenin şeklini hayal etmeye çalışan ilk insanlardan da biriymiş. Denizlerin, kıtaların... Bu konu üzerine yalan yanlış şeyler çizip duruyor-muş. Ama binlerce yıl boyunca onun hayalleri gerçek olarak kabul görmüş.”

Anita uzanıp duvara dokunmaya çalıştı ama annesi önüne geçip onu engelledi. “Sakın dokunma. Freske değen her par-mak silinmesi imkansız bir yağ izi bırakır.”

Kız bu duruma itiraz etmek için ağzını açmıştı ki, annesi “Ellerini yıkamış olman bir şey değıştirmez” diyerek onu bir kez daha engelledi.

Anita pes edip “Sence onu neden bu şekilde resmetmiş?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kollarını böyle havaya kaldırarak ne yapmaya çalışıyor olabilir?”

“Bana sanki tavana uzanmaya çalışıyor gibi geldi.”

Anita hayır anlamında başını salladı. “Hayır. Kolları tavan kirişinden çok uzakta. Başka bir şey yapıyor gibi.”

Gözlerini maymununkilere dikti ve bu alaycı bakıştaki gizemi çözmek için bir cevap bulmaya çalıştı. “Bana kalırsa... memnun görünüyor. Sence de öyle değil mi?”

“Belki” diyerek ona katıldı annesi.

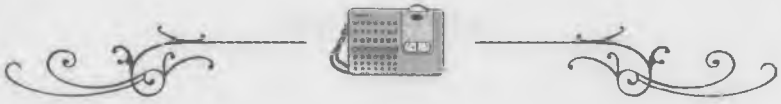
Anita sesli düşünmeye devam ediyordu: “Kollarını orada olmayan bir şeye doğru uzatmış. Hafif bir şey olmalı. Veya... kollarının üzerine bir şey konmasını bekliyor.”

Annesi düşünceli bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Sana ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Ama ileride çok iyi bir sanat eleştirmeni olabilirsin.” Bunu dedikten sonra elindeki lambayı söndürdü. “Her halükarda... maymunu görmek istiyordun. İşte sana maymun. Şimdi hoşuna gitse de gitmese de ödevlerini yapmaya başlaman gerektiğini düşünüyorum.”

Anita tamam anlamında başını salladı.

Annesi “İnmek için...” diye açıklamaya başlamıştı ki Anita ondan hızlı çıktı.

İskelenin dış kenarına uzandı ve destek direğine sarılıp hızlıca aşağı kaydı.

“Güle güle anne!” dedi. Sonra aşağı kata inen merdivende gözden kaybolmadan önce bir kez daha seslendi: “Sana da güle güle Tolomeo!”

Anita ılık huzmeleriyle delik deşik olmuş merdiveni bir solukta indi. Bir yandan da Morice Moreau'nun fresklerinin gerçekten de canlı gibi durduğunu düşünüyordu. Fakat tam çardağa varmıştı ki onu yeni bir sürprizin beklediğini fark etti. Kedisine gene kaybolmuştu.

“Olamaz!” diye bağırdı.

Ama başını kaldırıp baktığında Mioli'nin bahçe duvarının arkasında gözden kaybolan kuyruğunun ucundaki beyaz noktayı görmeyi başardı.

Tıpkı düşündüğü gibi kedi duvara çardağı kullanarak çıkıyor, ama oradan komşu bahçelere atlamak yerine su borusundan evin çatısına doğru tırmanıyordu.

Borunun tepesine vardığında orada bulunduğu bir yarığa giriyor ve Anita'nın önceki gece onu bulunduğu odanın içinde gözden kayboluyordu.

“Ah, seni şimdi yakaladım işte!” diye homurdandı Anita.

Annesinin çantası merdivenin hemen altındaydı.

Anita annesinin görmediğinden emin olduktan sonra çantayı alıp açtı. Annesinin eşyalarını karıştırmak hoşuna gitmiyordu ama yine de devam etti. Anahtarlığı bulunca koşarak merdiveni çıktı ve çatının altındaki yıkık dökük odanın kapısına varıncaya kadar da neredeyse hiç nefes almadı.

Bu sefer ilk denemesinde kilidi açtı.

Neredeyse yüreği dışarı çıkacaktı.

Nazikçe kapıyı açtı ve aralıktan odaya baktı. İçerisi boştu, duvarları yağmurdan korumak için her tarafa naylon serilmişti. İçeri girdi.

Morice Moreau'nun stüdyosundan geriye çok az şey kalmıştı. Dar, uzun bir teras lagünün tabak gibi dümdüz sularına ve Giudecca Adası'ndaki evlere bakıyordu.

Çatıdaki göz kamaştırıcı ışığın içinde Mioli, çömelmiş bir Mısır sfenksini andırıyordu. Sahibinin geldiğini henüz fark etmemiş, hafifçe kuyruğunu sallıyordu.

Anita tereddüt etse de naylon zeminin üzerinde kediye doğru yavaşça yürüdü. Duvar kirişleri yangından dolayı kömür gibi kararmıştı. Duvarlar isten kapkara olmuştu. Ahşap yer döşemeleri birçok yerden yarılmıştı. Etrafta güvercin tüyleri uçuşuyordu ve içeri fare kokusu sinmişti.

Sonra burada da resimler olduğunu gördü.

Yangından harap olan duvarlardaki resimlerin üzerini şimdi koyu bir is tabakası örtmüştü. Annesinin uyarılarını hiçe sayan Anita elini uzatıp resimlere dokundu.

Sıcaklardı.

Elini geri çektiğinde duvarda parmak izi kaldığını gördü. Parmağının ucuyrsa simsiyah olmuştu. Anita bir kez daha parmağını duvara sürdü. Sonra bir kez daha ve yavaş yavaş koyu renkli tabakayı temizlemeye başladı.

Bir yandan da gülümsüyordu.

Parmağını son kez duvara değdirip çektikten sonra çok iyi tanıdığı bir çift gözle karşı karşıya geldi.

“Tolomeo” diye fısıldadı.

Duvarın önündeki naylona diz çöktü ve maymunun ikinci resmini gün ışığına çıkarmak için dikkatlice çalışmaya başladı. Mioli arada sırada dönüp onun çıkardığı işe bakıyor ve memnun olmuş bir ifadeyle tekrar tüylerini yalamaya devam ediyordu.

İkinci Tolomeo alt katta gördüğü resimden kesinlikle çok farklıydı. Aşağıdaki resimde kollarını tavadaki kirişi kaldırmak istercesine yukarı uzatmıştı, buradakinin ayaklarını yere vuruyordu. Alt kattaki bilge ve sevecendi, buradakiyse delirmiş gibiydi, hatta öfkeli.

Anita durup uzun uzun resme baktı ve gerçekte ne yaptığını anlamaya çalıştı. Acaba Morice neden onu iki acayip pozisyonda resmetme gereği duymuştu?

“Belki başkaları da vardır...” diye düşünüp etrafına bakındı. Ama sonra başka maymunlar yokmuş gibi geldi. Böylece vazgeçip bir kez daha resmin önünde diz çöktü.

“Ne anlatmak istiyorsun?” diye sordu yüksek sesle ve döşemeyi korumak için serilmiş naylon örtüyü dikkatlice kaldırmaya başladı.

Alttaki ahşap kararmış ve harap olmuştu, tamamen yanmıştı.

Eskimiş, çarpık kerestelerin geri kalanı da naylon örtünün altında gözden kayboluyordu.

Hemen Tommi’yi çağırıp ona her şeyi anlatmayı düşündü. Tommi bu tür şeylere bayılırdı. Kendisiyse...

Anita elini maymunun hemen önüne gelen yerdeki döşemenin üzerinde gezdirdi. Ahşap hafifçe gıcırıyordu.

Anita kerestenin üzerine abandı. Sonra başka bir keresteyi daha yokladı. Tolomeo'nun atlamak istediği yeri bulmaya çalışıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Sadece eskimiş ve yıpranmış ahşap.

Gıcırıyordu ve...

Yerden tak diye bir ses geldi. Tek ama tok bir ses.

Anita korku içinde ellerini geri çekti. Ne olmuştu öyle?

Sonra ellerini bir kez daha sesin çıktığı yere koydu ve bastırmayı denedi. Ama bu sefer yaşlı keresteler sadece gıcırdamakla yetindi. Anita tereddüt ederek ellerini dizlerinin arasına koydu. O sesi gerçekten duymuş muydu? Gerçekten... olmuş muydu? Hem ne olmuştu ki?

Tekrar ayağa kalktı. Üzerine tuhaf bir telaş çökmüştü. Telaşını üzerinden atamadığı için öfkeyle Mioli'yi arama işine geri döndü. Kedi itaat nedir bilmiyordu, ama Anita sözünü geçirmekte kararlıydı.

"Şimdi aşağı iniyoruz! Anlaşıldı mı?"

Kediyi kollarının arasına aldı ve stüdyodan dışarı çıktı.

"Bir daha buraya çıkmak yok! Beni duyuyor musun?" diye devam etti. "Bir daha asla!"

Kapıyı arkasından kapattı ve anahtarlığı annesinin çantasına geri bıraktı.

O günün geri kalanını ödevlerine yoğunlaşmaya çalışarak ge-

çirdi. Öfkıyla ve zorlukla.

Anlamak için aynı satırı on kere okuması gerekiyordu. Farkına varmadan dalıp gidiyor ve kendini evin duvarlarına, pencerelerine, hasar görmüş çatısına bakarken buluyordu. Ne zaman tavan arasındaki pencereye baksa yer döşemesinden yükselen o tak sesi kulaklarında yankılanıyor, sonra kafasını sallayıp yeniden okumaya başlıyordu.

Mioli ise o gün bir daha kaçmadı. Bütün öğleden sonrayı Anita'nın önündeki masada kıvrılıp uyuyarak geçirdi.

Akşam olduğunda Bayan Bloom aşağı indi ve kızını masanın başında otururken buldu.

“Eve gidelim mi?”

Kız başını kaldırıp annesine baktı. Merdivenin karanlığı kadının etrafını sarmıştı. Gülümsüyordu.

Anita kitabıyla defterini kapattı. Sonra tek bir kelime etmeden hepsini sırt çantasına doldurdu. Bu sırada eve gitme zamanının geldiğini anlayan Mioli kendi kendine ceketin cebine girmişti.

“Bugün çok mu ödevin vardı?” diye sordu annesi. Sonra etrafa bakıp ekledi: “Tommi gelmedi mi?”

Anita cevap vermedi. Sanki kafasındaki düşünceler çözülmesi imkansız bir yumağa dönüşmüştü ve dudaklarına ulaşmayı bir türlü beceremiyorlardı.

Bu sessizlikten şüphelenen annesi “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Anita hayır anlamında başını salladı ve annesinin peşinden

çıkış kapısına doğru yürüdü. Ama Karaltılı Ev'den ayrılmadan hemen önce durup son bir kez ikinci kattaki resme bakmak istiyordu.

Tolomeo'yu bir kez daha görmeliydi.

"Hemen geliyorum anne!" der demez çantasını sırtından attı ve koşar adım merdiveni çıkmaya başladı.

Yavaşça iskeleye yaklaştı ve resmin olduğu yere baktı. Maymun, resmi çizildiğinden beri yukarıda, odanın köşesinde duruyordu. Gerçekten de duvar kirişini kaldırmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

Anita resmi daha dikkatli inceledi. Akşamın gölgeleri ona bu konuda hiç yardımcı olmuyordu elbette, ama daha iyi görebilmek için salonda ileri geri yürüyüp yukarı bakarken Tolomeo'nun kaldırmaya çalıştığı kirişin belki gerçekten de biraz... ayrılmış olduğunu fark etti.

Veya yerinden oynamış olduğunu.

Kirpikleri hayretten hızla kırışıyordu.

Annesinin neler olduğunu bilmemesi mümkün müydü?

"Anita!"

"Geldim!"

Sonra bir kez bile düşünmeden tavanın köşesine kadar tırmandı.

Mioli cebinde saklanıyordu. Anita annesinin ekipmanına değmemeye özen göstererek Tolomeo'nun resminin olduğu yere yaklaştı.

Gerçekten burada bir şeyler olmuştu. Tavan kirişinin uç

kısmı maymunun yukarı uzanan kollarıyla birleşiyordu. Ve tahtası on santimetre kadar yerinden oynamıştı.

Anita bunu eliyle tartmak için yukarı uzandı. Kirişin uç kısmı hafifçe yerinden oynuyordu.

Kız kirişi tuttu ve tüm gücüyle kendine doğru çekti.

Ve bir tahta parçası yerinden çıktı.

Bununla beraber Anita neredeyse dengesini kaybedecekti. Fakat kendini topladı ve elindeki şeye baktı. Bir ahşap kutuydu. Yirmi santim uzunluğundaydı ve bir o kadar da derindi. Kirişin içinde saklanmış olmalıydı; üst katın döşemesindeki bir şeye basarak ortaya çıkardığı gizli bir yüzeyde.

“Anita, hemen aşağı gelmezsen kapıyı üzerine kilitleyip eve gideceğim!” diye bağırdı annesi alt kattan.

Kız elindeki kutunun içine baktı: Sarıya çalan bir zarf gördü, ince bir kordonla birbirlerine bağlanmış bir dizi siyah resim fırçası, siyah lekeli metalden bir boya kutusu ve bir de bakırdan tuhaf bir halkası vardı.

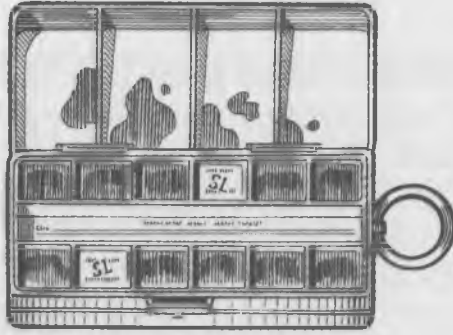
Hepsini cebine attı ve kirişin uç kısmındaki gizli yüzeyi tekrar yerine yerleştirip hafifçe ittirdi.

Tavan arasındakini hatırlatan *tak* sesi bir kez daha duyuldu.

Tolomeo'nun kollarının üzerinde on santimlik bir duvar vardı.

“Hadi bakalım...” diye mırıldandı kendi kendine.

Ve yapı iskelesinden aşağı indi.

Bölüm 4

ZARF

Anita bornozuna sarınmış, banyonun zemininde diz çökmüştü. Arkasındaki musluktan akan sıcak su yavaş yavaş küveti dolduruyordu. Ve gizli kutudaki eşyalar banyo halısının üzerine saçılmıştı.

Banyonun dışında annesi günün kalan son işleriyle meşguldü.

Anita ilk olarak boya kutusunu açtı. Oldukça küçük bir nesneydi. On santimetre ya var, ya yoktu. İçindeki on iki paket suluboya bol bol kullanılmış gibi görünüyordu. Suyla çözülmeyle bekleyen on iki renkli toz parçası. Fırçaları koymak için ince, uzun bir boşluk ve renkleri karıştırmak için kullanılan tablalar da vardı. Boya kutusunun dış kısmındaki girintiye bakırdan bir halka takılmıştı.

Anita parmağını halkaya geçirip çekti: İçinde küçük bir resim paleti vardı. Boyaların bunun üstüne açıldığı ve bir yardımcı olmadan çalışmak için kullanıldığı anlaşılıyordu.

Bu sırada sıcak suyun buharı yayılmaya ve aynaları buğulandırmaya başlamıştı.

Anita aceleyle panelleri kontrol ettikten sonra rengi sarıya çalan zarfı eline aldı. Üzerinde şöyle yazıyordu: *Bulunması durumunda Borgo 89, Venedik adresinde ikamet eden Bay Morice Moreau'ya iadesi rica olunur. Ödül verilecektir. Aksi halde lütfen Frognal Sokağı, No: 23, Londra adresinde yaşayan Bay Moore'a yollayınız. Kendisi hayali bir gezgindir.*

Kız hangi tarafından açmasına gerektiğine karar vermeden önce zarfı elinde birkaç kez evirip çevirdi. İçi dolu olmasına rağmen gene de hafifti. Tırnağını kullanarak kağıdın üzerinde bir kesik açtı ve zarfı yırttı.

İçinde bir kitap vardı.

Belki de bir günlük.

Veya her ikisine birden benzeyen değişik bir şeydi. Aslına bakılırsa kağıtlar birbirine dikilip sert bir kapakla kitaba dönüştürülmüştü. Sayfalar değişik boyutlardaydı ve kağıdı el yapımı olmalıydı.

Anita kitabı yere koydu ve zarfı boya kutusuyla resim fırçalarının yanına bıraktı.

Kitabın kapağında şöyle yazıyordu: *Ölen Ülkeye Seyahat.*

Bunun hemen altına uzun, ince bir çizgi çekildikten sonra tarih verilmişti: 1909.

Ve biraz daha aşağıda yazarın imzası göze çarpıyordu: Morice Moreau.

Gördükleri karşısında eli ayağı birbirine karışan Anita kendine hakim olmaya çalışarak kitapçığın kapağını açtı.

İlk sayfada bir adamın resmi vardı. Bir sandığın üzerine oturup poz vermişti. Adamın uzun saçları önünde siperi olan bir şapkanın kenarlarından aşağı uzanıyordu ve o başını eğmiş bir kitap okuyordu. Adamın çarpık bacakları pergel gibi sandığın etrafını sarıyordu.

Sandık öyle bir şişmişti ki, her an patlayıp çılgin bir rodeo atı gibi üstünde oturan adamı bir kenara atacakmış gibi görünüyordu.

Bu resim kitabın adandığı kişilere bir tür ithaf niteliği taşıyor olmalıydı. Çünkü hemen altında Morice Moreau şöyle yazmıştı: *Hayali gezginler olan arkadaşlarıma.*

“Hayali gezginler...” diye mırıldandı Anita ve kitabın kapağındaki adresi bir kez daha okudu.

Bay Moore. Kendisi hayali bir gezgindir.

Sonra sayfayı çevirdi.

İçeride daha büyük bir resim Anita'yı bekliyordu. Bu seferinde ormanda dolaşan üç adam resmedilmişti. Hemen arkalarında alçak ve köşeli, tuhaf bir yapı vardı. İllüstrasyonun başlığı *Et in Arcadia ego* idi.

Sayfanın bir kısmında içi boş ve resim içermeyen, süslü bir çerçeve göze çarpıyordu.

Bir sonrakindeyse çözülmesi imkansız sembollerden oluşan

karınca duası gibi bir yazı vardı. Mısır hiyerogliflerini andırıyorlardı. Geri kalan sayfalarda da boş çerçeveler, resimler ve küçük notlar belli bir düzene uymadan birbirlerini takip ediyorlardı. Fakat arada sırada eskizlerden, boya lekelerinden oluşan bu büyütlü karmaşa bir şeyler ifade ediyormuş gibi görünüyordu.

Tıpkı kitapçığın sonlarına doğru Anita'nın rast geldiği, üzerinde Ölen Ülke yazılı resmin olduğu sayfa gibi. Burada huzur dolu bir doğa manzarası resmedilmişti. Etrafa güz renkleri hakimdi ve manzaranın tam ortasında yüksek ve çıplak bir kaya yükseliyordu. Kayanın bir tarafı dev bir mantar gibi yayılan ormanın bulunduğu derin uçuruma bakıyordu.

“Burada bir ülke yok ki...” diye fark etti Anita. Sıcak suyun dumanı arkasından yükseliyordu. Banyo tamamen aklından çıkmıştı. Üstüne üstlük bu doğa manzarasına bakmak kalbinin nedensiz yere hızlanmasına neden oluyordu.

Öteki sayfalarda olduğu gibi bunda da etrafı çiçeklerle süslü bir çerçeve vardı. Bir mühür gibi küçüktü ve ötekilerden daha çok dikkatini çekmişti. Ayrıca ötekilerden farklı olarak bunun içinde bir kadının resmi vardı.

Kadın dökülen yapraklarla resmedilmişti. Etekliği rüzgarla beraber uçuşuyordu. Birinin kendisini takip edip etmediğini kontrol etmek istercesine başını hafifçe arkaya çevirmişti. Ama sanki... kitaptan dışarı bakıyordu. Sanki okuyucudan kaçmaya çalışıyordu.

Anita'dan kaçmaya çalışıyordu.

“Bu çok garip” diye mırıldandı küçük kız.

Sıcak su küvetin içini neredeyse doldurmuştu. Artık banyonun içi tamamen bir buhar bulutuyla kaplıydı.

Anita elini sonbahar manzarasının üzerine koydu ve renkleri izleyerek parmaklarını resmin üzerinde gezdirdi. Kağıt nemli ve gözenekliydi. Daha önce hiç bilmediği bir maddeden yapılmış olmalıydı. Sonra parmağını kaçan kadının olduğu çerçeveye doğru kaydırды ve son bir tereddüitten sonra ona dokundu.

İşte o anda bir şey oldu.

Anita'nın içi ani bir hüznle doldu. Bu his yavaş yavaş parmağından bütün vücuduna yayılıyordu. Burnuna çiçeklerin kokusu geliyor, uzaklardan rüzgarla sallanan ağaçların sesini işitiyordu.

Tüm gücüyle parmağını resme bastırdı. Ve bunu yapar yapmaz bu hissin daha da güçlendiğini hissetti. Çiçekler, ağaçlar, uzak bir rüzgar.

Ve ardından o sesi duydu. Kadının sesi apaçık bir şekilde kafasının içindeydi.

“İmdat...” diyordu kadın. “Lütfen bana yardım edin.”

Anita parmağını hemen resimden çekti. Korku içinde kendini yeniden gerçek dünyada buldu.

Şimdi annesinin banyo kapısının ardından gelen sesini duyuyordu. Kadın, “Anita! Anita! Hâlâ küvette misin?” diye bağıırıyordu.

Kız ok gibi ayağa fırladı.

Hâlâ az önce yaşadıklarının ve kendisine yansıtılan seslerin

etkisindeydi. Ama annesinin Morice Moreau'ya ait olan eşyaları bulmasını da istemiyordu.

Her şeyi hızlıca havluların altına gizledi, bornozunu üzerinden çıkardı ve doğruca küvete girdi. Fakat ne yazık ki suyun ne kadar sıcak olabileceğini hesaba katmamıştı.

Ama tam zamanında kendini suyun içine attı.

Annesi banyo kapısını açtı ve buhar yüzüne vurur vurmaz bir adım gerilemek zorunda kaldı.

“Anita!” diye bağırdı, ellerini sallayıp buharı dağıtmaya çalışarak. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

“Evet, anne” diye cevap verdi kız. Bir yandan da musluğu kapatıp kaynar suyun içinde yanmamaya çalışıyordu.

Bu arada ecza dolabına bile su sıçratmıştı. Ayrıca küvetten taşan su tüm zemine yayılmıştı.

“Banyo yapacaksın diye her yeri birbirine katman şart mıydı?”

“Sonra silerim.”

“Her şeyin yolunda olduğundan eminsin, değil mi?”

“Tabii ki” diye onayladı Anita.

Ama gerçek hiç de öyle değildi. Su çok sıcaktı.

Kaynıyordu.

“Bu kadar sıcak suyla banyo yapmamalısın!” diyerek onu azarladı annesi.

“Git, hadi git” diye yalvardı Anita içinden. “Git yoksa bağıracağım.”

Onun ne çektiğinden habersiz olan kadın gülümsedi. “Ben

yatıyorum. Saçlarını yıkamadığını da gördüm.”

Kadının çıkıp kapıyı kapatmasıyla Anita kendini küvetten dışarı attı. Derisi ıstakoz gibi kızarmıştı.

Bir yandan olanları düşünerek hızlıca kurulandı. Kendini hayal gördüğüne inandırmaya çalışıyordu. Gene her zamanki gibi gerçeklerle hayalleri karıştırmış olmalıydı. O sesi kafasının içinde duyduğunu düşünmüştü. Herhalde annesinin “Anita” diye seslenmesini o “İmdat” diye anlamıştı.

İşte olan biten bundan ibaretti.

Hepsi bu.

Dakikalar geçtikçe kalbinin atışları da yavaşladı. Önce küvetin lıkırdayarak boşalmasını bekledi, sonra kızarmış derisini ovuşturup dolaptaki binlerce eşantiyonun arasından bir krem aradı. İyice kremlendikten sonra pijamasını üzerine geçirdi ve sanki her zamanki gecelerden biriymiş gibi sükunetini koruyarak dişlerini fırçaladı.

Her zamanki gecelerden biri.

Ardından annesinin yatağa gidip gitmediğini kontrol etmek için başını banyo kapısından dışarı uzattı. Koridorun ucunda yanan ışık bunu doğruluyordu.

Mükemmel.

Havluların altından Morice Moreau'nun eşyalarını topladı ve hemen yandaki küçük bir kütüphanenin olduğu odaya koştu. Öteki büyük kütüphaneleri Londra'daki evlerinde, babalarıyla beraber kalmıştı.

İçeri girer girmez kapıyı arkasından kapattı ve okul defterle-

rini koyduğu çekmeceyi açıp elindeki eşyaları içine sakladı.

Fakat çekmeceyi tekrar kapatmadan önce merakı bir kez daha kabardı.

Yutkundu.

Ve kitapçığı eline alıp kapağını açtı.

Bunu yapar yapmaz büyük bir şaşkınlıkla çiçekli çerçevenin bomboş olduğunu gördü.

Kadın yok olmuştu.

Bu mümkün müydü?

Anita telaşla sayfaları çevirmeye başladı ve başka bir çerçeveyle karşılaştı. Bu seferki üzerinde tüyler ürpertici bir şekilde yanan bir kalenin resmettiği bir sayfanın köşesine konmuştu. Bu çerçeveyi daha önce de görmüştü, ama o sırada içi boştu.

Fakat bu sefer içinde bir resim vardı.

Bu bir adamın resmiydi. Birbiri üstüne yığılmış sandalyelerden oluşan bir kulenin tepesinde duruyordu. Adam upuzun ve siyah bir şemsiyeden destek alarak dengede duruyor gibiydi.

Aynı zamanda hem mizahi, hem de rahatsız edici bir resimdi. Başka zaman olsa Anita bakmamayı tercih ederdi.

Dönüp arkasını kontrol etti.

Yaşadıkları apartman dairesi karanlık ve sessizdi. Sadece yatak odasındaki başucu lambasının ışığı yanıyordu ve duyulan tek ses annesinin çevirdiği kitap sayfalarının hışırtısıydı.

Anita dönüp tekrar sandalyelerden oluşan kulenin tepesindeki adamın resmine baktı. İşte oradaydı. Yanılmamıştı.

Parmağını uzatıp çerçevenin içine bastırdı.

Ve önceki resimde olduğu gibi aynı anda parmaklarından içine dolan bir hisle kendinden geçer gibi oldu. Bu güçlü his eline, bileğine, koluna ve oradan da binlerce küçük böceğin istilasına uğramış gibi bütün vücuduna yayıldı.

Bu kez duyduğu sadece korkuydu.

Anita parmağını adamın resminin üzerinden kımıldatmadan kaskatı bir halde bekledi.

Sonra kafasının içinde bir ses yankılandı. Kuru ve fısıltılı bir ses. Adam kötü niyetli bir sesle ona soruyordu: “Sen kim olabilirsin acaba?”

Tam o sırada uzaklarda bir kanal vapuru düdüğünü öttürdü ve Anita korkudan çığılığı bastı. Kitapçığı tekrar çekmecenin içine atıp koşarak odaya gitti ve bir solukta kendini yorganın altına attı.

Annesi endişeyle kitabını indirip ona baktı.

“Peki şimdi ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı” diye karşılık verdi kız. Ama sonra ekledi: “Lütfen bu gece ışığı söndürme.”

Bölüm 5

YARDIM ÇAĞRISI

Anita, “Benimle konuştular diyorum, anlamıyor musun?” diye içini döktü Tommaso’ya.

İkisi okul yolunu tutmuşlardı. Anita arkadaşına iki maymunun gizemini nasıl çözdüğünü ve duvarın içindeki gizli bölmede bulduğu nesnelere kitapçığın hikayesini anlatıyordu.

Tommaso sakince kızın anlattıklarını dinliyordu. Arada bir cesaretlendirici sorular soruyor ve anlamaya çalışıyordu. “Sen elinle üzerine dokundun... ve bir ses duydun.”

“Aynen öyle.”

Oğlan şaşırılmış bir ifadeyle başını salladı. “Bu gerçekten çok tuhaf bir durum.”

“Hem de nasıl” diye onayladı Anita. “Üstüne üstlük benim

başına bir değil, iki defa geldi.”

“Ama ilk seferinde... seni korkutmamıştı.”

“Hayır. Daha çok... hüznün verici bir histi. Birinin benden yardım istediğini işittim. Bir kadın sesine benziyordu.”

“Peki ya ikincisi? O nasıldı?”

“Sadece korktum, hepsi bu. Kitabın içindeki sandalye yığınının üstündeki o adam sanki bana bakıyor ve benimle konuşuyor gibiydi. Ve inan bana bu çok korkunç bir histi!”

Tommaso bir köprünün önünde durdu. “Galiba şu kitaba bir de ben baksam çok iyi olacak. Yanında getirdin mi?”

“Burada mı bakmak istiyorsun?”

“Hayır, bizim evde. Aletlerim olmadan çalışamam.”

“Hadi canım sen de! Ne aletleriymiş bunlar?”

Endişelenme. Kitap yanında mı, yoksa değil mi?”

Tommaso'nun aletleri şunlardı: Bir büyüteç, bir maket bıçağı, sarı post-it'ler ve teyzesinin hediye ettiği madeni bir uğur parası.

Odadaki halının ortasında bağdaş kurup oturdular. Anita arkadaşına önce resim fırçalarını, boya, halkayı ve son olarak da kitapçığın durduğu zarfı gösterdi.

Tommaso hepsini birer birer eline alıp büyüteçle inceledi. Sonra post-itelere notlar alıp onları yanına dizmeye başladı. Fakat Anita ona kitabın durduğu zarfı uzattığında heyecandan, “Hey!” diye bağırdı ve başka tek bir şey bile söylemeden zarfı inceleyip içindeki kitapçığı çıkardı. “Öyleyse bu şey olmalı...”

Cetvelle kitapçığın büyüklüğünü ölçtü. Yirmi santime on

beş santim boyutlarındaydı ve kalınlığı iki santimdi. Sonra onu tarttı. Kitapçık tam yirmi yedi gram geldi.

Anita hiçbir şey denemeden onun işini bitirmesini bekliyordu. Tommaso kitapçığı halının üzerine, bağdaş kurduğu bacaklarının hemen önüne bıraktı ve büyütle uzun uzadıya inceledi. Sonra da not etmesi gereken ilginç bir durum olmadığına karar vererek incelemesini bitirdi.

Bu fırsattan faydalanan Anita, “Kitabı aç” dedi.

Bunu yapmadan önce Tommaso çekmecedeki beyaz hijyenik eldivenlerini çıkardı. “Bunlar biraz... sıkı” diye mırıldandı parmaklarını zar zor eldivenden içeri sokmaya çalışırken. “Annemden aşırıydım...”

“Bunlar laboratuvar eldivenleri mi?”

“Annem bunları karides ayıklamak için kullanıyor.”

“Umarım kullanmadan önce iyice yıkamışsındır.”

Tommi yüzünü ekşitti, sonra kitapçığı açtı.

Her şey Anita'nın hatırladığı gibiydi. En baştaki ithaf sayfası, suluboya resimler, tuhaf harfler, hiyeroglif yazı.

“Tıpkı hayal ettiğim gibi” diye belirtti Tommi.

“Bu sembolleri daha önce görmüş müydün?”

Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra arkadaşı ağzındaki baklayı dışarı çıkardı: “Bu yazıyı tanıyorum.”

“Nasıl oluyor da böyle bir şeyi bilebiliyorsun?”

“Sonra açıklarım. Şu bahsettiğin çerçeve nerede?”

“İlerle.”

Oğlan sayfaları çevirdi.

Anita birdenbire, “İşte...” diye bağıarak onu durdurdu. “Bu sayfada olması gerekiyordu... hemen şurasında.”

Alevler içindeki kale resminin bulunduğu sayfadaki çerçeve boştu.

“Bu mu?”

“Aynen öyle. Ama adam yok.”

“Nasıl yok?”

Anita boş çerçeveyi işaret etti. “Tam buradaydı.”

“Konuşan resmin kaybolduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Lafı uzatıp durma!”

“Lafı uzattığım yok ki.”

“Ama öyle yapıyorsun. Seni temin ederim o adam dün gece şu çerçevenin içindeydi.”

“Peki ya kadın?”

Anita'nın canı iyice sıkılmıştı. Kitapçığı Tommi'nin elinden aldı ve manzara resminin olduğu sayfayı açtı. Sonra da alt sol köşedeki boş çerçeveyi işaret etti.

“O da mı kayboldu?”

“Öyle görünüyor.”

“Ama sen onları gördüğünden eminsin?”

“Her ikisini de.”

Tommi eldivenli elini kestane rengi saçlarının arasında gezdirdi. “Yanılmış olamaz mısın? Belki de resimleri gözünde çok büyütmüş ve...”

“Sana bu çerçevelerin içinde iki tane resim olduğunu söylüyorum.”

“Seninle konuşan ve sonra da sırta kadem basan resimler. Ve bütün bu olanlar sana normal geliyor, öyle mi?”

“Hayır, bana normal gelmiyor. Zaten bu yüzden sana anlattım!”

“Evet, ama...”

“Yanılmış olduğumu düşünüyorsun. Sana bunları anlatmakla hata ettim, çünkü sen benim hayal gördüğümü düşünüyorsun!”

“Anita, hayal gördüğünü düşünmüyorum...” Tommaso çerçeveleri bulma umuduyla sayfaları çevirmeye başladı. “Ama farz et ki...”

“Şimdi neyi farz etmem gerekiyor?”

“Oh, yeter! Seninle konuşmak imkansız.”

“Seninle de öyle” diye Anita kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve inatçı bir sessizliğe gömüldü.

Tommaso kitapçığın sayfalarını çevirmeye devam ediyordu. “Her şeye rağmen çok güzel olduğu kesin” dedi.

Cevap gelmedi.

“Bir seyahat günlüğüne benziyor.”

Gene cevap gelmedi.

Oğlan kitapçığın baş sayfasındaki ithaf bölümünü açtı. Ve Hayali Gezgin’in bacaklarının arasındaki sandığı görünce ekledi: “Ve işte sandık da burada. İnanılmaz! Aynı kafamda canlandırdığım gibi. Her şey yerine oturuyor.”

Anita umursamıyormuş gibi görünmeye çalışırken yan gözle arkadaşına baktı. “Ne yerine oturuyor?”

Tommaso hayal meyal gülümsüyordu.

“Ah, önemli bir şey değil. Tam on ikiden vuran üç tane şey gördüm de.”

Anita kaşlarını çattı.

“İlki kitapçığın sarılı olduğu zarftaki adres oldu. İkincisi açıklamaların yazıldığı karakterlerdi. Üçüncüsüye kitabın ki-me adandığı oldu. Neden biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Çünkü bunları bilmek gibi bir yeteneğim var.”

Tommi yatağının üstünde duran raflara doğru uzandı ve parmağını kitapların üzerinde gezdirdi.

“Acaba nereye koymuştum?” diye homurdandı.

Sonunda aradığı kitabı bulduğunda onu Anita'ya uzattı. “Yazarının adına baksana.”

“Ulysses Moore.”

“Doğru. Ulysses Moore. Ve bizim zarfımızın üzerinde Moore adında bir beyefendinin adresi var.”

Anita kitabı ellerinin arasında evirip çevirdi. Adı Zaman Kapısı'ydı.

“Bana bu sadece bir tesadüf gibi geliyor” diye belirtti.

“Söyleyeceklerimi iyi dinle.” Tommaso kitabı açtı ve kıza ilk sayfalarındaki kocaman sandığın fotoğrafını gösterdi. “İşte bu da ikinci tesadüf; kitabın çevirmeni esrarengiz bir yazarla tanışmak için Cornwall'a davet edildiğinden bahsediyor. Oraya vardığında ise bu sandık onun adına kaldığı pansiyona bırakılıyor.”

“Sandığın içinde ne var?”

“Günlükler. Ulysses Moore denen bu adamın defterleri. Ama her şey şifreli harflerle yazılmış. Çözülmesi imkansız bir kaligrafiyle. Ve işte bu da üçüncü tesadüf.”

Tommaso çabucak kitabın sayfalarını çevirdi ve Morice Moreau'nun kitapçığında kullandığı sembollerin aynılarını bunda da buldu.

“Hadi oradan!” diye bağırdı sembolleri hemen tanıyan Anita. “Ama bu nasıl mümkün olabilir?”

“Belki Ulysses Moore'un hikayesi tamamen uydurma değildir.”

“Bu kitap neden bahsediyor?”

“Bulunması imkansız bir yerden.”

“Ölen Ülke mi?”

“Hayır. Burasının adı Kilmore Koyu ve Cornwall'un herhangi bir yerinde olabilir... Bildiğimiz kasabalardan farklı değil, tabii zaman kapılarını saymazsak.”

“Yani?”

“Bunlar sadece çok özel anahtarlarla açılan kapılar. Hepsi de bir hayvanın şeklini taşıyor. Her anahtar sadece tek bir kapıyı açabiliyor. Ve kapı bir kez açıldı mı, öteki tarafa adım atan kişiyi... çok uzak bir yere götürüyor.

“Bu imkansız.”

“Neden?”

“Bunun gibi kapılar yoktur.”

“Konuşup sonra kaybolan resimlerin çizili olduğu kitaplar da yoktur.”

Anita dudağını ısırıp düşünceli bir ifadeyle Tommi'ye baktı. "Anlatmaya devam et."

Tommaso omuzlarını silkti. "Dediğim gibi. Birisi kendi kafasına göre çocuklara dört anahtar gönderiyor. Ve bak şimdi, bu dört anahtar zaman kapılarından birini açıyor. Üstüne üstlük en mükemmel zaman kapısını açıyor. Hepsinin içinde en önemli olanını. Bu ahşaptan, sanki biri onu önce duvardan sökmek, sonra da yakmak istemiş gibi çizikler ve yanıklar içinde kalmış bir kapı."

Anita dikkat kesilmiş dinliyordu.

"Çocuklar sonunda kapıyı açmayı başarıyorlar, ama bunu yapmak için önce bu anlaşılmaz harflerle yazılmış mesajın şifresini çözmeleri gerekiyor."

"Bunu nasıl başarıyorlar?"

"Çok kolay. Kaldıkları evin kütüphanesinde *Unutulmuş Diller Sözlüğü* adında bir kitap buluyorlar ve bunu kullanıyorlar."

"Kapıyı açtıktan sonra ne oluyor?"

"Kendilerini Eski Mısır'ın hayali bir ülkesinde buluyorlar. Burası kimsenin bulamadığı bir yer."

"Tıpkı Kilmore Koyu gibi."

"Aynen öyle. Ve yaptıkları tek seyahat de bu değil. Ayrıca Marco Polo'nun bahsettiği Papaz Gianni'nin Bahçeleri'ne ve bir de buraya Venedik'e geliyorlar."

"Venedik mi?"

"Maskeler Adası'nı arıyorlar."

“Böyle bir yer var mı?”

“Elbette yok” diye karşılık verdi Tommaso. “Ama adanın tarifi lagündeki başka bir küçük adaya çok benziyor. Hani şu manastırın olduğu. Ve şu tesadüfe bak... burada bir yangın çıkıyor. Tıpkı kitaptaki gibi.”

“Bir yangın daha” diye düşündü Anita.

Sonra da “Ama tüm bu olanlar ikisinin arasında nasıl bir bağlantı olduğunu açıklamıyor” diye konuşmaya devam etti.

“Morice ve Moore aynı yazıyı kullanıyor ve her ikisi de birer gezgin” dedi Tommi.

“Ve hayali.”

“Olabilir. Ama bize yardımcı olabilecek özel bir durum daha var... Sandığı alan çevirmen uzun arayışlardan sonra Kilmore Koyu'na ulaştığını söylüyor.”

“Bunu uydurmuş olabilir.”

“Başta ben de öyle düşündüm. Ama kitaplarda bazı fotoğraflar ve... beni şüphede bırakan ince ayrıntılar vardı.”

“Onu aramayı deneyebiliriz.”

“Kimi? Ulysses Moore'u mu? Ben internette onun ismini aradım. Ama bulamadım. Telefon defterinde de yok. Aslında elli sene önce varmış, ama kullanılmadığı için silmişler.”

“Hayır, onu demiyorum. Günlüklerin olduğu sandığı bulan çevirmeni arayabiliriz.”

“Onu arayıp ne diyeceğiz?”

“Elimizdeki şeyleri açıklarız. Anladığımız kadarıyla bize yardım edebilir.”

Tommaso düşünceli bir ifadeyle başını kaşdı. “Bunun o kadar kolay olacağını zannetmiyorum.”

“Elimizde bir isim var ama, öyle değil mi?”

Oğlan kitaptaki isme baktı. “Ama uyduruk bir isim olabilir.”

“Kontrol edelim” diyen Anita arkadaşının bilgisayarını açtı ve ismi internete yazdı. “Hiç de uyduruk bir isim değilmiş” diye mırıldandı bir süre sonra. “Bir yayınevine bağlı olarak çalışan bir editörmüş.” Videoları da kontrol ettikten sonra ekledi: “Burada bir e-posta da var.”

Arkadaşının parmaklarının klavyede ileri geri hareket ettiğini duyan Tommi aniden irkildi. “Bekle! Ne yapıyorsun?”

Anita “gönder” tuşuna bastı. “Gitti.”

“Ne gitti?”

“Ona yazdığım mesaj.”

“Ne mesajı?”

Anita son iki gündür yaşadıklarını kısaca özetleyip çevirmene göndermişti. Mesajda her şeyi anlatmamıştı, sadece adamı merakta bırakacağına inandığı bir iki cümle yazmıştı.

O gün bir cevap gelmedi. Ertesi sabah Tommi şafakta uyanıp bilgisayarını açtığında, hâlâ uyuklayan evin sessizliğinde yeni mesaj var mı diye kontrol ettiğinde de cevap olmadığını fark etmişti.

İki çocuk birbirlerini aynı gün okulda yeniden gördüler. Ama e-postadan bahsetmemek için lafı dolandırıp durdular.

Sonra oturup beraberce ödevlerini yaptılar ve bütün öğleden sonrayı bilgisayarın ekranına ve cep telefonuna gergin bakışlar atarak geçirdiler.

Anita eve döndüğünde hâlâ çevirmenden cevap gelmemişti.

Tommi bir duş alıp rahatlamak için banyoya gitti. Ama odasına döndüğünde telefonunda mesaj olduğuna dair bir ışık yanıp söniyordu. Ve bu mesaj Anita'dan gelmemişti. Bilmediği bir numaradandı.

Şaka yapıyorsun, öyle değil mi? yazıyordu mesajda.

"Bu o" diye düşündü Tommi. "Çevirmen."

Hayır, şaka yapmıyorum efendim, diye yazdı Tommi. Kalbi küt küt atıyordu.

Sonra bekledi.

Ve biraz daha bekledi. Heyecandan her yeri karıncalanmaya başlamıştı.

Tam yeni bir cevap gelmesinden umudunu kesmişti ki, cep telefonunun ışığı yandı. Mesaj gelmişti.

Verona'da yaşıyorum. Yarın San Donà di Piave'de bir randevum var. Sonra Venedik'e gelip sizinle görüşebilir miyim?

Tommi'nin tuşlara basarken titreyen parmakları heyecanını belli ediyordu.

Tamam.

Sonra hiç oyalanmadan Anita'yı aradı.

İsim: **Tommaso Ranieri Strambi**

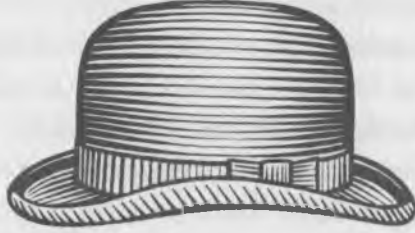

Yaş: 13

Nerede yaşıyor: Venedik'te, Dorsoduro denilen
küçük bir mahallede, 173 numarada.

Ayırt edici özellikleri: Macera romanları okumaya bayılıyor,
ama daha önce gerçek bir maceraya hiç katılmamış.

Bölüm 6

HAYALET PASTANESİ

“Bence şu siyah melon şapkalı adam” diye fısıldadı Anita. Eskiden şehrin celladına ait olduğuna inanılan evin arkasından Santa Margherita Kampı’na girmişlerdi.

Kızın hemen yanında yürüyen Tommaso ağzını büzdü. “Sence o kadar yaşlı mıdır?”

“Neden ki? Sen kaç yaşında olmasını bekliyorsun?”

“Bilmiyorum... İnternette yaşı yazmıyordu” diye cevap verdi oğlan.

Anita, Kafe Duchamp’ın yuvarlak masalarından birinde oturan siyah şapkalı, sivri sakallı adamı inceledi ve yaşlı mı yoksa genç mi olduğunu anlamaya çalıştı. Ona kalırsa yetişkinlerin hepsi birbirine benziyordu. “Sence oradaki adam yaşlı mı?”

“Sana o olmadığını söylüyorum. Hem sonra yanında kitap da yok” diye kestirip attı Tommaso.

Nitekim buluşmadan önce birbirlerini tanımak için ellerinde Ulysses Moore’un bir kitabı olması konusunda anlaşmışlardı.

Bekleyip biraz daha etraflarına bakındılar.

Bir süre sonra, “Bizim kaç yaşında olduğumuzu biliyor mu?” diye sordu Anita.

“Sanmıyorum, bilmiyordur.”

“Umarım onu aldattığımızı düşünmez.”

“Eğer ona kaç yaşında olduğumuzu söyleseydik bizimle hiç randevulaşmayabilirdi...” Derken kelimeler oğlanın ağzında kayboldu. “İşte orada!” diyerek gülümsedi Tommaso ve çabucak ayağa kalktı.

Meydanın öteki tarafından kot pantolon giymiş ve sırtına kırışık bir ceket almış hafif kambur bir adam belirmişti. Karabiberin üstüne tuz serpilmiş gibi görünen saçlarını güzelce taramıştı. Bir elinde Ulysses Moore’un ilk kitabını tutuyor ve kararlı gözleriyle etrafına bakınıyordu. Celladın evini tanır tanımaz yanlış meydana olmadığını anladı ve kafenin yuvarlak masalarından birine yaklaşp oturdu.

“Şu işe bak, gerçekten de geldi” dedi Anita.

Çevirmen tam da siyah melon şapkalı adamın hemen yanındaki masaya oturmuştu. Üstüne üstlük yanında getirdiği kitabı göstererek melon şapkalı adamın dikkatini çekmeye çalışıyor, anlaşılabilir buluşacağı kişinin o olduğunu zannediyordu. Sonra baktı ki adam onu görmezden geliyor, yeniden etrafına

bakınmaya başladı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı Tommaso.

Anita oğlanı hafifçe itip “Yürü, ben de hemen arkadayım” dedi.

“Bekle bir dakika! Bu o kadar kolay bir şey değil. Ona... ne diyeceğimize karar vermemiz gerek ve nasıl...” Derin bir nefes aldı ve elini kestane rengi saçlarının arasına soktu. Yüzü utançtan pancar gibi olmuştu.

“Gene paniğe kapıldığını söyleme lütfen” dedi Anita.

“Gene mi? Başka ne zaman paniğe kapıldım ki?..”

Kız kararlılıkla arkadaşını kaçmaması için kolundan tutup çekti. “Hadi, yürü bakalım! En kötü ihtimalle ondan imzalı bir fotoğraf alırsın.”

“Bay Çevirmen?” diye seslendi masaya yaklaşan iki çocuk.

Adam başını çevirdi ve önce birine, sonra diğere baktı. Sonra ellerindeki kitabı gördü ve kendini tanıttı.

“Tommaso Ranieri Strambi” diye karşılık verdi Tommi.

“Anita Bloom.”

“Sizi tanıdığıma memnun oldum. Lütfen oturun.”

Adamın sesinde sanki çok eğleniyormuş gibi bir tını vardı. İki çocuk sandalyeleri çektiler ve onun karşısına geçip oturdular.

“Şimdi bana her şeyi anlatın.”

Önce üç tane gazoz ısmarladılar. Beklerlerken Anita son günlerde yaşadıkları her şeyi, tek bir ayrıntıyı bile atlamadan anlattı. Kız sustuğunda çevirmen bir süre sessizce durup düşündü.

“Morice Moreau ismi size bir şey hatırlatıyor mu?” diye sordu Tommaso.

“Pek sayılmaz. Aslına bakarsanız hiçbir şey hatırlatmıyor.”

“Size anlatacaklarımız bu kadar.”

“Eh... bu güzel bir hikaye. Bu bir kitap olsaydı nasıl devam edeceğini merak ederdim.”

“Bize inanıyor musunuz?”

“Elbette size inanıyorum.”

“Peki siz de bu... kitapçıkla sizin yazdığınız Ulysses Moore kitabı arasındaki... bağlantıları fark ettiniz mi?”

“Ulysses Moore Kilmore Koyu’nda ikamet ediyor. Sizin Bay Moore ise Londra’daymış. Ama neresinden bakarsanız bakın Moore oldukça yaygın bir soyadı.”

“Öyleyse bu ikisi arasında bir bağlantı olmadığını söylüyorsunuz.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Ben dedim ki... bu güzel bir hikaye. Hepsi burada. Peki şu illüstratörün evi nerede?”

Anita kısaca ona yolu tarif etti. “İsterseniz sizi oraya götürebiliriz.”

Bu sırada yan masada oturan melon şapkalı adam bardağını büyük bir gürültüyle masaya koydu.

Çevirmen eliyle saçlarını arkaya doğru tarayıp düşündü. “Belki daha sonra evi görmek isteyebilirim. İllüstratörün kitapçığı yanınızda mı?”

“Hayır” diye cevap verdi iki çocuk bir ağızdan.

Adam ikisine de sorularla dolu bir bakış attı.

“Onu emin bir yerde saklıyoruz” diye açıkladı Tommi.

“Ama bazı fotoğraflarını çektik.”

“Peki fotoğraflar yanınızda mı?”

“Tabii ki.”

Anita sırt çantasını karıştırmaya başladı. Sonra çıkardıklarını adama uzattı.

“Çok ilginç...”

“Gerçekten mi?”

“Ayrıca belli bir kıymeti de var. Onu emin bir yerde saklamaya devam edin.”

Ardından çevirmen eğilip dikkatli gözlerle fotoğrafları incelemeye başladı. “Bu resimlerin kaybolması hakkında bana ne demiştiniz?”

“Çerçevelerden ikisinin içindeydiler” diye açıkladı Anita, adama fotoğrafları göstererek.

“Çerçeveler de mi kayboldu?”

“Hayır. Sadece içindeki resimler.”

“Ölen Ülke...” diye okudu adam ve ikinci çerçevenin olduğu manzara resmini inceledi.

“Bu söz size ne ifade ediyor?”

“Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.”

Tommi, “Peki ya bu harfleri görmüş müydünüz?” diye sordu, hiyeroglif benzeyen sembolleri işaret ederek.

“Bunların Phaistos Diski’ndeki işaretler olduğu su götürmez bir gerçek” diye konuştu çevirmen.

“O nedir?” diye araya girdi Anita.

“Ulysses Moore ve arkadaşlarının kullandığı bir yazı çeşidi” diye cevap verdi adam. “Bu yazı daha önce Girit Adası’ndaki arkeolojik bir kazıda ortaya çıkarılmış. Ama asla çözülememiş.”

“Ama siz çözebilirsiniz, öyle değil mi?”

Adam cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Ah, hayır... en azından şu anda değil. Bunun için zamana ihtiyacım var ve...”

Tam bu sırada siyah melon şapkalı adam önüne pembemsi sayfaları olan bir gazete açtı.

“Burada yazılanları okumak istiyorsak eğer, önce başka bir şey yapmamız gerekiyor...” diye mırıldandı çevirmen. “*Unutulmuş Diller Sözlüğü*’nü kullanmalıyız.”

Tommaso’nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Sizin elinizde bu kitaptan var mı?”

“Ah, hayır. Elbette yok. Bildiğim kadarıyla var olan tek kopyası Cornwall’daki eski evin kütüphanesinde duruyordu.”

“Argo Villası’ndan mı bahsediyorsunuz?” diye sordu oğlan kısık bir sesle.

“Doğru.”

“Ama Argo Villası... Kilmore Koyu’nda. Yani Cornwall’da. Ve Kilmore Koyu’na kimse...”

“Londra’dan uçakla iki saat uzaklıkta. Ve iki saat de Zenor’dan arabayla gitmek gerekiyor. Oradan sonra da geriye... çok az bir yol kalıyor. Söylemek istediğim, bence bu yolculuk bu zahmete değer.”

“Biri bana açıklayabilir mi lütfen?” diye araya girdi Anita.

“Siz bize Kilmore Koyu’na gidip Argo Villası’nı bulmamızı ve *Unutulmuş Diller Sözlüğü*’ne bakmamızı mı öneriyorsunuz?”

Adam evet anlamında başını salladı. “Bana iyi bir fikir gibi görünüyor. Eğer Covenant’lar eve girmenize izin verirse... Bu işi oldu bilin. Evin iki çocuğundan bahsediyorum. Ama onların anne babasıyla konuşup anlaşmaya çalışmak hiç işinize yaramaz.”

“Siz bizimle gelmeyecek misiniz?” diye sordu Anita. “Demek istediğim... siz oraya nasıl gidildiğini biliyorsunuz. Hep birlikte iyi vakit geçirebiliriz.”

Çevirmen çantasından kırmızı ajandasını çıkardı. “Muhtemelen gelemem. Gelecek haftalarda yerine getirmem gereken bir sürü sözüm var. Çok eskiden verilmiş sözler bunlar. Siz ise yarın tatile giriyorsunuz yanılmıyorsam.”

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Adam gözlerini ajandasından kaldırıp onlara baktı. “Okul tatilleri devlet sırrı değil ki.”

Anita, Tommaso’ya, “Sen ne diyorsun?” diye sordu.

“Ne zannediyorsun... Benimkiler asla gitmeme izin vermez!”

“Her ihtimale karşı ben size yolu tarif edeyim” diyerek gü-lümsedi adam.

“Tarif mi?”

Adam cebinden mühürlü beyaz bir zarf çıkardı. Mühür mu-munda “U” ve “M” harfleri göze çarpıyordu. Üzerine de Uly-ses Moore’un yana yatmış ve incecik yazısıyla tarif yazılmıştı.

“Bu nedir?” diye sordu Anita.

“Yeteri kadar açık değil mi?” diye karşılık verdi çevirmen. “Burada yazan tarifi okuyarak Kilmore Koyu'na ulaşabilirsiniz. Bir tekerleme nasıl okunur biliyor musunuz?”

İki çocuk hayır anlamında kafalarını salladılar. Bunun üzerine adam ayağa kalkıp kısa bir şarkı söyledi:

*Balıkçının meşesi altında yitirsem beyazı
İkiz kökнарlar yetişir yardımıma.
Ve siyahtır binlerce sesin yankılandığı evin duvarları,
Çivit rengi götürür beni kıyılarına.*

Anita ve Tommi sorgulayan gözlerle birbirlerine baktı. Onların bu şaşkın halini gören adam kıkırdadı ve özür dileyip neredeyse telaşla lavaboya gitmek için izin istedi.

İki çocuk sessizce masada oturmaya devam etti. Gözlerini boş bardaklarla şişelerin arasında duran kapalı zarftan ayıramıyorlardı. Ne düşünecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Güneşli ve güzel bir gün yaşıyorlardı. Temiz ve duru bir hava içinde şehir halkının seslerini de taşıyordu. Bir kilise çanı üç defa çaldı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Anita.

Bu sırada yan masadaki melon şapkalı adam ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Hava çok sıcak olmasına rağmen küll rengi, uzun bir pardösü giyiyordu. Ayaklarında aynı renkte pabuçlar vardı.

“Susadığımı düşünüyorum.”

“Sana da bütün bu olanlar biraz acayip gelmiyor mu?” diye ısrar etti kız. “Demek istediğim... sanki ona anlatacağımız şeyi önceden biliyor gibiydi. Ayrıca şu ajandasını görmedin mi?”

“Hayır. Ajandanın nesi vardı?”

“İçi boştu. Yerine getirmesi gereken bir sürü sözü olduğu doğru değildi.”

Tommaso ensesini kaşdı. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Yanlarındaki adam masasındaki küçük bir tabağa bahş bı-raktı ve uzaklaşmaya başladı. Ama sonra hemen geri dönüp masanın bacaklarından birine dayadığı şemsiyesini almak için aşağı uzandı. Fakat eğilip kalkarken sendeledi ve aniden dengesini kaybedip Tommaso'nun üzerine devrili-verdi.

Yüzüstü bardakların ve şişelerin üstüne kapaklanan çocuk, “Hey” diye bağırdı.

“Affedersin...” diye özür diledi adam ve önce ağırlığını Tommi'nin sırtına vererek dikleşti, sonra da sarsak masaya yaslanarak dengesini geri kazandı. “Çok özür dilerim! Hepsi bu şemsiyenin suçu! Perişan oldum!”

Anita adamın dengesini bulmasına yardım etti. “Endişelenmeyin. Olur böyle şeyler.”

“Ya, tabii...” diye homurdandı Tommi. Pantolonu baştan aşağı gazoz içinde kalmıştı.

“Çok üzgünüm! Per perişan oldum! Gerçekten per perişanım!” Adam birkaç defa daha başını eğip selam verdikten sonra döndü ve olanca hızıyla uzaklaştı.

Tommi hâlâ allak bullak bir haldeydi. “Ne biçim bir tip!”

dedi uzaklaşan pamuklu pardösüye bakarken. “Böyle bir günde kim şapka ve şemsiyeyle sokağa çıkar ki?”

Bu sırada bir garson gelip elindeki ıslak bezle dağılan masayı toplayıp temizlemeye başlamıştı.

“Size yeni bir şeyler getirmemi ister misiniz çocuklar?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler” diye cevap verdi Anita.

Tam bu sırada çevirmen geri döndü. Hemen temizlenmekte olan masaya bakıp hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, “Zarfı kurtarabildiniz mi” diye sordu.

Tommi’nin bir anda dili damağı kurudu

Anita da boş gözlerle masaya bakıyordu. “Ama az önce buradaydı. Yere düşmüş olmalı...”

Ama masanın altında da zarftan eser yoktu.

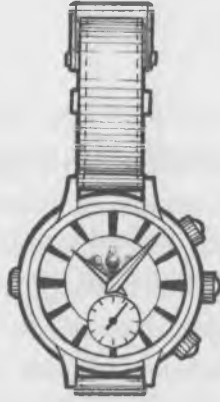
“Bir dakika önce buradaydı, o şapkalı adamdan önce...” Anita hızla dönüp meydana baktı. “Şemsiyeli adam...”

“Zarfı çaldı!” diye bağırdı Tommaso.

Bunun üzerine bir kez daha düşünerek zaman kaybetmediler. Önde Anita olmak üzere etekleri tutuşmuş bir halde meydanın ortasına kadar koştular.

Çevirmen hemen garsonla göz göze gelip masanın üzerine birkaç tane madeni para attıktan sonra çocukların olduğu yere doğru, “Hey çocuklar! Bu tür işlerde neler olacağı bilinmez!” diye bağırdı.

Ve hemen ardından o da koşmaya başladı.

Bölüm 7

KOVALAMACA

Tommaso tıpkı ayaklarının altındaki sahayı çok iyi tanıyan bir avcı gibi hızla koşuyordu. Burası Venedik'ti. Doğduğu şehir. O şemsiyeli ihtiyarın elinden kaçıp kurtulmasına izin veremezdi.

Anita onun elli adım gerisindeydi. Koşarken çantası güm güm sırtına vuruyordu. Çevirmen ise onların arkasından eğlenen turistleri yararak tırıs tırıs koşuyordu.

San Pantalon Yolu'na vardıklarında Tommaso siyah melon bir şapkanın sola döndüğünü görür gibi oldu. Onun arkasından gitti, basamakları ikişer ikişer atlayıp bir köprüyü çıkıp indi.

Kanalın önünde romantik bir poz veren birbirinin aynısı iki Japon turistin fotoğrafını mahvettikten sonra, "Affedersiniz!" diye bağırdı. O geçip gidince iki turist yeni bir poz daha ver-

meye hazırlandılar.

Bu sefer de, “Affedersiniz!” diye bağıarak Anita geçti önlerinden ve ikinci kez fotoğraflarını mahvetti.

Çevirmen ise üçüncü defa fotoğrafın içine girmiş ve dili dışarıda kalmış bir halde önlerinden geçmişti.

Ardı ardına iki köşeyi daha dönen Tommaso kendini bir anda Tonolo Pastanesi’nden yükselen hamur kokuları içinde buluverdi.

Kokulardan zorlukla sıyrılıp kovalamacaya devam etti. Melon şapkayı bir kez daha görmüştü. Biraz daha dayan seni ihtiyar, diye düşündü.

Adamın yolunu kesme maksadıyla hemen sağa geçti.

“Yol verin! Yol verin!”

Kanala doğru saptı ve zınk diye durdu.

Adam kaybolmuştu.

Hiçbir tarafta görünmüyordu. Acaba köprüden mi geçmişti? Geri mi dönmüştü? Yoksa köprüye yanaşan bir gondola mı atlamıştı?

Ne yapması gerektiğini düşünürken Anita ona yetiştii. “Onu kaybettim. Sen görebiliyor musun?”

İkisi beraber dikkatli gözlerle turist kalabalığını taradılar.

“Hayır.”

“Kahretsin.”

Ayrıldılar. Biri köprüye çıktı, öteki dar bir sokağa saptı. Ama deliğine kaçan bir yılan gibi bu adam da ortadan kaybolmuştu.

Tekrar ayrıldıkları yere geri döndüklerinde çevirmenin elinde unlu kurabiyelerle onları beklediğini gördüler. Oldukça sakin görünüyordu.

“O adam kimdi?” diye sordu Anita nefes nefese.

“Hiçbir fikrim yok. Ama her kimse elimizden kaçmayı başardı.”

“Anlamıyorum...”

Adam kurabiyesini bitirip tutmak için kullandığı yağlı kağıdı buruşturdu ve onu atacak bir çöp kutusu bulmak için bir iki adım uzaklaştı. Geri döndüğünde kolundaki saati çıkarıp Anita'ya uzattı.

Oldukça hafifti ve kadranının ortasında bir baykuş ve P. D. harfleri göze çarpıyordu.

“Kilmore Koyu'na ulaşmak istiyorsanız” diye konuştu neredeyse fısıldayarak. “Bunu kullanmalısınız.”

Melon şapkalı adam gondolcuya dosdoğru Hotel Danieli'ye gitmesini söylemişti.

Otele vardığında onu gören görevliler arkasından “İyi akşamlar, Bay Eco!” diye seslendi.

Adam onlara kulak asmadan palas pandıras odasına çıktı.

Gri pardösüsünü çıkardı ve melon şapkasıyla beraber yatağın üzerine fırlattı. Hızlıca bir duş alıp Londra'da bir yere telefon açtı.

“Voynich” diye cevap verdi karşı taraftaki karga gibi ses.

“İyi günler, Şef. Ben Eco.”

“O kadar da iyi bir gün değil.”

“Ama şu andan itibaren değişebilir.”

“Ne istiyorsun?”

“İlginç bir sohbeta kulak misafiri oldum. Listemizdeki çevirmenle... iki çocuk arasında.”

“Hangi çevirmen?”

Eco ona adamın adını söyledi.

“Tam olarak neler oldu?”

“Venedik’te iki çocukla buluştum. Çocuklar ona Morice Moreau adında birinden bahsettiler.”

“Ah.”

“Ve Kilmore Koyu adında bir kasabadan. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Etmeli mi?”

“Listede var.”

Eco adındaki adam şef dediği kişiye hızlıca olan biteni özetledi ve Kilmore Koyu’na nasıl ulaşılacağını anlatan tarifi yazılı olduğu zarfa kadar her şeyi anlattı.

“Tarifi olduğu zarfı ele geçirdin mi?”

“Tabii ki. Burada. Hemen önümde.”

“Aç onu.”

“Ben de sizin izninizi bekliyordum.”

“İzin senin.”

Eco zarfı kapatan mührü kırdı.

“Ne yazıyor?” diye sordu Londra’daki Voynich.

“Hmm...” diye homurdandı Eco. “Sadece beyaz bir kağıt.”

“Beyaz bir kağıt mı?”

“Aynen öyle, Şef. Lanet olası, beş para etmez beyaz bir kağıt. Bu ne anlama geliyor olabilir?”

Voynich kıkırdadı. “Bilmem kaçınıcı şarlatanla karşı karşıyayız demek. Şu an için bu kağıdın bize o esrarengiz kasabayı bulmakta hiç yardımcı olmayacağını biliyoruz. Bu sadece beyaz bir kağıt.”

“Esrarengiz veya var olmayan bir kasaba.”

“Haklısın” diye onayladı şefi.

Eco odada ileri geri yürümeye başlamıştı. “Şimdi ne yapmamı istersiniz?”

“Çevirmenin peşini bırak. Şu andan itibaren Morice Moreau'nun olayına odaklanmanı istiyorum. O da zaten uzun zamandan beri şüphelendiğimiz bir kişilikti.”

“Anlaşıldı” dedi Eco.

“O evin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bulmak fazla zamanımı almaz.”

“Öyleyse gidip bir göz at. Sonra yeniden haberleşiriz.”

“Anlaşıldı, Şef. Peki ya zarf? Kağıt?”

“Bu tür gereksiz şeylere uyguladığımız standart muamele bunun için de geçerli.”

Bu sefer gülen Eco oldu. “Büyük bir zevkle.”

“Fakat aptalca bir şey yapmamaya dikkat et. Hotel Danieli'nin bütün bir katında çıkacak masrafları karşılamak istemiyorum.”

Eco telefonu kapattı. Sonra zarfı, içinden çıkan beyaz kağıt-

la beraber yere attı ve şemsiyesine uzandı. Eline alınca sapını çevirdi ve şemsiyenin sivri ucundan incecik bir alev sızmaya başladı. Bununla beraber her şey alev almaya başladı.

Ama Eco dışarı çıkmakta çok acele etmedi. Sakalını düzeltti. Kulağından fışkıran can sıkıcı iki kılı kopardı. Hafif bir kıyafet seçti ve kül rengi pardösüsünü üzerine geçirdikten sonra otelden çıkıp Borgo'nun temellerine doğru yürümeye başladı.

Oraya bir saat sonra vardı. Karaltılı Ev'i hemen tanıdı ve kapalı kapının önünde biraz durup etrafı seyretti.

Üst katlarda bir yerlerden hoş bir klasik müzik sesi geliyordu.

İsim: Eco

Doğum yeri: Bologna, 9 Aralık

Yaşı: 47

Nerede yaşıyor: Düzenli bir evi yok. Çünkü Kundakçılar Birliği adına tüm dünyayı dolaşması gerekiyor. Son adresi Righi Yolu, Bologna idi.

Ayrıntı edici özellikleri: Fiyakalı biri ve kendinden çok emin.

Sadece otellerde ve halka açık olmayan yerlerde kalmayı seviyor.

Bölüm 8

EVE DÖNÜŞ

“Bence bizimle dalga geçiyor” dedi Anita eve dönerlerken.

“Neden böyle bir şey yapsın?”

“Bilmiyorum. Ama sana söylüyorum, adam kesinlikle bizimle dalga geçiyor.”

“İyi de sana bir saat hediye etti.”

“Kilmore Koyu’na ulaşmak için bunu kullanmalısınız...” diye taklit etti kız, kolundaki saate bakıp. “Bunun anlamı ne?”

“Bir de şu tekerleme var” diye ekledi Tommaso.

“Kesinlikle.”

Anita’nın evine varıncaya kadar bir daha hiç konuşmadılar.

“Şu şemsiyeli tipten hiç bahsetmiyorum” diye devam etti kız.

“Bence de.”

“Gene de benim gözümde ikisi de aynı.”

“Hangi nedenle?”

“İkisi de bizimle dalga geçiyor” diye belirtti Anita ve yürüdükleri dar sokağın sonunda durdu.

“Ve siyahtır binlerce sesin yankılandığı evin duvarları...” diye tekerlemeyi hatırladı Tommaso. “Hah!”

“Hah! Gerçekten de hah!” diye homurdandı Anita. “Bütün bunların sonucunda sadece sinirlerimiz bozulmuş oldu. Ve galiba biraz da korktuk. Her yerde şemsiyeli adamlar görmeye başladım.”

Tommi kıkırdadı. “Sana Ulysses Moore’un kitaplarını vermemi ister misin?”

“Bilmiyorum” diye cevap verdi Anita. “Galiba bu konu üzerine bir süre düşünmesem daha iyi olacak.”

“Nasıl istersen. Öyleyse yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Ve iki yöne ayrılıp kendi evlerinin yolunu tuttular.

Anita kanalın kenarından tek başına yürümeye başladıktan kısa süre sonra huzursuzlaşmaya başladı.

Açık bir şekilde izlendiğini hissetmişti. Ama bu yanlış bir histi. O melon şapkalı adam her kimdiyse istediği şey Anita değildi. Sadece Kilmore Koyu’na ulaşmayı sağlayacak tarifin yazılı olduğu zarfı istemişti.

Zaten zarfın içindeki kağıt da boş çıkmıştı.

Gerçek tarif o çocukça tekerlemenin ve Anita'nın koluna taktığı saatin içindeydi. Bu ne anlama geliyordu? Adamın artık kızın peşinde olduğu anlamına mı?

“Lanet olsun!” diye homurdandı Anita ve saati gömlek kolunun içine sakladı.

Adımlarını sıklaştırıp eve ulaştı, yanına gelmediğinden dolayı özür dilemek için annesine telefon edip Morice Moreau'nun kitapçığına bakmaya gitti. Onu masanın üzerine koydu ve bir kez daha dikkatlice kapığına bakmaya başladı.

Bu kitapçıkla ilgili tuhaf bir şeyler vardı. İthaf sayfasında yazılanları hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Ve bu öğleden sonra olanlar her şeyi iyice içinden çıkılması imkansız bir hale sokmuştu.

Anita kitapçığı açtı.

Sonra hemen kapattı.

Ama dayanamayıp bir kez daha açtı.

İçindeki yirmi sayfayı belki bininci kez inceledi. İkinci sayfadaki alevlerle çevrili kalenin yanındaki çerçeve hâlâ boştu. Fakat sonuncu çerçeve... Hayır.

Anita'nın neredeyse kalbi duracaktı. Çerçevenin içinde yine o resim vardı. Kaçan kadın geri gelmişti.

Oradaydı. Tıpkı Anita'nın ilk seferinde gördüğü gibi.

“Tommi...” diye fısıldadı ürpererek.

Ama arkadaşı yanında değildi.

Anita odada yalnızdı. Evde yalnızdı.

Bir an bile düşünmeden elini resmin olduğu sayfaya uzattı.

Ancak parmağını sayfaya değdirme cesaretini kendinde bulması için bayağı zaman geçmesi gerekti. Fakat korkusunu yenip bunu başardığı anda kendini Venedik'e ait olmayan çiçek kokuları, tabiat sesleri içinde buldu. Bunlar bir bahçenin sesleri ve kokularıydı. Çok uzaklardaki bir bahçenin.

Uzak... bir ülkedeki.

Sonra bir kadın sesi duyuldu.

"Yardım et" dedi Anita'nın kafasının içinde yankılanan kadın sesi. "Bana yardım et."

Kız derin bir nefes aldı. "Sen kimsin?" diye sordu kitaptaki resme.

"Ben sonuncuyum. Ve yardımına ihtiyacım var."

"Neyin sonuncususun?"

"Ölen Ülke'de yaşayan son kişiyim."

"Ölen Ülke" diye düşündü Anita. Hemen sonra da hiç neden yokken çevirmenin söylediği o tekerlemeyi düşündü.

Balıkçının meşesinin altında yitirirsem beyazı, ikiz köknarlar yetişir yardımıma...

"Neredesin?" diye sordu.

"Saklanıyorum."

"Tehlikede misin?"

"Evet. Ve oldukça da yaşlıyım."

"Neden tehlikedesin?"

"Çünkü hâlâ burada yaşıyorum. Ya sen? Sen kimsin? Yoksa Morice'in kızı mısın?"

Anita'nın kalbi bir kez daha duracak gibi oldu.

“Hayır” diye cevap verdi bir solukta. “Morice’in kızı değilim.”

“Öyleyse kimsin?”

“Adım Anita. Anita Bloom.”

Kadının görüntüsü titrer gibi oldu. Sanki resmin siyah mürekkebi rüzgarla tarazlanmıştı.

“Bir şey mi oldu?”

“Gitmem gerekiyor.”

“Nereye gideceksin?”

Anita’nın kafasındaki tabiat sesleri, kokular ve kadının sesi zayıflamaya başlamıştı.

“Adam geldi.”

“Hangi adam?”

Kız aralarındaki bağın koptuğunu hissetti. Elini resimden uzaklaştırır uzaklaştırmaz renklerin hızla solmaya yüz tuttuğuna ve kitapçığın sayfasından kaybolmaya başladığına şahit oldu.

Derken hemen arkasından gelen bir sesle yerinden sıçradı. Kapının kilidinde bir anahtar dönüyordu.

Klik, klik, klik.

Anita çabucak kendini topladı. Hemen kitapçığı kapattı, onu yeniden çekmecenin dibine sakladı ve annesini karşılamak için kapıya koştu.

O akşam sükunet içinde yemeklerini yediler, havadan sudan konuştular ve masanın altından bacaklarına sürtünen Mioli’yi sevdiler. Anita o gün olanlar hakkında annesine tek kelime bile etmedi.

Fakat bulaşıkları yıkama vakti geldiğinde Bayan Bloom kı-

zına dönüp babasının telefon açtığını söyledi. “Tatilde bir planımız olup olmadığını soruyor.”

Anita lavabodan akan suyu soğuması için açık bırakıp “Hiçbir programım yok” diye cevap verdi.

Annesi çekmecedeki alüminyum folyoyu çıkarıp bir kaseğin içinde duran yenmemiş sebzelerin üzerini kapattı. “Gelip bizi ziyaret etmesini isteyelim öyleyse.”

“Müthiş olur” diye cevap verdi Anita.

Babasını görmeyeli bir aydan fazla olmuştu.

Annesi buzdolabını açıp kapattı. “Veya, eğer istersen, sen de onun yanına gidebilirsin.”

“Ya sen?”

“Ben burada kalıp restorasyona devam ederim” diye fısıldadı annesi. “Tam da şimdi bu işi yarım bırakamam.”

Anita bu konuşmanın satır aralarını okuyabiliyordu: Babası onu görmek istemişti. Ve annesi de babasının Venedik’e gelmesinden önce Anita’nın Londra’ya gitmesini tercih ediyordu. Çünkü böyle olduğu takdirde Karaltılı Ev’deki işini arka plana atmak zorunda kalmayacaktı.

“Bunu düşüneneğim” dedi Anita.

Mutfakta yalnız kaldığında Anita bulaşıkları yıkamayı bitirdi ve tabakları suları süzülün diye arka arkaya mutfak tezgahının üzerine dizmeye başladı. Bir yandan da annesinin evin içinde çıkardığı sesleri dinliyordu. Kadın önce banyonun suyunu açtı, sonra da çabucak babasına bir telefon açtı.

Anita suyu kapatıp süngerle lavabonun içini ve mutfak tez-

gahını temizledi. Bunu takip eden sessizlikte kulağına tuhaf bir gürültü çalındı: Hafif ama sürekli bir sürtünme sesi.

Mutfak penceresinden geliyordu.

Üstüne üstlük kedisi de pencerenin pervazına çıkmıştı ve burnunu cana dayamış vaziyette dışarıyı seyrediyordu. Tüyleri diken diken olmuştu.

“Mioli, in oradan!” diyen Anita kedinin yanına gitti ve onu okşamak için elini uzattı. Ama hayvan sinirle kızın elinden kurtuldu ve yere atlayıp tehditkar bir bakış fırlattı.

“Sana ne oldu böyle?”

Kız daha önce kedisini bu halde hiç görmemişti. Ona yaklaşmak için eğildi, ama Mioli son sürat mutfaktan dışarı kaçtı.

“Deli kedi...” diye homurdandı Anita.

Pencerenin iki tarafındaki perdeleri kapatmak için eline aldı. Ama önce son bir kez dışarıya baktı.

Tam karşıda siyah kıyafetli bir adam duruyordu.

Anita hemen onu tanıdı. Çünkü aynı zamanda melon bir şapkası ve şemsiyesi de vardı.

Kanalın yanında hareket etmeden duruyor ve yukarı bakıyordu.

Pencereye doğru. Anita'ya doğru.

“Kahretsin!” diye bağırdı Anita.

Çabucak perdeleri çekti ve telefona koştı.

Göz açıp kapayıncaya kadar numarayı çevirmişti.

“Tommi! Şemsiyeli adam burada! Bizim evin hemen karşısında!”

“Hemen yanına geliyorum.”

“Hayır, bu hiçbir işe yaramaz...”

“Öyleyse polisi çağır.”

“Onlara ne diyeceğim? Bizim pencereye bakan şemsiyeli bir adam gördüğümü mü?”

“Tamam, ama... sakın korkma.”

“Senin için söylemesi kolay. Senin kapının önünde siyah kıyafetli acayip bir tip yok!”

“Bekle” diyen Tommaso arkadaşını birkaç saniye bekletti ve hemen telefona geri döndü. “Bizim sokakta kimsecikler yok. Ama sizin evi bulmayı nasıl başardı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Karaltılı Ev!” diye bağırды oğlan, Anita'nın yüreğini hoplatan bir heyecanla. “Ne kadar aptalız! Kafe Duchamp'tayken kitabı nerede bulduğunu ve...”

“Ve o da gidip evi buldu. Sonra da annemi takip etmiş olmalı.”

“Doğru.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bir şeyler yapmamız gerek” diye cevap verdi Tommaso kararlı bir sesle. “Ben hemen oraya geliyorum.”

“Tommi! Mantıklı ol! Buraya gelmen ne işe yarayacak? Kendi yaşadığın yeri de riske atmış olacaksın.”

“Ama seni yalnız bırakamam!”

“Kendimize sormamız gereken şey...”

“Bizden ne istediğini öğrenmemiz gerek.”

Anita telefonun ahizesini sıkıca yanağına yapıştırdı. “Aklıma gelen tek cevap... onun kitapçığı ele geçirmek istediği. Ah, Tommi. Bu arada çerçevedeki kadını bir kez daha gördüm! Gene ortaya çıkmıştı. Ve bu sefer... onunla konuştum.”

“Ah, Anita!”

“Yalan söylemiyorum! Onunla konuştum! Ben onun sesini duydum ve o da benimkini. Bana Morice Moreau'nun kızı olup olmadığını sordu.”

Tommaso şüpheyle içini çekti. “Sen ne cevap verdin?”

“Gerçeği söyledim. Sonra bir şey onu ürküttü. Bana adamın geri geldiğini söyledi. Ve resim yeniden ortadan kayboldu.”

“Adam kimmiş?”

“Bilmiyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunu bir kez daha söyledi. Ve sonra Ölen Ülke'de yaşayan son kişi olduğunu anlattı. Sanırım oldukça da yaşlıymış.”

“Teker teker konuş... lütfen... teker teker. Her şeyi sırayla halledelim. İlk sırada evinin önündeki adam var. Eğer oraya kitapçığı ele geçirmek için geldiyse... yapmamız gereken ilk şey onu güvenli bir yere saklamak.”

“Anlaştık.”

“En büyük sorunumuz Melon Şapka'nın yaşadığın yeri öğrenmiş olması. Siz çıkar çıkmaz kapıyı zorlayıp içeri girebilir ve evin altını üstüne getirdikten sonra...”

“Öyleyse kitapçığı başka bir yere saklamalıyım.”

“Aynen öyle. Ama gene de adamın tıpkı annene yaptığı gibi seni de takip etme olasılığı var.”

Anita yutkundu. “Lanet olsun! Lanet olsun ve lanet olsun! O maymunu rahat bırakıp uslu uslu ödevlerimi yapmaya devam edemez miydin sanki?”

“Şu ana kadar elimizdeki kitapçığın bir kitapçıktan çok daha fazlası olduğu açık... Bir yanda şu anlaşılmaz yazıyla yazılmış notlar, öte yanda sayfaların içinden sana seslenen ve yardım isteyen bir kadın. Öncelikle onun kim olduğunu öğrenmeliyiz. Ve ne istediğini. Bir de nasıl bir görünüp bir ortadan kaybolabildiğini.”

“Tamam.”

“Ve bütün bunları öğrenmemizin... tek bir yolu var.”

Anita hiç konuşmadan Tommaso'nun lafını bitirmesini bekledi.

“*Unutulmuş Diller Sözlüğü.*”

“Sonuç olarak Kilmore Koyu'na gitmemiz gerekiyor. Eh, şu çevirmen bize yolu tarif ettiğine inanıyordu...”

“Evet” dedi Tommi, düşünceli bir sesle. “İkiz köknarlar ve siyah ev. Ama ben o tekerlemeden hiçbir şey anlamadım!”

“Bir de baykuşlu bir saat var tabii.”

“O en azından bir saat. İşe yarıyor. Hem de Peter Dedalus tarafından yapılmış. Mekanizmalar söz konusu olduğunda o bir dahi sayılır. İşte bize de böyle biri lazım. Her şeyi yoluna koyacak, Dedalus gibi gerçek bir dahi. Bana öyle geliyor ki, bizim de önümüzde çalıştırmamız gereken bir... mekanizma var.”

“Kitabı açmak için mi?”

“Evet. Çalıştırmayı başarsak bile, neyi çalıştırdığımızı da anlamamız gerekecek. Belki de kitabı bir yere saklayıp suların biraz durulmasını da bekleyebiliriz. Belki Bay Melon Şapka sadece bir...”

“Bekle!” diye araya girdi Anita. “Nasıl oldu da bunu düşünemedim?”

“Neyi?”

“Galiba bir yolunu buldum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana güven Tommi.”

“Sana güveniyorum. Sadece... bir delilik yapma.”

“Söz.”

Anita ahizeyi yerine bıraktı ve çabucak mutfağa döndü. Tüm ışıkları kapatıp perdenin kenarından sokağa baktı. Melon Şapka artık orada değildi. Anita adamın hızlı adımlarla akşamın nemiyile ıslanmış kaldırımlar boyunca siyah şemsiyesini yere vura vura yürüdüğünü hayal etti.

Hemen ardından koridora geri döndü. Banyonun kapısını tıklattı ve annesinin cevap verdiğini duyar duymaz içeri daldı.

“Ben biraz düşündüm” diye konuştu.

Gidip küvetin kenarına oturdu. Annesi köpükten bulutların içinde suya gömülmüştü. Kızına soru dolu bir bakış attı.

“Babamın yanına Londra’ya gidebilirim” diye devam etti Anita incecik bir sesle. “Sonra belki babam beni arabayla gezmek için Cornwall’a götürür.”

1257

The first part of the document
 discusses the general principles
 of the proposed system.
 It is intended to provide a
 clear and concise summary
 of the key findings and
 recommendations. The
 following sections will
 provide a detailed analysis
 of the data and the
 results of the various
 experiments conducted.
 The first experiment was
 designed to test the
 effectiveness of the
 proposed system under
 various conditions. The
 results of this experiment
 are shown in Table 1.
 The second experiment
 was designed to test the
 robustness of the system
 to noise and other
 disturbances. The results
 of this experiment are
 shown in Table 2.
 The third experiment
 was designed to test the
 scalability of the system
 to larger datasets. The
 results of this experiment
 are shown in Table 3.
 The fourth experiment
 was designed to test the
 flexibility of the system
 to different input data
 formats. The results of
 this experiment are
 shown in Table 4.
 The fifth experiment
 was designed to test the
 performance of the system
 in real-world scenarios.
 The results of this
 experiment are shown in
 Table 5.

Bölüm 9

KILMORE KOYU'NA GİDEN YOL

Arabanın camından elini uzatan Anita rüzgarla oynuyordu. Parmaklarını rüzgara doğru tutuyor ve hava akımının elini geriye itmesiyle eğleniyordu.

Gökyüzü yırtık pırtık bulutlarla doluydu. Yolun iki yanında sarı ve beyaz renkli çiçeklerle nokta nokta olmuş yemyeşil kırlar uzanıyordu. Arazileri birbirlerinden ayıran sıra sıra taş duvarların ardında bazen küçük korular ya da tek başına yükselen yüzyıllık ağaçlar, bazen de koyun sürülerinin dingin gri-likleri göze çarpıyordu.

Anita'nın yanında oturan babası da penceresini sonuna kadar indirmişti. Gömleğinin kollarını kıvrımış ve dirseğini pencereden dışarı çıkarmıştı. Keyifle gülümsüyordu.

Bay Bloom kızının teklifini hiç düşünmeden kabul etmişti. Kızıyla beraber Cornwall'da geçirecek huzur dolu birkaç günden daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Ama tabii yakında olacakları bilemezdi.

Anita hiç vakit kaybetmeden her şeyi halletmişti. İnternet üzerinden bir uçakta kendine yer bulmuş, sonra da bir başına Venedik Marco Polo Havaalanı'na gitmişti. İner inmez annesine mesaj atarak onu bilgilendirmeyi de unutmamıştı. (*Sapasağlam geldim! Ama uçaktaki yemekler berbattı!*) Sonra bir tane de Tommi'ye atmıştı. (*Gizli şehir hareketi başladı!*) Ardından kendisini karşılamaya gelen babasını görmüştü. Adam terminalde, elinde çiçek desenli komik bir şapka ve boynunda aslılı duran karton bir kağıtla onu bekliyordu. Kartonun üzerinde şöyle yazıyordu: *Kayıp Kız Evlat.*

Anita kendini özlemle babasının kollarına atmış ve ona sıkı sıkı sarılmıştı.

Arabaları park yerindeydi. Babasının az buçuk bir eşyayla dolu valizleri arka koltuğu koyuyordu.

Babası bu bölgenin her zamanki gri ve rutubetli havasından dem vurarak "Zennor, biz geliyoruz! Yağmurluğunu getirdin mi?" dedi, şakayla karışık bir edayla. Sonra motoru çalıştırdı. Park yerinden çıktıkları anda arabanın sarıya çalan far ışıkları sisin içinde sıvılaşmaya başlamıştı.

"Damarlarımızda İngiliz kanı akıyor" diye ekledi babası. "Islak havalar bizi korkutmaz!"

İşte bu şekilde yola koyuldular. Kısa süre sonra İngiltere'nin

başkenti arkalarında kaldı ve yerini kırlara bıraktı. Kilometreler lastiklerin altında un ufak olurken zaman da hızla akıp gidiyordu. Sonra sert bir rüzgar esmeye başladı ve rüzgarla beraber gökyüzü açıldı, bulutlar dağıldı ve laciverte yakın bir renk başlarının üzerine bir örtü gibi seriliverdi.

Birkaç saat sonra anayoldan ayrılıp Bristol yoluna saptılar. Baba kız işte o zaman camları indirdi ve o andan itibaren bir daha hiç kaldırmadan kendilerini saçlarını karıştıran rüzgarın taşıdığı taptaze kır kokularına teslim ettiler.

Derken sert bir dönemecin ardından deniz karşılarında belirdi. Fakat beyaz ve lacivert bir çizgi gibi kıyıdan denize doğru uzanan dağlık bir burnun ardında hemencecik kayboldu.

O andan itibaren baba kız hangisinin daha önce denizi göreceği oyununa başladılar. Bir dönemecten ötekine bağırıp çağırarak yollarına devam ettiler. Ta ki deniz, Zennor kasabasına uzanan upuzun bir dikdörtgen gibi ayaklarının önüne serilmeye kadar.

Zennor.

Onun denizin üzerinde bir yumruk şeklini alan evleri.

Ve tekerlemenin içine saklanmış bir gizem.

Turist sayısının en düşük olduğu zamana rastladıklarından kasabanın çoğu penceresi kapalı ve sokakları tenhaydı. Etrafta martılar kol geziyordu.

“Hmm... Son geldiğimden beri burada bir sürü şey değişmiş” diye itiraz etti Bay Bloom ve yanlışlıkla girdiği çıkmaz so-

kaktan çıkmak için arabayı geri vitese aldı.

Anita yanlış sokağa saptıklarının farkında bile değildi. Kasabanın ilgi çekici manzarasına dalıp gitmişti: Koyu renkli taştan ve yan yana dizilmiş ahşaptan kutu gibi evler, geometrik bahçe duvarları, denizin üzerinde batan güneşin kızılığına bürünmüş bir gökyüzü.

Yer ayırttıkları pansiyon bir sonraki dar sokağın sonundaydı. Yatak ve kahvaltı veren mütevazı yerlerden biriydi. Beyaz badanalı iki evden oluşan, yemyeşil bahçeli ve sarmaşıklarla kaplı bu pansiyon peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Ve anlaşılan tek müşteriler Anita ile babasıydı.

“İşte geldik!” diye bağırdı Bay Bloom.

Anita ve babası pansiyonun sahibi olan kadınla tanıştılar ve valizlerini alıp tavan arasındaki odalarına çıktılar. Odanın deniz manzaralı pencereleri gemilerdeki lomboz denilen yuvarlak pencereler gibiydi.

Sonra kasabada biraz dolaşmak için aşağı indiler ve açık buldukları tek restoranda acı mı acı bir fasulye çorbası içtiler. Bu sırada restoranın palabıyıklı sahibiyle kasabanın zaman içinde nasıl geri dönülmez bir şekilde değişmiş olduğu üzerine sohbet ettiler.

Gene de Anita’ya kalırsa zaman burayı hiç değiştirmemişti. Zaman burada takılı kalmış ve bir daha kurtulamamıştı. İçinde gerçekten orada olduğuna dair bir fikrin büyüdüğünü hissediyordu. Tekerlemenin gizemini çözmek için ne yapması gerekti-

ğini hayal bile edemiyor ve bu durum canını çok sıkıyordu.

Bir sessizlik olduğunda restoranın sahibine dönüp “Kilmore Koyu denen bir yer hakkında konuşulduğunu hiç duydunuz mu?” diye sordu.

“Hayır. Üzgünüm” diye cevap verdi adam. Ama sesi kuşku-
lu çıkmıştı.

Sonra masalarından uzaklaştı ve bir daha yanlarına gelmedi. Ama Anita onun restoranın bir köşesinden kendilerini izlediğini ve gözünü bir kez bile üzerlerinden ayırmadığını hissedebiliyordu.

Ay ışığı yatak odası perdelerinden sızarak içeri doluyordu. Anita'yı uyku tutmamıştı. Sürekli o tekerlemeyi tekrarlıyor ve Kilmore Koyu hakkında ne kadar az şey bildiğini düşünüyordu. Tommi'nin kendisine verdiği Ulysses Moore'un ilk kitaplarını okumuş ve bu kasabanın altmış yıldır haritalarda yer almadığını öğrenmişti.

Bu büyük bir fikirdi.

Bir kasabayı tümünden ortadan kaldırmışlardı. Dünyanın geri kalanından kesip atmışlardı. Uçaklardan ve hızlı trenlerden, festivallerden ve dünyadaki büyük etkinliklerden, gökdelenlerden ve otoparklardan uzaklaştırmışlardı.

Belki Venedikliler de Venedik'in böyle olmasını tercih ederlerdi. Güvenli bir yere kaçmak ve değişen şeylerden uzakta sonsuza dek aynı kalmak isterlerdi.

Derken yağmur yağmaya başladı. İnce ama hevesli damlalar

halinde çiseliyor, pencereleri okşarcasına camlardan aşağı süzülüyordu.

Ve yağmurun sesini dinleyen Anita yavaş yavaş uykuya daldı.

Ertesi sabah pansiyonun önünden geçen koyun sürüsünün meleme sesleriyle uyandılar. Anita'nın babası koyunlar arabasına zarar verecek diye etekleri tutuşarak yataktan fırladı. Ama hayvanlar uzaklaştıktan sonra rahat bir nefes alıp eski, neşeli haline geri döndü.

Harikulade bir güne uyanmışlardı.

Babasının bu atletik uyanışından etkilenen Anita, "Bisiklete binmek için mükemmel bir gün!" diye bir öneride bulundu. Ama adamcağızın tüyleri diken diken olmuştu.

"Bi... bisiklet mi?" diye kekeledi.

Sıcacık yorganın içinden dışarı fırlayan kız, "Neden olmasın?" diye ısrar etti. "Bisikletlerimize atlar ve sahile doğru biraz pedal çeviririz. İstersen kırlara da gidebiliriz."

Babası, "Harika bir fikir" diye karşılık verse de bir bisiklet selesinin üzerinde oturmak istemediği sesinin tonundan anlaşıyordu. "Ama önce hadi kahvaltıya!"

Fırından yeni çıkmış içi kuru meyvelerle dolu İngiliz kurabiyelelerini yiyip ekmeklerine sürdükleri yabanmersini reçelini de büyük bir iştahla mideye indirdiler. Anita pansiyonun sahibi olan kadına da Kilmore Koyu'nu sordu.

Ama o da bir bilgisi olmadığını söyledi.

"Çok kötü" diye homurdandı kız. Sonra taktik değiştirme-

ye karar verdi. Tekerlemenin ilk satırını düşündü. Sonra dudagının üzerindeki süttten bıyığı peçetesine silip lafi dolandırmadan şöyle dedi: “Balıkçının meşesi... buradan uzakta mı?” diye sordu.

Babası meraklı bakışlarını kızına dikti. “Bir ağaç için amma tuhaf bir isim...”

Fakat Anita gözlerini kadının yüzünden ayırmıyordu.

“Ne dediniz, Küçükhanım?”

Güm, yaptı Anita'nın yüreği.

“Balıkçının meşesi.”

Pansiyonun sahibesinin kaşları havaya kalkmıştı. Hızlıca dışarı baktı. Yarı aralık pencerenin dışından yosun kokularına karışan hayvan sürülerinin keskin kokusu geliyordu.

“Bu sözü duymayalı uzun zaman olmuştu. Sahiden de çok uzun bir zaman.”

Güm, yaptı Anita'nın yüreği bir kez daha.

Kadının yüzü derin çizgilerle kırış kırış olmuştu. Uzun yılların ardında saklanan bir define haritasına benziyordu. Sonra hiç zaman kaybetmeden, “Peki ama sen nereden biliyorsun?” diye sordu Anita'ya.

“Bir tekerlemede bundan bahsediliyordu” diye cevap verdi kız.

“Bir tekerleme mi? Nasıl bir şey?”

“Tam olarak hatırlamıyorum...” diye gülümsedi Anita.

“Ama Zennor'daki balıkçının meşesinden bahsettiğine eminim.”

“Benim kızım İtalya'da yaşıyor” diyerek araya girdi Bay Blo-

om, sanki bu bilgi bir işe yararmış gibi.

Kadın omuzlarını silktili. "Eh..." dedi. "Ne olursa olsun o tekerleme yanlış. Zennor'da bu dediğine uyacak bir meşe ağacı yok çünkü."

Güm güm yapıyordu Anita'nın yüreği. İçini yakıp kurutan bir hayale kapılmıştı.

Pansiyonun sahibesi birkaç adım uzaklaştı. Sanki ne söylemesi ve ne söylememesi gerektiğine karar veriyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı: "Kasabanın hemen dışında bir meşe ağacı var" diyerek denizi işaret etti. "Kıyı boyunca beş kilometre giderseniz onu görürsünüz. Tabii hâlâ..." Kadın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Tabii hâlâ oradaysa. Hemen kumsalın karşısında olmalı. Kara ve çirkin bir şey. İnsan ona bakınca bütün uğursuzlukların dallarında toplandığını düşünmeden edemiyor."

"Uğursuzluklar mı?" diye sordu Anita'nın babası ve kuru meyveli kurabiyesinden bir ısırık aldı.

"Ona balıkçının meşesi dememizin sebebi bir daha denizden dönmeyen balıkçıların ağlarının onun dallarına asılıyor olması. Denizin onları geri vermemesinin bir nedeni vardır herhalde, Beyefendi, ama bunun şansla alakalı olduğunu hiç sanmıyorum."

"Hadi hızlan! Pedallara bas!" diye bağırdı Anita, dönüp babasına bakarak.

Ama çok geç kalmıştı. Çünkü Bay Bloom kumsala inen de-

lik deşik yolun tepesinde siyah bir nokta kadar kalmıştı. Bisiklete binen siyah bir noktacak.

Daha aşağıdan Anita babasının frenleri bıraktığını ve hızını artırarak taşlarla çukurların arasından son sürat kendisine doğru geldiğini gördü. “Öyle değil! Yavaş! Frene bas!” Babasının bir taşa çarptığı her seferde olacakları görmemek için gözlerini kapatıyordu. “Oturma! Pedalların üzerinde ayağa kalk!”

Ama babası yılmadan bisikleti taşların üzerine sürüyor ve freni sıkıp taş devrinden kalma bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu.

İnişin bitmesine doğru karşısında çıkan son bir taş onu sıçratıp bisikleti bacalarının arasından aldı ve yolun kenarındaki taşlara doğru fırlattı. Adamsa nasıl olduysa ayakta kalmayı başarmıştı.

“Aaaaaaaah!” diye bağırdı.

“Bisiklete binmeyeli uzun zaman oldu, öyle değil mi?” diye güldü Anita. Bu yolculuk onu çok eğlendirmişti.

Babası ise sadece hâlâ hayatta olduğu için mutluydu. “Aslına bakarsan bisiklete binmekten her zaman nefret etmişimdir” dedi ve bisikletini yerden kaldırdı.

“Keşke bana daha önce söyleseydin.”

“Ama o zaman şu ünlü balıkçının meşesini görme şansını kaybedecektim. Bu arada sen onu gördün mü?”

“Pansiyonun sahibesi beş kilometre demişti.”

Anita önlerinde uzanan, yemyeşil, tepelik bir burnun ardında gözden kaybolan taşı kumsala baktı.

Babası ise endişeyle az önce indiği ve onu ölümle burun buruna getiren yokuşa bakıyordu. Şimdiden nasıl geri döneceklerini düşünmeye başlamıştı. Alnından akan terleri bir mendille sildi ve omuz kayışıyla astığı çantadaki suyla dolu matarayı, peynirli sandviçleri, güneş gözlüklerini ve bir aydır okumayı planladığı kitabı kontrol etti. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra, “Öyleyse yola koyulalım” dedi.

Anita tekrar pedalları çevirmeye başladı ve kumsalın taşları arasında dolanan patıkaya girip deniz kıyısına indi.

Tekerleklerinin ardında yılan benzeyen kıvrım kıvrım izler bırakarak deniz kıyısı boyunca gidiyorlardı. Fakat dalgalar her seferinde gelip bu izleri silip süpürüyordu.

Arada sırada oldukça uzun bir dalgaya yakalanmamak için palas pandıras yeniden kumlara çıkmak zorunda kalıyorlardı. Fakat geri kalan zamanlarda geri çekilen deniz onlara üzerinde bisikletlerini sürebilmeleri için yosunlar ve çakıllarla bezenmiş, ıslak bir zemin sunuyordu.

Denize uzanan burnun tepesini geçtikleri anda balıkçının meşesiyle karşı karşıya kaldılar. Pansiyonun sahibesi onu görmemenin imkansız olduğunu boşuna söylememişti. Bu uğursuz bir siyahlıktaki ağaç, çayırların bittiği ve kumsalın başladığı yerde tek başına yükseliyordu. Devasa gövdesi ona bir muhafız kulesi havası kazandırmıştı.

Anita ağaca yaklaştıkça havada tuhaf bir yankılanma duymaya başlamıştı. Kısa süre sonra bunun ağacın dallarına asılan ağırlardan kaynaklandığını anladı. Çeşit çeşit balıkçı ağıları ağa-

cın yamuk yumuk dallarını sallıyor, ağların ucundaki kancalar birbirlerine ve ağacın gövdesine çarptıkça bu melodik ses ortaya çıkıyordu.

“Ben olsam bu ağaca meleklerin şarkısı adını takardım” diye konuştu Bay Bloom. Sonra ikisi de bisikletlerinden indi. “Hani şu kapılara asılan çanlara dedikleri gibi.”

“Ama bu daha çok... denizcilerin ruhlarının şarkısı.”

Balıkçının meşesi çok yaşlıydı. Gövdesine bir sürü isim kazınmış ve tarih eklenmişti. Jonathan 1929. Eb ikizleri 1886. Mattew 1992.

“Burası gerçekten çok etkileyici bir yer” dedi babası ve elini ağaç kabuğunun üzerine koydu.

Anita'nın içinde resim yapma arzusu uyanmıştı. Tıpkı Morige Moreau gibi bu çınlayan ağacı çizmek istiyordu. Sırtına astığı çantasında ressamın kitapçığı taş gibi ağırlaşmıştı.

Sonra Kilmore Koyu'nu bulmasına yarayacak tekerlemeyi bir kez daha düşündü.

Balıkçının meşesi altında yitirirsem beyazı...

Ama Anita balıkçının meşesini bulmuştu ve gerisi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Babası kumların üzerine ekoseli bir örtü serdi ve üzerine oturup kitabını yanına koydu.

“Nihayet!” diye bağırdı güneşin altında duran heyecanlı bir canavar gibi. Bir yudum su içtikten sonra matarasını kızına uzattı ve “Emin misin?” diye sordu.

Evet. Anita emindi. Doğru yeri bulduğuna kalıbını basabilirdi. Ayrıca bunun bir nedeni vardı. Çevirmen onun işe buradan başlamasını istemişti. O ağaçtan.

Peki şimdi nereye gidecekti?

Elini alnına siper edip içbölgelere baktı. Ağacın olduğu yerden içeri doğru uzanan, sonra da kelebeklerin bir hortum oluşturdukları otların arasında kaybolan bir patika vardı. Kumsal ise yoluna, güneye doğru devam ediyordu. Kız düşünceli bir ifadeyle dudağını ısırды. Başlangıç için planı kıyı şeridi boyunca yol almak ve her yeri karış karış araştırmaktı. Ta Kilmore Koyu'nu buluncaya kadar buna devam edecekti. Sonuçta bu kasaba deniz kenarındaydı ve kıyı boyunca ilerlediği sürece önünde sonunda ona rast gelmesi gerekiyordu. Ama bir taraftan da babasını kendisini takip etmeye ikna etmesi lazımdı...

Peter Dedalus'un saatine bakıp zamanı kontrol etti. Sabah on bir sularıydı.

... yitirirsem beyazı...

Balıkçı ağlarının ucundaki kancaların hepsi birbirinden farklıydı. Acaba aralarında beyaz bir kanca var mıydı? İplere dolanmamaya dikkat eden Anita onu aramaya başladı. Beyaz bir kanca.

Kendi kendine, "Öyle olsa bile... onu nasıl yitireceğim?" diye sordu yüksek sesle.

"Ne dedin, nergisim?" diye sordu babası, başını okuduğu kitaptan kaldırarak.

"Yok bir şey!"

Beyaz bir kanca. Beyaz bir kanca.

Ağacın gövdesi üzerine kazınmış isimlerle ve sayılarla dolup taşıyordu. En üstteki dallarında bile beyaz bir şey yoktu.

Parmaklarını yazıların üzerinde gezdirirken çok önemli bir şey Anita'nın dikkatini çekti.

Penelope Moore, 1997, diye okudu burnunu kütüğe yaşlaştı-
rarak. Oltaların arasından bakışını yana kaydır-
dı. Dalların öte
tarafında beyaz bulutlarla kaplı bir parça gökyüzü görünüyordu. Sonra bakışlarını çayırların arasına dalan patikaya çevirdi. Şu uzaktaki ormana doğru gidiyor olabilir miydi?

“Beyazı yitirmek” diye düşündü.

Acaba beyazdan kasıt bulutlar mıydı? Ve bulutları yitirmek... gökyüzünü görememek anlamına mı geliyordu? Yani ormana girmek miydi?

Babasına seslenip patika boyunca bisiklete bineceğini söyledi ve karşılık olarak kısa bir homurtunun ardından, “Ben seni burada beklerim” cevabını aldı.

“Baba, eğer geç kalırsam... pansiyonda buluşalım.”

Bay Bloom elindeki kitabı indirdi. “Ama geç kalmazsın, öyle değil mi?”

Anita cevap vermedi. Sadece gülümsedi.

“Dikkatli ol!” diye bağırdı babası. “Sakın patikalarda kaybolayım deme!”

Sonra kızı çayırların arasında gözden kaybolmadan hemen önce ekledi: “Ve sakın annene senin gitmene izin verdiğimi söyleme! Bunu bir öğrenirse...”

Bölüm 10

BEYAZ

Patika yeteri kadar düzleştirilmemişti ve kısa süre sonra bisiklet sürmeyi imkansızlaştıracak kadar daraldı. Anita indi ve bisikleti yanında taşıyarak yürümeye başladı. Tıpkı düşündüğü gibi patika çayırlığın tepesindeki ormanın içine giriyordu. Kız hiç korkuya kapılmadan ormana girdi. Ormanın zemini böcek sürüleri ve vahşi çiçeklerle doluydu. Sonra Anita gözlerini yukarı kaldırdı, tıpkı hayal ettiği gibi kafasının üzerinde birleşen dallardan başka hiçbir şey göremedi.

Derken patika ikiye ayrıldı.

İkiye ayrıldığı noktaya bir taş yerleştirilmişti. Üzerini kaplayan otlardan taşın uzun zamandır orada durduğu anlaşılıyordu. Ayağıyla taşı yuvarlayan Anita üzerinde iki işaret olduğunu

gördü. Biri beyaz, ötekiyse sarıydı.

“Beyaz patika ve sarı patika” diye mırıldandı. “Galiba şimdi anlıyorum.”

Beyazı yitirmek, beyaz patikayı izlememek anlamına geliyor olabilirdi.

“Beyazı yitir ve sarıyı izle.”

Böyle olabilirdi.

Ve Anita aynen öyle yaptı.

Sarı işaretin gösterdiği patika biraz evvel geldiği patikadan daha da kötü durumdaydı. Üstelik yokuş yukarı çıkıyordu. Kış yağmurları çürümüş toprağın zeminini ıslatmış ve çamura bulanmış kocaman taşlar, kökleri görünmez hale getirmişti. Anita bisikletini bu taşların, köklerin üzerinden atlatırken kan ter içinde kalmıştı.

Yokuş bitince patika aşağı inmeye başladı ve taşlık bir düzlüğe ulaşıp yeniden deniz tarafına döndü. Fakat biraz gittikten sonra yol bir kez daha çatallanıyordu. Anita yakınlardaki bir taş çizilen işaretleri inceledi.

Ve yeniden beyazla işaretlenmemiş olan yolu seçti.

Az sonra kendini açıklık bir alanda buldu.

Koyun sürülerinin sesleriyle dolu uçsuz bucaksız bir çayırdıydı. Uzakta sükunet içinde otlayan koyunları gördü ve aniden üzerine çöken bir sevinçle yoluna devam etti. Koyunları severdi ama kıvrımlı boynuzları olan bir koç tarafından toslanmaya hiç niyeti yoktu. Bu yüzden tabanları yağlayıp çayıırı son hız geçti.

Öteki tarafa varır varmaz Anita saatini kontrol etti ve bir saatten uzun bir zamandır yürüdüğünü fark etti. Yanında ne içmek için su, ne de yemek için bir sandviç getirmişti. Üstüne üstlük midesi kazınmaya başlamıştı.

Bu sırada cep telefonu çalmaya başladı. Tommi'den mesaj gelmişti.

Ven'de işler yolunda. Melon ortalarda yok. Sıkıcı canavar. Ya sen nasılsın?

Anita ona cevap yazmaya çalıştı ama birkaç metre yürüdükten sonra kapsama alanı dışına çıktığını fark etti. Arkadaşına sonra cevap yazabilirdi.

Tabii bu noktadan itibaren hiçbir yerde artık telefonun çekmediğini bilemezdi.

Ormanda yürümeye devam etti ve kısa süre sonra yeni bir açıklığa geldi. Şansına çayırın içinden bir dere akıyordu. Susuzluğunu gidermek için öyle büyük bir heyecanla dereye doğru atıldı ki, cup diye içine düştü. Kendini dizlerine kadar buz gibi suyun içinde bulmuştu. Derenin dibini mantarlı ve yosunluydu. Su ise çamurlu ve koyu renkliydi.

Sırılsıklam bir halde sudan çıktı. Saçındaki lastiği çıkarıp saçını daha sıkı bir şekilde tekrar topladı.

“Sadece dereye düştüm diye vazgeçemem” dedi kendi kendine.

Ve tekrar yola koyuldu.

Beyaz *olmayan* patika onu aynı gövdeden çıkan ve çatallanan iki

köknarın önüne getirdi. Ağaçlara varmadan hemen önce patika bilmem kaçınıcı kez ikiye ayrılıyordu. Farklı renklerdeki yol işaretleleri bu kez ağaçların gövdelerine çizilmişti.

Anita nefesini toplamak için ağaçların önünde durup etrafına bakındı. En azından iki saattir yürüyordu. Ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Deniz hangi yöndeydi? Yönünü kaybedecek kadar çok dönüş yapmıştı.

Yere çöktü.

Etrafa kuzukulağı otunun kokuları yayılmıştı ve yabancılarının vızıltısı duyuluyordu. Başını kaldırıp ağaçlara baktı.

Aynı gövdeden çıkan iki ağaç.

Bu ağaçlar ikiz miydi?

İkiz köknarlar yetişir yardımınıza.

Tekerlemedeki ağaçlar bunlar mıydı? Nasıl yardım ediyorlardı?

Ne kadar etrafına bakınırsa bakınsın Anita kendisine yardımcı olabilecek hiçbir şey göremiyordu. Ne taşların özel bir tarafı vardı, ne de ağaçlara asılmış değişik bir şey gözüne çarpıyordu. Ona yardımcı olabilecek hiç ama hiçbir şey yoktu. Kuşların cıvıltısından yaprakların hışırdamasına kadar her şey son derece doğaldı.

Dönüp tekrar dolaştı. Ağaçların üzerindeki işaretlerden sağdaki patikayı gösteren mavi, soldakini gösteren ise beyazdı. Biri yeniden yukarı çıkıyordu. Öteki ise aşağı iniyordu.

Anita mavi patikayı seçti. Ama tekerlemeden “yardımına yetişeceği” söylenen şeyi bir türlü bulamadı.

Demek ki başka türlü bir yardımdı... Yitirilmiş bir yardım. Balıkçının meşesinden beri Anita'nın kaybettiği tek şey beyaz işaretli patikaydı.

Şimdi patikayı değiştirmesi mi gerekiyordu?

Beyaz olmayandan beyaz olana mı geçmeliydi?

Çatallanan ağacın yanına döndü ve sallanan sütunlardan uzun bir sıra oluşturan ormana baktı.

Ulysses Moore'un günlüklerinde burası Shamrock Tepeleri olarak geçiyordu. Kuzukulaklı sütunlar. Ama Anita bu kadarını henüz bilemezdi.

"Hangi yöne gitmeliyim?" diye sordu kendi kendine.

Sonra beyaz patikayı seçti.

Ve ormanda kayboldu.

Yarım saat sonra tekrar durduğunda, içinden bir his geldiği yere geri döndüğünü söylüyordu. Gördüğü manzarada tanıdık bir şeyler vardı. Bir kaya, ağaçlardan birinin üzerindeki bir iz, bir açıklık."

"Kahretsin!" diye homurdandı.

Beyaz patika ormanda büyük bir daire çiziyor ve ikiz ağaçların olduğu yere geri dönüyordu.

Fakat tüm bu dönüş sırasında Anita tek bir yol ayrımıyla karşılaşmamıştı. Bir kez daha elde var sıfırdı.

Tekerlemeyi kafasında evirip çevirmeye başlayan Anita şimdiye kadar siyah duvarlı evi bulması gerektiğini düşünüyordu. Bu bir taş ya da mağara bile olabilirdi. Yeter ki "binlerce sesin

yankılandığı bir ev” ya da ona benzer bir şey olsundu.

Ve son olarak da çivit renginde bir patika bulması gerekiyordu.

Ve siyahtır binlerce sesin yankılandığı evin duvarları, çivit rengi götürür beni kıyılarına!

Belki de bunlardan hiçbiri yoktu. Sadece orman, orman ve yine bitmek bilmez bir orman vardı.

Zaten zaman da iyice ilerlemişti. Anita'nın babasını kumsalda bırakmasının üzerinden neredeyse üç saat geçmişti.

Cep telefonu da çekmiyordu.

Binlerce sesin yankılandığı ev nasıl bir şey olabilirdi?

Bu sesler kuş sesi olabilir miydi?

Belki de yanından geçmiş ama görememişti. Belki de ormanın içinde seslerin yankılandığı bir...

Daireyi tamamlamak ve yeniden ikiz köknarların önüne gelmek yerine Anita topukları üzerinde döndü ve geldiği yönde geri yürümeye başladı. Böylece patikayı farklı bir bakış açısıyla araştırabileceğini düşünmüştü.

Gözünden kaçan bir şeyler olabilirdi. Mesela çivit rengi bir çiçek, siyah bir kutu, yaprakların arasında saklı bir ev.

Binlerce ses. Binlerce ses.

Ormanın içi seslerle doluydu. Yaprakları hareket ettiren hayvanlar, kuşlar, böcekler. Bunların evi neresiydi?

Siyah olduğunu söylüyordu tekerleme.

Ama patika boyunca siyah hiçbir şey yoktu.

Şey dışında...

Anita geldiği yolun büyük kısmını geri döndükten sonra tekrar durup etrafı dinledi. Patika hemen önünde hafifçe dışarı kıvrılıp otlardan ve köklerden çok taşların çevrelediği bir yerde yarım bir çember yapıyordu. Bu çemberin içindeki ağaçlar geri kalan yerlere nazaran daha sıkı ve birbirlerinin üzerine eğilip ortalarında göbekli bir kase gibi karanlık ve gölgeli bir alan oluşturmuşlardı.

Ağaçların ortası çok sessizdi.

Buradan ilk geçişinde kız tuhaf bir hisse kapılmış ve ağaçların önünden bisikletini daha hızlı çekerek geçip gitmeyi tercih etmişti. Şimdi gene aynı şeyi hissediyordu.

Bu ne olabilirdi?

Rüzgardan korunan o küçük kasenin içinde ormanın sesleri boğulup gidiyordu. Kuşların cıvıltıları, yaprakların hışırtısı... Patika boyunca işittiği bütün sesler burada da duyuluyordu. Ama farklı bir şeyler de vardı.

Kulaklarını dört açıp dinlediğinde bir şey duydu. Uzaklardan mı geliyordu?

Evet, bir ses! Bir ses vardı.

Ama hemencecik kayboluyordu. Sonra yeniden geri geliyordu.

“Aynı ses değil” diye düşündü Anita.

Şimdi duyduğu sesin tınısı farklıydı. Birkaç saniye sürüyor, sonra kayboluyordu.

Anita korkuyla yerinden sıçradı. Sanki kulağına daha kuru bir ses çalınmıştı. Bir daktilonun tuşlarından çıkan sesleri an-

dırıyordu. Bir ses... “Metalik bir ses...” diye mırıldandı iyice afallayan kız.

Tik, tik.

Bir ormanın ortasında duyulmayacak kadar olağandışı bir gü-rültü.

Tik, tik. Ve uzak bir ses.

Anita bu gürültünün nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Ba-şını kaldırıp yukarı baktı. Patikanın kenarındaki taşların öte ta-rafında olabilir miydi?

Tik, tik. Ve yeniden kayboldu.

Anita kararını verdi. Bisikletini patika üzerinde bırakıp ke-nardaki taşlara tırmanmaya başladı. Ses çıkarmamaya çok dik-kat ediyordu.

Tik, tik. Bu da yeni bir sestir. Daha cılızdı ve daha uzaktan geliyordu.

Tik. Daha tiz bir ses.

Taşların tepesine çıkıp ayağa kalktığı anda nefesini kesen bir görüntüyle karşılaştı. Ormanın ortasında ahşap bir kulübe var-dı ve duvarları simsiyahtı. Bir dizi kablo ve ip kulübenin için-den çıkıyor ve ormanın içinde gözden kayboluyordu.

Tiklemeler ve sesler oradan geliyordu.

Binlerce sesin yankılandığı evin duvarlarından.

Bölüm 11

KOLEJDEN DÖNÜŞ

Sahil yolunun denize doğru kıvrılmaya başladığını gören Jason Covenant yağmurluğunu üzerine geçirdi ve yanındaki koltuktan bir kemerle birbirlerine bağlanmış kitaplarını aldı. Sonra önündeki koltuğa tutunup ayağa kalktı.

Tam o sırada okul servisinin orta sırasında oturan Flint kuzenlerden en küçüğünün sesi kulaklarında çınladı: “Hey Covenant, nereye böyle?”

“Hey, daha değil...” dedi kuzenlerin en büyüğü. Bir metre seksen santim boylarında ve içine bir ananasın bile saklanabileceği kadar gür, kıvrıcık saçlara sahip bir oğlandı. “Henüz oyuncağına evine varmadık!”

“Harikasın kuzen!” diye büyüğüne arka çıktı ortanca Flint.

Şişko olmasına rağmen sürekli bir şeyler atıştırırdı. Şimdi de Tombul Tatlıcı Pastanesi'nden alınmış, belki de çalınmış fin-dıklı bir çikolatalı gofret yiyor ve süt içiyordu.

Jason onlara kulak asmadı. Bıkkın gözlerle okul servisinde oturan öteki arkadaşlarına baktı. Onlar da kendisine aynı şekilde bakarak cevap verdi. Herkes kuzenlerin ne kadar ahmak bir soydan geldiklerini biliyordu. Ancak söylemedikleri bir şey vardı, o da içten içe Flint kuzenlerin uğraşmayı en çok sevdiği kişilerin kendileri değil de Jason ve kız kardeşi Julia, bir de servise bindiği zamanlarda Rick Banner olmasından duydukları memnuniyetti.

O gün Jason yalnızdı. Julia hasta olduğu için evde kalmıştı. Rick ise... eh Rick de kışın sona erdiğine karar vermişti.

Yağmur kararsızca bir gün yağıyor, ertesi gün kesiliyor olsa da kızıl saçlı çocuk St. Ives Koleji'ne babasının bisikletiyle gidip geliyordu. Yolda giderken arada bir onu görebiliyorlardı. Özellikle de dönüş yolunda yokuş aşağı indikleri sırada oğlan selam vermek için elini kaldırarak yanlarından geçip gidiyordu. Flint kuzenler haricinde bütün çocuklar camlara yapışıp "Banner! Banner!" diye tezahürat yapıyorlardı.

Hatta Kilmore Koyu servisinin şoförü Bay Rosemeyer bile o geçtiğinde kornaya basıyordu.

"Alo, Covenant? Cevap verecek misin, vermeyecek misin?" diye meler gibi bir sesle sordu en büyük Flint.

Jason en ön sıraya doğru yürümeye başladı.

"Bırak gitsin..." diye fısıldadı küçük Giger. Yüzü bir burun

ve gözlükten oluşan kemikli bir çocuktü. Şu hayattaki tek Şansı belediye başkanının oğlu olmasıydı. “Yapacak başka işiniz yok mu?”

Jason ona bir iç çekişle cevap verdi. Sonra ilk sıradaki koltuğun kenarına oturup Bay Rosemeyer’dan deniz fenerine dönen köşede kendisini indirmesini istedi.

“Eve tek başına dönebilecek misin?” diye sordu Şoför, yüzünde acayip bir bakışla.

Bay Rosemeyer’a tam anlamıyla Őaşı demek doğru olmazdı, ama nereye baktığını anlamak imkansızdı. Bir de servistekilerle konuşurken servisi korkutucu bir şekilde bir o yana bir bu yana sürmek gibi bir huyu vardı.

Jason çabucak “Elbette Bay Rosemeyer” diyerek adama güven verdi ve böylece Şoförün bir an evvel dikkatini tekrar yola çevirmesini sağlamış oldu.

Servisteki çocukların hepsi yokuş aşığı inen yola bakıyorlardı.

“Kayalığa çıkan yolda seni uzun bir tırmanış bekliyor” dedi küçük Giger.

“Aslında sandalla dönmeyi düşünüyordum...” diye açıkladı Jason.

“Öyleyse gerçekten kayalığı tırmanman gerekecek” diye belirtti belediye başkanının oğlu.

Hemen önlerinde Salton Uçurumu’nun tepesi belirmişti. Bir ucunda deniz feneri olan kasabanın öteki ucundaki kayalığın tam tepesinde ise Argo Villası’nın sivri kulesi göze çarpıyordu. Orası Jason’ın eviydi.

“Öyle” diye kabul etti küçük Covenant. “Ama Leonard’ın atını beslemek için deniz fenerine gitmem lazım.”

Küçük Giger bu cevabı kabul etti. Gözündeki o tehditkar bantla deniz feneri bekçisi onun yüreğine korku salıyordu. “Hâlâ seyahatte mi?”

“Aynen öyle.”

“Bizim için iyi” diye güldü Giger ve burnunun üzerindeki gözlüğü düzeltti.

“Deniz fenerinde incekler için son çağrı!” diye bağırdı Bay Rosemeyer. Servis virajı sertçe aldı ve şoförün frene basmasıyla kendi etrafında dönerek durdu.

Neredeyse çocukların hepsinin çantaları koridora devrilmişti.

“Hey! Ehliyetini kasaptan mı aldın?” diye bağırdı Flint kuzenlerin en küçüğü.

“Aycöreğim yere düştü!”

“Ehliyetin çikletten mi çıktı?”

Şoförün öfkeden neredeyse kulaklarından dumanlar tütüyordu. Çocuklara döndü ve “Sessiz olun ve yerlerinize oturun! Siz içinüz!” diye bağırdı.

“Sen de araba kullanmayı öğren!” diye cevap verdi koltuğun arkasına saklanmış Flint kuzenlerden biri kıkırdayarak.

Bunlar olup biterken servisin kapısı da içindeki sıkıştırılmış havayı boşaltarak açıldı.

Jason üç basamağı indi ve yere atladı.

“Herkesle güle güle” diye seslendi.

“Hoşça kal Covenant” diye cevap verdi Bay Rosemeyer.

“Yarın görüşürüz. Kız kardeşine de selamlarımı ilet.”

Kapı ardından kapanırken Jason bir asker selamı çaktı. Şoför vitesi yükseltip servis otobüsünü bir traktör gibi gümbürderek ve arkasında siyah bir duman bulutu bırakarak tüm hızıyla uzaklaştı.

Jason okul arkadaşlarına sallamak için kaldırdığı eliyle yolun kenarında kalakalmıştı. Servis otobüsü yolun dönemecinde gözden kaybolmadan hemen önce Flint’lerin kendisine el kol hareketleri yaptığını görünce elini çabucak indirdi.

Öfkeyle yumruklarını sıkıp “Onları görmezden gelmeliyim” diye düşündü.

Ne de olsa kız kardeşi böyle yapıyordu.

Ama ne kendisi, ne de Rick kuzenleri tamamen kafalarından atabilmişlerdi. Flint’ler veba mikrobu gibiydi. Üçü de birbirinden görgüsüz, kalleş ve kıt zekalıydı. Jason sadece onlara şöyle iyi bir ders verebilmek için her şeyini vermeye razıydı.

Derin bir nefes alarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

Ve başını kaldırıp gökyüzünde bağırgan martılara baktı.

Sonra da bir kemerle birbirine bağladığı kitaplarını koltuğunun altına sıkıştırıp deniz fenerine giden dar patikada yürümeye koyuldu.

Güneş gökyüzünde yükselmişti ve iyi bir gün vaat ediyordu. Akşamki yağmurun ardından toprak rutubetini geri kazanmıştı. Jason tempolu bir yürüyüş tutturarak denize uzanan burnun

ucundaki beyaz deniz fenerinin yolunda ilerlemeye başladı.

Daha ötede deniz göz alıcı pırıltılar saçıyordu.

Dikkate değer bir şey düşünmeden deniz fenerinin ilk katına bitişik duran alçak, iki yapıya doğru yürüdü. Bunlardan ilki Leonard Minaxo'yla, kasabadaki kitabevinin sahibi olan karısı Calypso'nun eviydi. Birkaç senedir soğuk ve tehditkar görünümlü bir yer olan bu ev, bir süredir büyük bir değişim geçirmişti. Giriş kapısının iki yanındaki büyük saksılara ve birinci katın pencerelerine kırmızı sardunyalar ekilmişti. Pencerelerde ayrıca çiçekli perdeler de dikkat çekiyordu.

Calypso'nun güzelleştirici gücü her yerde göze çarpıyordu.

Yapılardan ikincisi bir ahırdı. Ve Jason'ın yaklaşan adımlarının sesini duyan Leonard'ın atı içeriden kişnedi.

“Geldim! Geldim!” diye güldü Jason.

Kitapları ahırın kapısında bırakıp içeri girdi. Sonra da atın bulunduğu bölmenin kapısını açıp onu okşamak ve evin etrafında biraz koşturmak için dışarı çıkardı.

“Biraz özgürlük iyi gelecek, ha? Aferin sana! Aferin!”

Leonard'ın atı hevesle dışarı çıkıp koşmaya başladı. Bu sırada Jason da yemliğe saman koyuyor ve bir tırmıkla hızlıca içeriyi temizliyordu.

Bu hayvanın bakımıyla uğraşmak Jason'ı çok rahatlatıyordu. Oğlan her şeyi kırk beş dakikada düzenledi ve akşam Rick'i de alıp tekrar buraya geleceğine dair ata söz verdi. Ariadne ise bir tane kesme şeker istediğini belli etmek için her zamanki gibi bir nefes püskürttü.

“Bu akşam!” diyerek sözünü tekrarladı Jason. “Bu akşam vereceğim!”

Ata veda ettikten sonra dönüş yoluna koyuldu. Sandala binmekten ve Argo Villası'nın özel plajına kadar kürek çekmektenense yürümeyi tercih etmişti. Bu şekilde kayalığa yontulmuş dik basamakları tırmanmaktan da kurtulmuş oluyordu.

Yürüme yolunu tercih etmesinin başka sebepleri de vardı. Şansı yaver giderse babasının işten çıkış saatini yakalayabilir ve böylece eve arabayla dönebilirdi. Bunu başaramazsa eve yirmi dakika daha geç varacaktı.

Bay Rosemeyer'ın kendisini servisten indirdiği anayola çıktı ve dönemecin ardındaki Kilmore Koyu manzarasına doğru yürümeye başladı. Fakat tam yolu dönmüştü ki, kötü bir sürprizle karşılaştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse bir değil üç kötü sürprizle karşı karşıya gelmişti.

Flint soyadlı üç kuzen bir kovboy filminden fırlamışçasına yolun ortasına dizilmiş onu bekliyorlardı.

“Selam Covenant” diye seslendi her zamanki gibi üçlünün ortasında durup kendisine bakan en küçük Flint.

Flint kuzenler birbirlerine çok benziyorlardı. Üçünün de tenleri çok parlaktı. Saçları gürdü ve kıyafetleri pejmürdeydi. Fakat boyları farklı uzunluktaydı ve vücut yapıları oldukça farklıydı. En küçükleriyle en büyükleri çiroz gibi zayıftı. Ama ortancaları tombik ve pelte gibiydi.

Jason lafi dolandırmadan, “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bize ne istediğimizi sordu, kuzenler” dedi en küçük Flint. Anlaşılan bu çetenin başı oydu.

“Evet, bize ne istediğimizi sordu” diye tekrar etti en büyük Flint. Demek ki çete başının sağ kolu oydu.

“He, he, he” diye güler gibi bir ses çıkardı, üçü arasında en aptal olan ortanca Flint. Sonra kendini toparlayıp ciddi bir ifade takındı. “Ama biz... ne istiyoruz kuzen?” diye sordu küçüğüne.

Öteki onu sertçe dürttü. “Ne istediğimizi çok iyi biliyorsun.”

Jason hâlâ yolun kenarında durmuş, sakince aralarındaki tartışmanın bitmesini bekliyordu.

“Kilmore Koyu’nda yabancıları istemiyoruz.”

“Yabancılar def olsun!”

“En çok da kasabayı kokutuyorlarsa gitsinler.”

“Kokutuyorlar!”

“Şu tesadüfe bakın ki birkaç tanesi bizim kayalığımızın tepesindeki evde yaşıyor.”

“Hep aynı hikaye” diye düşündü Jason. Sonra başını eğip kasabaya yürümeye başladı. “Onlara kulak asmamalıyım. Onları görmezden gelmeliyim.”

Fakat onlara yaklaştığında büyük Flint yürümesini engellemek için onu kolundan yakaladı. “Hey, Covenant! Kuzenimin dediğini duymadın mı?”

“Çok iyi duydum” diye cevap verdi Jason ve üçünü baştan aşağı süzdü. “Ama bu laflar bana vız gelir tırıs gider.”

Flint'lerin ikisi pis pis sırttan küçük kuzenlerine baktılar. "Tırıs gidemez, Covenant. Çünkü biz vızlamıyoruz."

"Vızlamıyoruz."

"Hayır, biz vızlamayız" diye iyice altını çizdi ortanca Flint. Sanki çok korkutucu bir şey söylüyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Jason alay edercesine kıkırdadı. "Biliyor musunuz? Bugün serviste kendi kendime, sizin gibi üç kişi neden koleje gider diye soruyordum. Çünkü sadece abuk sabuk konuşmakla kalmıyorsunuz, doğru düzgün tek bir kelime bile edemiyorsunuz!" Bunları söyledikten sonra tüm gücüyle ortanca Flint'i ittirdi.

Bu hareket karşısında dengesini kaybeden oğlan neredeyse yolun kenarındaki hendeğe yuvarlanacaktı. "Hey, kuzenler!" diye haykırdı. "Bu bana vurdu!"

"Sana vurmadım!" diye karşılık verdi Jason ve en küçükten en büyüğe doğru Flint'leri süzdü.

Ortanca Flint, küçük Flint'e yaklaştı. "Bana ne dediğini duydun mu kuzen?"

"Bunu bize bırak kuzen."

"Ama o bana..."

"Hayır, sana vurmadı. Sadece azıcık ittirdi. Ama bizim kılıma bile dokunamayacağını bilmesi gerek."

"Hey" diye araya girdi Jason. "Şimdi bırakın da geçeyim."

"Senin sorunun ne, biliyor musun Covenant? Senin sorunun Kilmore Koyu'nda işlerin nasıl yürüdüğünü bilmemek."

"Peki, nasıl yürüyormuş?"

“Şöyle yürüyor: Eğer biz senin geçmene izin vermiyorsak... geçemezsin.”

“Amma da ilginçmiş.”

“Koleje gitmene izin vermiyorsak, gidemezsin. Sen ne zannediyordun? Bu okulu senin gibi şehir çocukları için açtıklarını mı? Bizim gibi Kilmore Koyu’nda yaşayan zavallıların cahil kalmamız gerektiğini mi? Biz de koleje gitmek istiyoruz.”

“Ama ben koleje falan gitmek istemiyorum” diye itiraf etti ortanca Flint. “Ama babam...”

“Kes sesini!” diye patladı küçük Flint. “Ben Covenant’la konuşuyorum...” Sonra yeniden Jason’a dönüp sözüne devam etti. “Bugün işlerin nasıl yürüdüğünü iyice anlamayı sağlayacağız. Senin. Ve kız kardeşinin... Ve o havuç kafalı kasabalı arkadaşınızın.”

Bu sözlerden sonra Jason bu üçünün niyetinin ciddi olduğunu düşünmeye başladı. Ve bu karşılaşmanın başından itibaren ilk kez endişeye kapıldı. Yolda in cin top oynuyordu. Kasabaya varmak için önünde daha birkaç dönemeç daha vardı. Deniz feneriyse oldukça uzakta kalmıştı. Sağ tarafında dik bir bayır denize iniyordu. Son tarafındaysa tepelerin sivri zirveleri yükseliyordu. Buna diyecek yoktu doğrusu: Flint’ler onu durdurmak için en doğru yeri seçmişlerdi.

Sakin görünmeye çalışarak “Yani?” diye sordu.

En küçük Flint gözlerini kısıp onu hor görürcesine gülümsedi. Sonra sağ elinin iki parmağını kaldırdı ve “İki şey istiyoruz” dedi.

“Dinliyorum.”

“Bunlardan ilki Covenant... bize geçiş parası ödeyeceksin.”

“Şaka yapıyor olmalısınız!”

“Hiç de değil. Sen bir yabancısın. Kendilerine ait olmayan bir kasabaya giren yabancılar geçiş parası ödemek zorundadır. Bu yüzden seni kasabada her görüşümüzde... bize karşılığını vermek zorundasın.”

“Siz kafayı mı sıyırdınız?”

“Sana ne kadar ödeyeceğini daha söylemedik Covenant! Bunun çok cömert bir teklif olduğunu sen de göreceksin. Seçme şansın var. Öyle değil mi kuzenler?”

“Öyle.”

“Seçebilirsin.”

“Ya bunu kabul edersen ya da hayatının sonuna kadar uçurumun tepesindeki o güzel evinden çıkamazsın. Ama o çirkin yüzünü kasabanın meydanında göstermek istiyorsan...”

“Ya da rıhtımda...”

“Ya da Tombul Tatlıcı’da...”

“Bunun bedelini ödeyeceksin.”

Jason kulaklarına inanamıyordu. Flint kuzenler çok ciddiye di. Söyledikleri şeylere inanmışlardı. “Peki, istediğiniz ikinci şey ne?”

“Ah” diye iç geçirdi küçük Flint. “İkincisi birinciden bile daha iyi. Bunu kabul edersen belki birinciyi istemeyebiliriz. Öyle değil mi kuzenler?”

“Öyle!”

“Evet!”

“Ama gene de her şey sana bağlı, Covenant. Bu günlerde kız kardeşin nasıl?”

Bu soru karşısında Jason’ın tüyleri diken diken oldu. “Bundan size ne?”

“Bir süredir onu göremiyoruz.”

“Ne olacak?”

“Neden onu göremiyoruz?”

“Boğmaca oldu.”

“Öyk!” diye bağırdı ortanca Flint.

“Kes sesini!” dedi küçük Flint. “Ağzını kapat biraz!”

“İkinci isteğiniz nedir?” diye sordu Jason bir kez daha. Ama alacağı cevap onu korkutuyordu.

“Sen söyle, kuzen.”

Büyük Flint bir kahkaha attı. Sonra Jason’a yaklaşıp kulağına eğildi. “Kuzenim sizin kasabaya girmenize bir şartla izin verecek. Bu şart da Julia’nın onun kızı olması.”

Jason’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra büyük Flint’i iterek kendinden uzaklaştırdı ve bağırdı: “Lafını bile edemezsiniz!”

“Hey, niye öfkelendin ki şimdi?” diye alay etti küçük kuzen.

“Kız kardeşime yaklaşırsanız eğer...” diye haykırdı. “Sizin... Sizin...”

“Bizim... Ne?”

Jason öfkeden deliye dönmüştü. Büyük Flint’i yakaladığı gibi öteki ikisinin üzerine fırlattı. “Benden uzak durun!” diye bağırdı.

Ama hemen ardından büyük Flint tarafından kısıvrak yakalandı. Küçük Flint yüzünü tırmalamaya çalışırken ortanca Flint de “Tokat atın! Tokat atın!” diye bağıyordu.

Jason hayatı boyunca hiç kimseyle yumruk yumruğa kavgaya tutuşmamıştı. Ama *Doktor Mesmero* çizgi romanlarının bütün fasiküllerini okumuşluğu vardı. Bu yüzden en sevdiği kahramanın çıplak elle nasıl dövüştüğünü çok iyi biliyordu.

İki kuzen arasında top gibi atılırken kitaplarını bağladığı kemeri kaldırdı ve okuldan beri taşıdığı tüm ağırlığı gelişigüzel havaya savurmaya başladı. Tam o sırada baldırına bir tekme ve burnuna bir yumruk yedi. Kıvrandı, zıpladı ve eğildi. Derken bir yolunu bulup küçük kuzenin karnına kafa atmaya başardı.

Sonra onu bir koluyla yakalayıp ötekiyle de bir yumruk indirdi.

“Ay, ay, ay! Canım yandı!”

“Tokatlayın! Tokatlayın!” diye bağıyordu hâlâ ortanca kuzen. Jason, büyük Flint’i bırakmadan onu ters çevirdi.

“Bunu bana ödeyeceksin!”

“Vurun ona! Vurun ona!”

Bu sırada büyük Flint, Covenant’ın sırtını yumruklamaya başlamıştı. Oldukça sert bir darbenin ardından Jason’ın ağzı acıyla açıldı ve oğlanı bıraktı. Fakat çabucak dişlerini oğlanın karnına geçirdi.

“AAAAAAAH!” diye uludu büyük Flint. Acıdan bir yaprak gibi titriyordu. “Ayırın şunu! Ayırın! Ayırın!”

İşlerin kötü gittiğini gören ortanca kuzen de kavgaya girdi

ve Jason'ı tek bacağından yakalayıp büyük kuzenini kurtarmaya çalıştı.

Üçüyle birden uğraşmak çok zordu.

Jason ısırmayı kesti, asfaltın üzerinde yuvarlanarak uzaklaştı ve atılan tekmeleri savuşturdu. Sonra ayağa kalktı ve filmlerde gördüğü gibi ellerini öne uzatıp "Yerde kalın..." dedi.

Üç kuzen şaşkınlıkla birbirlerine baktı. En küçükleri bir elini böbreğine koymuş ve iki büklüm olmuştu. Büyük olan karındaki diş izlerini kontrol ediyordu, ortancanın da bir şeyden anladığı yoktu zaten.

Poti! Poti!

Aniden dönemeçte beliren Bayan Bertillon'un arabasının iki tonlu kornası çocukların arasındaki gerilimi dağıtıverdi. Bir ralliye katılmış gibi asfaltın üzerinde hopluya zırlaya ilerleyen Fransız arabası dokunsan dökülecek gibiydi.

Poti! Poti!

İkinci kez kornaya basan kadın çocuklara iyice yaklaşmıştı. Ön camdan içeriye bakan Jason yaşlı piyano hocasının açık ağzını ve tüylerle kaplı ünlü şapkasını seçebilmişti ki...

Vaaaaaam!

Çocuklar kendilerini yolun kenarına attı. Flint'ler deniz tarafına. Jason iç tarafa.

Bertillon'un krem renkli arabası Jason'ın kitaplarını ve kemerini çiğneyerek yolun ortasından hızla gelip geçti. Sonra yaklaşmaya bile tenezzül etmeden üçüncü kez korna çalıp uzaklaştı.

Bir sonraki dönemecin ardından gözden kaybolduğunda Flint kuzenler bayırı yeni baştan tırmandılar ve Jason'ı aradılar. Ama sanki yer yarılmış, Jason da içine girmişti.

“Yoksa arabanın altında mı kaldı?” diye sordu endişelenen ortanca Flint. “Acayip bir ses çıktı.”

Küçük Flint yolun ortasında dağılmış vaziyette duran kitapları kontrol etti. Sonra başını hayır anlamında salladı. Etrafta kan izi görememişti.

“Hayır” diye kararını söyledi, yukarıdaki tepeleri işaret ederek. “Korkak bir tavuk gibi kaçmış!”

İsim: Flint kuzenler

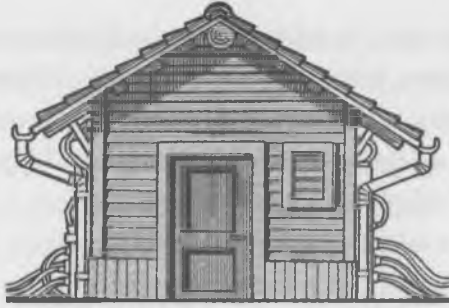
Doğum yerleri: Kilmore Koyu

Yaşları: 13

Nerede yaşıyor: Kilmore Koyu karakolundan birkaç adım uzakta,
Pempley yolunda.

Ayrısı edici özellikleri: Anne babaları polis olsa da,
kıt zekalı birer kabadayıdan farksızlar.

Bölüm 12

DAVETSİZ MİSAFİR

Binlerce sesin yankılandığı evin içinde tuhaf bir makine vardı.

Anita küçük, kirli bir pencereye gözünü dayayıp içeriyi görmeye çalıştı. Makine bütün evi işgal etmişti. Bakırdan yapılmış yarımküre şeklindeydi ve üzeri yirmi kadar eğrilip bükülen mekanik kolla kaplıydı. Kolların her birinin ucunda kısıkaçlar görölüyordu.

Mekanik kollar hafif bir *tik, tik* sesi çıkararak bir kabloyu yakalıyor ve onları birer birer kürenin karşısındaki duvarı kaplayan yüzlerce küçük fişe takıyorlardı. Kabloyu yakaladıklarında bir *tik* sesi çıkıyordu. Onu duvardaki deliğe taktıklarındaysa ikinci *tik* sesi duyuluyordu. Bağlantıların yapıldığı birkaç saniye içinde kablolardan başka sesler de çıkıyordu.

Anita burasının bir telefon santrali olduğunu düşündü. Eski filmlerde buna benzer bir şey görmüştü. Filmin başrolünde santralda çalışan bir hanım vardı ve kabloyu bir delikten çıkartıp başka bir deliğe sokarak telefonla arayan kişiyi ulaşmak istediği kişiye bağlıyordu.

Bu makine telefonla konuşmaya yarıyordu.

Bugün hâlâ çalışıyor olması çok tuhaftı.

Aslında tam bir antikaydı.

Bir şeyler daha öğrenebilme umuduyla Anita santralın çevresinde birkaç tur attı. Ama içeri girmenin bir yolunu bulamadı. Tek kapısı anahtarla kilitlenmişti ve penceresine demir parmaklıklar takılıydı.

Etrafı gezerken bir şey dikkatini çekti. Yığınlarca kablo telefon santralından dışarı uzanıyor ve ormanın içlerine doğru gözden kayboluyordu. Onluk gruplar halinde birbirlerine bağlanmışlardı ve dökülen yaprakların ve toprağın altında göze çarpmadan uzanıyorlardı.

Kablolardan çoğunun renkli olduğunu fark eden Anita "Tombala!" diye bağırdı.

Çivit rengi götürür beni kıyularına.

Evin önünde diz çöken kızın çivit rengi kabloyu bulması fazla zaman almadı.

İşte buradaydı.

Onu ellerinin arasında tutuyordu.

Koşarak geri dönüp bisikletini aldı ve kablunun gittiği yönü takip etmeye başladı. Önce yosunla kaplı dik bir bayırı tırman-

dı. Burada az daha kabloyu kaybedecekti. Ama on dakika sonra arazi yavaşça aşağı doğru eğimleşmeye ve çakıllaşmaya başladı. Anita akan suyun sesini duyabiliyordu artık.

Takip ettiği kablo şimdi dosdoğru taşların arasından geçerek daha yeni düzleştirilmiş bir patikaya girdi.

“Gelmek üzereyim” dedi kız kendi kendine.

Patika boyunca kabloyu takip ederek ormandan çıktı ve hemen ardından sarp ve kayalık bir uçurumun üzerinde asılı duvaran bir köprüye vardı. Sel gibi hızla akan suyun sesi aşağılardan bir yerden geliyordu. Sağ tarafında deniz vardı. Güneşin öptüğü lacivert ve parlak bir leke gibiydi. Öteki tarafındaysa orman iyice derinleşiyordu.

Ancak çok korkunç bir şey vardı. Köprünün tabanı yoktu. Demirden, basit bir iskeletti.

Boşluğun üzerinde öylece asılı duruyordu.

Köprünün bir çardağı andıran üst kısmı birbirinin aynısı demir halkalardan yapılmıştı. Demir panellerle kapatılmış karşılıklı iki duvar Venedik'teki çadırlara benziyordu.

Ama zemini yoktu işte.

Köprünün kendi bulunduğu tarafında süslü demirden çiçek desenleriyle bezenmiş birer sütun duruyordu. Her iki sütun geniş bir halkayla birbirlerine bağlanmıştı. Soldaki sütunun üzerine bir baykuş heykeli dikilmişti. Sapsarı gözleriyle etrafı seyrediyordu.

Bir baykuş.

Ötekinde kuş yuvasına benzeyen daha sıradan bir şekil vardı.

Ayrıca bu iki sütunun üzerine oldukça ciddi görünen levhalar asılmıştı. Baykuşun bulunduğu sütunda şöyle yazıyordu: Def ol.

Ötekindeyse: Buyur.

Başka da bir şey yoktu.

Dipsiz bir köprü. Ve metalden bir baykuş.

Bu sırada kanat sesleri duyuldu. Anita başını kaldırıp baktığında denize doğru uçan beyaz bir kuş gördü.

“Keşke ben de uçabilseydim...” diye düşündü.

Ama ne yazık ki uçamıyordu.

Fakat çivit rengi kablo dibi olmayan köprü boyunca uzanıyor ve öteki tarafta gözden kayboluyordu.

Kız gözleriyle bu yapının sağlamlığını ölçüp tarttı. En sonunda köprünün oldukça kuvvetli olduğuna karar verdi. Dik duvarlara ya da tavandan sarkan halkalara tutunarak köprüyü geçmeyi deneyebilirdi. Ama gene de çok tehlikeli olacaktı.

Hayır. Başka bir yol bulmalıydı.

Tekerlemeyi düşündü. Ama onu kaç kere tekrarlırsa tekrarlasın aklına bir şey gelmiyordu.

Bir kez daha levhaları okudu.

Buyur

Def ol.

Sonra yeni bir levha, bir düğme ya da gizli bir mekanizmayı çalıştıracak herhangi bir şey bulma umuduyla elini uzatıp sütunlara dokundu.

Sıfıra sıfır, elde var sıfır!

Sonra gözlerini kaldırıp önündeki baykuşa baktı. Kocaman sarı gözleri vardı.

“Niçin bana böyle bakıyorsun?” diye sordu Anita. “Ve neden üzerinde ‘Def ol’ yazan sütunun üzerine tünedin?”

Aklına bir muzurluk gelmişçesine bir bakan var mı diye etrafını kontrol ettikten sonra baykuşu elleriyle sıkı sıkı kavradı ve yerinden kaldırmaya çalıştı. Bunu yapar yapmaz da bir düğmeye bastı ve...

Trak. Trak. Trak.

Baykuş sütunun üzerinde dönmeye başlamıştı. Halkanın üzerinden kayarak levhasında *Buyur* yazan yandaki sütunun üstündeki yuvaya kondu.

Baykuş durduğu anda köprünün dik duvarları, domino taşları gibi içe doğru devrilmeye başladı. Bu işlem devam ettikçe Anita'nın gözlerinin önünde köprünün tabanı oluşuyordu.

“Yaşasın!” diye bağırdı Anita. Sevinçten delirmenin eşigindeydi.

Demir paneller birbiri ardında devrilerek köprünün öteki ucuna kadar bütün tabanı kapladı.

Mekanizma, son bir trak sesiyle durdu.

Ama işte tam bu sırada oldukça tuhaf bir şey meydana geldi. Köprünün karşı tarafından aynı Anita'nın yerinden oynattığına benzeyen bir baykuş, üzerinde bulunduğu sütundan kayarak yandaki sütuna doğru hareket etti.

Bununla birlikte demir panellerin hepsi bir kez daha hareket ederek yukarı kalktı ve zemin yeniden kayboldu.

Köprü bir kez daha dipsizdi ve Anita'nın sabrı taşmak üzereydi.

Baykuşu yeniden ittirdi ve onun yavaşça *Def ol* yazılı sütuna geçmesini seyretti.

Karşı taraftaki baykuşta aynı hareketin tersini yaptı. Ama bu kez demir paneller hareket etmemişti.

“Kahretsin!” diye mırıldandı Anita ve baykuşu üçüncü kez hareket ettirdi.

Baykuş yeniden üzerinde *Buyur* yazan yuvaya doğru kaydı ve demir paneller sağlam bir zemin oluştururcasına birbiri ardına devrilmeye başladı. Fakat daha hareketlerini tamamlamamışlardı ki, karşı taraftaki baykuş hareket etti ve paneller yeniden açılmaya başladı.

Acaba ikinci mekanizma hareket etmeden önce koşarak karşı tarafa varmayı başarabilir miydi?

“İmkansız” diye düşündü Anita.

Bu köprü bir satranç oyununu andırıyordu. Baykuşu bir sütundan ötekine her hareket ettirişinde, karşı taraftaki baykuş da hareketin tam tersini yapıyordu. Eğer Anita onu *Buyur* yazılı sütuna geçirirse, karşı taraftaki baykuş da *Def ol* yazılı sütuna kayıyor ve zemin yeniden kalkıyordu.

Herhalde baykuşların ikisinin de *Buyur* yazılı sütunda olmaları gerekiyordu.

Ama nasıl?

“Bunun iki çözümü var...” diye mantık yürüttü Anita. “Ya bu sersem kuşun bu tarafta durmasının bir yolunu bulacağım,

ya da ötekinin hareket etmesini engelleyeceğim.”

Sonuca ulaşmayan birkaç girişimde bulunduktan sonra baykuşu yeniden başlangıç noktasına geri getirdi.

“Düşün, Anita, düşün...” dedi yüksek sesle.

Keşke yanında en azından biri daha olsaydı. Mesela Tommi! Hatta Mioli'ye bile razıydı.

Bunun yerine ormanın ortasında bir anda karşısına çıkıveren acayip bir köprünün önünde tek başınaydı. Büyük bir ihtimalle kaybolmuştu. Bir tarafta deniz vardı ama... Belki de yamaç boyunca inerek deniz kenarına ulaşabilirdi. Veyahut geçilmesi daha kolay bir köprü bulma umuduyla yukarı doğru yürüyebilirdi.

Ama her iki yol da çok fazla zamanını alacaktı. Ve onun hiç zamanı yoktu.

Saat kaç olmuştu?

Kadranında baykuş olan saati biri yirmi beş geçtiğini gösteriyordu.

Üç saatten fazla zamandır ormanda dere tepe düz gidiyordu.

Baykuş.

Saat.

Kilmore Koyu'nun dahi mucidi Peter Dedalus'un adının baş harfleri.

Çevirmenin kendisine saati hediye ederken sarf ettiği sözleri düşünen Anita, “Kilmore Koyu'na ulaşmak istiyorsanız, bunu kullanmalısınız...” diye mırıldanmıştı.

“Bunu kullanırım tabii, ama nasıl?” diye kendi kendine sor-

du kafası karışık bir halde.

Saat. Baykuş. Baş harfler. Köprü. Baykuş. Yuva.

Kolundaki saati güneş ışığına tuttu.

Sesini köprünün karşı tarafındaki baykuşa duyurmak için yükselterek “Bu saati ister misin? İster misin?” diye bağırdı. “Bak işte, onu buraya koyuyorum!”

Kuş yuvasının olduğu, üzerinde *Buyur* yazan sütuna yaklaştı ve saati bırakmak için en uygun yeri aradı.

Sonra onu buldu. Süslü motifin içinde, tam Anita'nın aradığı gibi yuvarlak bir bölme vardı. Saati oraya koydu ve onu elinden bırakmasıyla artık oldukça tanıdık gelen o karşı sütundaki baykuşun hareket ederken çıkardığı tikleme sesini yeniden duydu.

Yalnız bu kez Anita ona dokunmamıştı bile.

Defol yazılı sütunda oturan baykuş kayarak *Buyur* yazılı sütuna vardı ama demir panelleri hareket ettiren mekanizmayı çalıştırmak yerine başka bir şey yaptı ve Anita'nın bıraktığı saati galalamak ister gibi öne doğru eğildi.

Kız heyecanla köprüde oluşacak olan harekete baktı. Zemin oluşturacak olan paneller inmeye başlamıştı.

Bu sefer karşı tarafa varıncaya kadar bütün zemin tamamlandı ama ikinci baykuş hareket etmedi.

Anita bekledi.

Baykuş kımıldamıyordu.

Hiç hareket yoktu.

Kız bir ayağını köprünün üzerine koydu.

Sonra derin bir nefes aldı ve bisikletini de köprünün üzerine çekti.

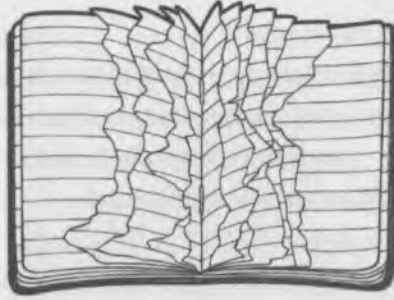
Bu bir geminin ambar kapakları üzerinde koşmak gibiydi.

Köprünün dibinin ayakları altında yeniden açılacağı korkusuyla nefes bile almadan koştu.

Kazasız belasız köprünün karşı tarafına vardıktan sonra dönüp arkasına baktığında bir de ne görsün? Sütunun üzerindeki levhada *Hoş Geldiniz* yazıyordu.

Ve böylece Anita sonunda Kilmore Koyu'na ulaştığını anladı.

Bölüm 13

TALİHLİ BİR KARŞILAŞMA

Jason nefes nefese kalmış bir halde tepelerin arasından dolanarak ilerleyen yol boyunca tırmanıyordu. Kulaklarında hâlâ Bayan Bertillon'un kornasının sesini duyuyor ve sırtında Flint kuzenlerin yumruklarının acısını hissediyordu.

Sadece tepenin büyük bir kısmını çıktıktan sonra yol Shamrock Tepeleri'ndeki ormana doğru döndüğünde durup biraz soluklandı. Uzaklardan hâlâ Flint'lerin seslerini duyuyor gibiydi.

"Lanet olasıcalar!" diye düşündü. Onun peşine düşmüş olmalıydı.

Ciğerleri yerinden çıkacakmış gibi yanan Jason dizlerinin üzerine çöktü. Sırtı çok ağrıyordu. Ama gururu daha fazla incinmişti. Kaçmak ve o üç ahmağa hak ettikleri cezayı vereme-

miş olmak canını sıkıyordu.

Yeniden gücünü toplayıp yukarı tırmanmaya devam etti. Fakat artık koşmuyordu. Şu ana kadar sadece onlarla arasındaki mesafeyi iyice açmak için koşmuştu. Artık kaybolmamak için gittiği yola dikkat etmesi gerekiyordu.

Zaman.

Peder Phoenix'in kilisesinin çanları bir süredir hiç çalmamıştı. Demek ki saat bir buçuk sularındaydı.

"Öyle ya da böyle eve arabayla dönme planım suya düştü" dedi kendi kendine. Sonra dudaklarında bir ıslaklık hissetti ve elini ağzına götürüp baktığında dudağının kanadığını fark etti.

Sonra kısa süreliğine de olsa yeniden bir koşu tutturdu.

Er ya da geç sağ tarafında Kilmore Koyu'na inen ya da Argo Villası'nın arkasındaki tren istasyonuna ulaşan bir patika bulmayı umut ediyordu. Tepeleri tırmanıp tekrar Argo Villası'na varabilmek için bütün çevreyi dolaşmaya hiç niyeti yoktu. Ama acaba aradığı gibi bir patika gerçekten var olmuş muydu?

On dakika kadar daha bu yolda ilerlemeye ve sonra bir patika bulsa da bulmasa da ağaçların ve çayırların arasından aşağı inmeye karar verdi.

Derken oldukça tuhaf bir sesle irkildi. Sesin Flint'lerden gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasını kolaçan etti. Ama etrafta in cin top oynuyordu.

Hızını artırdı.

Sonra yeni bir ses duydu. Sonra bir tane daha.

Jason bu gürültünün ne olduğunu ve nereden geldiğini an-

lamak için yavaşladı.

Fakat arkasından geldiğinden şüphelendiği için durmaktan çekinmişti. Yürüdüğü patika ağaçların arasından sıyrılıp çiçekli bir çayıra girmişti. Buradan bakıldığında koyun küçük bir kısmı ve aşağıda yuvalanmış kasaba görülebiliyordu. Argo Villası koyun öteki tarafındaydı. Her şey o kadar aşağıdaydı ki, Jason tepelere çok fazla tırmandığının farkına vardı.

Sonra yönünü tayin edebilmek için birkaç adım geri gitmişti ki...

“Dikkat et!” diye bağırdı arkasından bir ses. “Yoldan çekiiiiil!”

Jason tam zamanında döndü, bunu yapmasıyla son sürat üzerine doğru gelen renkli bir araçla burun buruna gelmesi bir oldu.

Kurtulmak için kendini otların içine attı.

Bir bisiklet oğlanı birkaç santimle sıyrarak geçti ve bayır aşağı biraz daha indikten sonra sert bir frenle durabildi.

Jason otların içinde döndü ve ayağa kalktı.

“Hey!” diye bağırdı. “Sen de nereden çıktın?”

O birkaç saniye içinde renkli bir araç olarak gördüğü şey tekerlekleri havaya dikilmiş bir halde dönüp duran bisikletin yanında yerde yatan siyah saçlı bir kızdı.

Jason hemen sesinin tonunu değiştirdi. Kızın yanma gitti ve “Yaralandın mı?” diye sordu.

Kız sırtüstü döndü ve gözlerini gökyüzüne dikti. Sonra Jason’ın tedirgin yüzü görüş alanını kapattı.

Oğlan gülümsedi. "Beni ezip geeceğinden emindim."

"Şimdi iyi misin?"

"Ağaaların gökyüzünden aşağı sarktığını düŐünecek kadar sersemlemiŐ olsam da, iyi olduğumu söyleyebilirim."

Kız dikleŐip oturdu. "Vay be, ne uuŐtu ama!"

"Kırığın ıkırığın yok ya?"

"Sanırım hayır. Otlar dŐŐm yumuŐatmıŐ olmalı. Ya sen? Galiba dudağın kanıyor."

Jason elini ağzına götürdü. "Ah, hayır. DüŐtüđüm için olmadı. Ama..." Tepenin aşağı kısımlarına, sonra da yukarı taraflarına baktı. "Burada ne yaptığını öğrenebilir miyim?"

"Olabilirdiğince hızlı aşağı inmeye çalıŐıyordum." Kız hemen atlarında bir parçası görünen koydaki kasabayı işaret etti. "Bana tek bir Şey söyle: Burası Kilmore Koyu, yle değil mi?"

Jason evet anlamında başını salladı. "Eh, evet."

Bunu duyan kız yumruk yaptığı elini gökyüzüne savurup bağırdı: BaŐardım! Evet! Orayı buldum!"

Bunun ardından Jason'a sarıldı ve daha oğlan hiçbir itirazda bulunamadan alnına kocaman bir öpücük kondurdu. "Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam!"

Jason afallamıŐ bir halde etrafında hoplayıp zıplayan Anita'yı seyrediyordu. Kız sonunda biraz durulup bisikletini tekerlekleri üzerine kaldırdı. Oğlan ne düŐüneceđini bilmiyordu. Gökten düşmüş gibi bir anda ortaya çıkan bu kız keçileri kaçırmıŐtı sanki. Ama gene de çok sevimliydi. Kocaman yeşil gözleri ve oval yüzünün etrafında dans eden simsiyah saçları vardı.

“Deli olduğumu düşünüyor olabilirsin, ama...”

“Ah, hayır... Ne alakası var?” Jason kızın bisikletini düzeltmesine yardım etti. “Ben sadece az önce bisikletle beni ezmek üzereyken hemen ardından alnımdan öpen bir kız olduğunu düşünüyorum.”

Kız ona elini uzattı. “Benim adım Anita” dedi. Sonra parmağını oğlanın dudaklarına götürdü ve onu inceledi. “Bekle, sakın bana kim olduğunu söyleme... Yüzündeki bu alaycı ifade. Küstah görünüşün. En azından iki aydır saçlarını kestirmemiş olman. Hmm... beklediğimden daha uzun ve tabii ki en azından iki yaş daha büyüksün. Ama... senin kim olduğunu biliyorum. Sen... Jason’sın. Jason Covenant!”

Jason aval aval kıza bakıyordu. Sonra Anita’yı daha iyi görmek için gözünün önündeki saçları arkaya attı. “Adımı nereden biliyorsun?”

Tam bu sırada biri, “Covenant!” diye bağırdı. Elbette bu küçük Flint’ten başkası değildi.

Jason yerinden sıçradı ve hemen arkasına baktı.

“Anlaşılan adını bilen bir tek ben değilim” diye belirtti Anita ve oğlanla aynı tarafa baktı.

Flint kuzenlerin üçü de patikanın ormandan çıkıp açıklığa vardığı yerde duruyorlardı. Üstüne üstlük Jason’ı yakalamak için harcadıkları enerji onları daha da öfkelenmişti.

“Bizden kaçamazsın!”

“Seni kısıvrak yakaladık Covenant!”

“Hay bin dalgakıran!” diye bağırdı Jason.

Anita onları yiyecekmiş gibi üzerlerine gelen bu üçlüye baktı. “Ve... az daha unutuyordum: Senin bir özelliğin de belayı mıkknatıs gibi üzerine çekmek.”

“Dinle...” diye fısıldadı Jason. “Sana açıklayacak vaktim yok ama... bu üçü...”

“Anladım. Arkama atla hemen” diyen Anita pedalların üzerinde ayağa kalktı.

Jason önce bisiklete baktı, sonra bayır aşağı inen çayıra ve en sonunda da Kilmore Koyu'na. Sonra kıza döndü.

“Başarabiliriz...”

“Biliyorum, tehlikeli” diye cevap verdi Anita Bloom. “Ben de tam bunun için bu kadar yolu geldim.”

Kilmore Koyu'ndaki çan iki defa çaldı. Saat iki olmuştu.

Rick Banner dizlerinin üstünde siyah kapaklı bir defter ve ağzında bir kurşunkalemle yataкта oturuyordu. Bazı cümleleri onlarca kez yazıp silmişti. Neredeyse umutsuzluğa kapılacak ve projesini yarım bırakacaktı.

Bu uzun zamandır üzerinde düşündüğü bir projeydi.

Hem de çok uzun zamandır.

Siyah kaplı defterin en azından elli sayfasını silmişti.

“Benim Sevgili Julia'm...” diye okudu yüksek sesle. Buraya kadar her şey kolaydı.

“Gözlerin...” diye başladı ama sonra hemen dikkatini kaybedip tavandaki çizikleri incelemeye başladı.

Sildi. Yazdıkları ona çok bayağı geliyordu. Üstüne üstlük on

üçüncü sayfaya gelmişti. Yoksa on dört müydü? Öyle ya da böyle iyi gittiği söylenemezdi.

Öyleyse gözlerle ilgili bir şey yazmayacaktı. Daha somut bir şeylerden bahsetmesi gerekiyordu. Okuduğu anda Julia'nın onun ne demek istediğini şıp diye anlayacağı bir şeyler bulmalıydı.

“Ne zaman yanında olsam...” diye yazdı hızlıca. “Hasta da olsan, boğmaca da...”

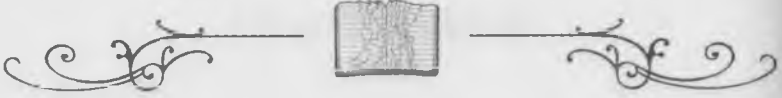
Bunu yazar yazmaz öfkeyle yeniden sildi. Kafasının içinde cirit atan o muhteşem cümleleri hangi karanlık mekanizmanın engellediğini merak ederek alnına vurdu. Esin perileri neredeydi? Beynin hangi kısmında yaşıyorlardı?

Acaba ona yanlış yaptıran kalem miydi? Ya da siyah kaplı defter olabilir miydi? Bir yerlerde renklerin güneş ışınlarını emdiklerini okumuştun. Belki seçtiği siyah kaplı defterin negatif enerjisi onun Julia'ya olan... kesin ve... büyük aşkını ilan etmesine mani oluyordu.

Aşk. Büyük bir kelimeydi. Hatta belki de fazla büyüktü. Ama son yıllarda zaman kapılarından geçip bir yolculuktan diğerine giderken iyi ya da kötü, bir gün fazla ya da az onun hayata tutunmasına yardımcı olmuştu.

Hem bu bir sır değildi. Kasabada herkes bunu biliyordu. Ve kendisi hariç herkes onun Julia'ya karşı beslediği hislerin aynılarını kızın da Rick'e karşı hissettiğinin farkındaydı.

Fakat belli belirsiz bir nedenden ötürü kimse bunu dile dökmemişti.

Ne zaman Julia kendisine sevgiyle sarılsa Rick mermer bir heykel gibi taş kesiliyordu. Oğlan ne zaman aşkını ilan etme noktasına gelse, kelimeler diline dolanıyor ve kekelemeye başlıyordu. Aşkını yazıya dökmeye kalktığı anda ise... her cümleyi bittiği anda siliyordu.

“Rick!” diye seslendi dışarıdan bir ses. “Riiick!”

Seslenen Jason’dı.

Kızıl saçlı oğlan siyah kaplı defterini yatağının altına saklamayı düşündü. Sonra yeniden düşünüp kapağına bir öpücük kondurduktan sonra çekmecenin en dibine yerleştirdi.

Pencereyi açıp sokağa baktı. “Ne var?”

Jason evin önünde durmuş ona bakıyordu. Bir dudağı patlamıştı ve üstü başı çamur içindeydi. “Aşağı gel! Seninle konuşmalıyız!”

“Ne oldu?”

“Acele et!”

Jason yalnız değildi. Birkaç adım ötesinde Rick’in daha önce hiç görmediği bir kız duruyordu. Yanında profesyonel bir dağ bisikleti vardı. Alüminyum zincirli, Avid Juicy marka frenleri olan, dokuz vitesli bir Shimano XTR’dı.

Müthiş bir bisikletti.

“Rick, dinle” diye bağırdı Jason bir kez daha. “Aşağı gelecek misin? İstersen çığırkanlar gibi avazım çıktığı kadar bağırarak da anlatabilirim. Önemli! Anlıyor musun?”

Jason’ın yanındaki kız selam verircesine başını salladı. Rick

çekinerek cevap verdi: “Hemen iniyorum.”

O kız kimdi? Ve o bisikleti nereden satın almıştı? Kasabada onlardan satmıyorlardı.

Rick kafası karışmış bir halde bir süre odanın içinde spor ayakkabılarını aradı. Fakat merakına yenilip yeniden kafasını pencereden dışarı uzattı. “Ne kadar önemli?” diye sordu sokakta onu bekleyen arkadaşına.

“O türden bir şey değil” diye cevap verdi Jason.

Rick tamam anlamında başını salladı.

Üzerini değiştirip koşarak aşağı indi. Zaman kapılarından birini açan anahtarını yanına almamıştı.

Jason çabucak onları tanıştırdı ve konuşmak için sakin bir yer bulmaları konusunda ısrar etti.

Hemen ardından Flint kuzenlerle yaşadığı macerayı anlatıp sonra neler olduğunu söylemesi için lafı Anita’ya verdi.

“Aslında benim buraya gelmemin nedeni...” diye söze başladı Anita. Oğlanlar yerde bağdaş kurmuş onu dinliyorlardı. “Size ilginç bir kitap göstermek.”

İki oğlan birbirlerine baktılar. Tombul Tatlıcı’dan içi krema kaplı kruvasanlar almışlar ve sahilde sessiz bir köşeye oturmuşlardı. Yolu görebilecek kadar yüksekte ve kimsenin onları dinleyemeyeceği kadar تنها bir yerdeydiler.

“Ama şunu belirtmeliyim ki, sizin kasabayı bulmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Neden zor oldu?” diye sordu Rick.

Anita ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını kumlara gömdü. “Hiç olmadık yollardan gelmiş” diye açıkladı Jason. “Yola Zennor’a beş kilometre uzaklıkta bir kumsalda bulunan bir ağaçtan başlamış...”

“Balıkçının meşesi” diye açıkladı Anita.

Rick olumsuzca başını salladı. “Hiç duymadım.”

“Sonra bir telefon santralına varıncaya kadar ormanın içinde yürümüş.”

“Tamam” dedi Rick. Anlaşılan o yeri biliyordu.

“Ve oradan da mekanik bir köprüye ulaşmış.”

“Üzerinde baykuş vardı” dedi Anita. “Bana ya def ol diyor-du, ya da buyur.”

Rick şüphe içinde içini çekti.

“Tarifinden anladığım kadarıyla bu köprü Peter Dedalus’un icatlarından biri olmalı” diye belirtti Jason. “Aramızdan kimse-nin burayı görmemiş olmasını hesaba katar...”

“Yarığın tepesindeki köprüden bahsediyor olabilirsin...” di-ye atladı Rick.

“Yarığın yüksekliği ne kadar?”

İki oğlan aralarında köprünün yerini tartışa dursunlar, Ani-ta büyülenmiş gibi onları seyrediyordu. Ulysses Moore’un ki-taplarındaki tanımlara tıpatıp uysalar da aradan geçen zaman boyunca büyümüşlerdi. Jason o günlerden beri bayağı boy at-mış ve güçlenmişti. Artık Kilmore Koyu’nda doğup büyüyen arkadaşından daha uzundu. Saçları tüm taraklara ve makaslara isyan edercesine uzamıştı. Konuşurken yüzüne düşen perçem-

leri sürekli arkaya atmak zorunda kalıyordu. Rick ise kitabın mürekkebi nasıl kuruduysa, aynı öyle kalmıştı. Omuzları genişti ve bir bisikletin kaslı bacaklarına sahipti. Kızıl saçları kısacık kesilmişti.

Sonra baktı ki iki oğlan susmuyor, “Öhm...” diyerek aralarına girmek zorunda kaldı. “Başka zaman konuşmanız olmaz mı?”

İkisi aynı anda suspus oldu. Sonra Jason, “Neden sahil yolundan değil de, ormandan geldiğini konuşuyorduk” dedi.

“Evet. Kolejin servisi hep o yolu kullanır.”

“Siz bir de koleje mi gidiyorsunuz?” diye sordu Anita.

“St. Ives’e gidiyoruz. Kilmore Koyu’na en yakın kolej orası. Ama Rick genelde bisikletiyle gidip geliyor.”

“Bunu bilmiyordum. Demek ki bana yolu tarif eden çevirmen buraya yıllar önce gelmiş. Kilmore Koyu üzerine bir kitap yazan şu adamdan bahsediyorum.”

“Bizimle kafa mı buluyorsun?”

“Hayır, ben ciddiyim.”

“Peki, ne yazmış?” diye sordu Rick.

“Bir macera kitabı. İçinde... sizin olduğunuz.”

Jason ve Rick iyice afallamıştı. “Bizim mi?”

“Aynen öyle. Kitapta ayrıca zaman kapılarında ve tutamaklarında hayvan şekilleri olan anahtarlardan bahsediliyor. Bir de Oblivia Newton adında bir kadın var.”

“Ama bu nasıl olur?” diye sordu Rick. “Bu hikaye... Demek istediğim şu ki... bu hikaye bizim aramızda bir sırdı.”

“Şu bahsettiğim çevirmen, içinde Ulysses Moore’un gizli günlüklerinin olduğu bir sandık bulduğunu söyledi.”

“Sandık” diye fısıldadı Jason. Sonra dönüp Rick’e baktı. “Hangi sandıktan bahsettiğini biliyorsun değil mi?”

“Ama bu... imkansız!”

“Bırak da anlatmaya devam etsin.”

Anita başını salladı. “Birkaç gün önce Venedik’te oldukça esrarengiz bir kitapçık buldum. Tavandaki gizli bir bölmenin içine saklanmıştı. Kitapçık da, tıpkı onu bulduğum ev gibi Morice Moreau adında bir ressama aitti.”

“Adını hiç duymadım.”

“Ben de öyle.”

“Kitapçıkta yazanları anlamak mümkün değildi. Şifreyle yazılmıştı. Ve bu şifre Ulysses Moore’un günlüklerini yazarken kullandığıyla aynı olduğu için kitapçığı da alıp buraya geldim.”

“Şu çevirmenin verdiği... yol tarifine uyarak.”

“Oldukça karmaşık olan tarife” diye ekledi Jason.

“Aynen öyle. Sanki daha açık bir tarif vermeyi hiç istememiş...” dedi Anita. “Ya da verememiş gibiydi.”

Rick ve Jason başlarını salladı.

“Öyle ya da böyle...” diye devam etti Anita ve sırt çantasını açıp Morice Moreau’nun kitapçığını çıkardı. “Bahsettiğim kitapçık bu.” Kapağını açmadan dizlerinin üzerine koydu. “Çevirmen, içinde yazılanları tercüme etmek için *Unutulmuş Diller Sözlüğü* diye bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledi.”

“Bunun için bizim eve gelmen yeter” dedi Jason.

“Tabii boğmaca olmaktan korkmuyorsan” diye ekledi Rick. “Eğer öyleyse biz gidip sözlüğü senin için alabiliriz.”

Bu sırada gözlerini kitapçıktan ayırmayan Jason, “Kapağını açabilir misin lütfen?” diye sordu.

Anita elini kitapçığın kapağında gezdirdi ve derin bir nefes aldı. “Size söylemediğim bir şey daha var.”

Ve bir belirip bir kaybolan resimlerin gizemini Rick ve Jason’a bir solukta anlattı.

İsim: Jason Covenant

Doğum yeri: Londra, 6 Mart

Yaşı: 13

Nerede yaşıyor: Kilmore Koyu'na bağlı Salton Uçurumu,
1 numaradaki Argo Villası'nda.

Ayart edici özellikleri: Çok meraklı ve ne yapacağı hiçbir zaman kestirilemiyor.
Çok atik biri olmasına rağmen başı beladan kurtulmuyor.

Bölüm 14

ARILARIN YOK OLUŞU

Gazeteler bu duruma geç gelen bahar adını takmışlardı. Ama aslında daha fazlası vardı. Sıcak havalar çok erken başlamış ve ağaçların vaktinden önce çiçek açmasına neden olmuştu. Sonra yağmur yeniden aralıksız bir şekilde yağmaya başlamış, sıcaklık hızla düşmüş ve bütün çiçekler ölmüőtü.

Şimdi Argo Villası'nın çiçek tarhları suyla delik deşik olmuştu. Soğuktan donan petunyalardan geriye sadece sapları kalmıştı. Zararlı otlar iyice büyümüş ve çiçekleri boğmuşlardı.

“Pöh! Bunları yeniden hayata döndürmek imkansız!” diye karar verdi Nestor ve elinde tuttuğu işe yaramayan tırmığı uzaklara fırlattı.

Sırtını dikleőtirdi ve eliyle belini ovuşturdu. Sırtında ve be-

linde bıçak gibi keskin romatizma ağrıları hissetmeye başlamıştı. Bu yaşlılığın işaretlerinden biriydi. Ve elbette yeniden yağmur yağacağının...

Argo Villası'nın bahçıvanı aletlerini tahta el arabasına yerleştirdi ve bahçıvan kulübesine doğru sürmeye başladı. Hafif bir esinti dökülen yaprakları yerden kaldırıyor ve neredeyse evin çatısına kadar ulaşan koca akça ağacın dallarını sallıyordu. Bahçıvanın sert bakışları altında çiçekten çiçeğe konan arıların vızıltıları etrafa yayılmıştı

"Çok az arı" diye homurdandı bahçıvan el arabasını sürerken. "Çok az arı kaldı."

Hiç arı kalmazsa, çiçekler polenlenmez, yeni bitkiler filizlenmez, otobur hayvanlar yiyecek bir şey bulamaz ve ölür; böylece onları yiyen etobur hayvanlar da aç kalıp yok olurdu. Kısacası, dünyanın sonu yaklaşmıştı. Ayrıca bu sadece Nestor'un kötümser düşüncelerinin bir ürünü değildi. Albert Einstein da aynı şeyi söylemişti: "Arılar yok olduğunda, insanların sadece dört senelik ömrü kalacak."

"Onun ne kadar haklı olduğunu yakında göreceğiz" diye homurdandı Nestor. Bu konuyu düşündükçe daha da öfkeleniyordu.

Hemen ardından Jason ve Rick'in yanlarında yeni bir kızla geldiklerini gördü.

Bir yabancı.

"Yabancı demek, tehlike demektir" diye düşündü huysuz bahçıvan.

Aklına gelen ilk şey bir ağacın arkasına saklanmaktı.

Ama Jason onu hemen görmüş ve elini sallayarak kaçmasını engellemiştir.

“Sizinde tanıştığımıza çok memnun oldum, Bay Nestor. Benim adım Anita Bloom” diyerek kendini tanıttı yabancı kız. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Nestor yan gözle kıızı baştan aşağı süzerek ağzında bir cevap geveledi. Kız, neşeli, sevimli ve İngiliz’di. Peki burada ne işi vardı?

Sonra aradaki buzları eritmek için, “Petunyaları kurtarmama yardım edecek misiniz çocuklar?” diye sordu. “Belki de çiçek tarhlarını temizlemek istersiniz. Haydi! Hemen işe koyulun!”

“Buraya sana yardım etmek için gelmedik Nestor” diye cevap verdi Jason sabırsızca. “Aslında bizim senin yardımına ihtiyacımız var.”

Bahçıvan omuzlarını silkti ve yeniden el arabasını sürmeye başladı.

“Doğru söylüyorum. Çok acayip bir şey oldu. Bir kitap.”

Bu kelimeleri duyan bahçıvan zıncı diye durdu. Renk vermemek için çaba gösterse de heyecana kapıldığı belli oluyordu.

“Ona kitapçığı göster Anita” dedi Jason.

Kız sırt çantasını yere koydu ve içinden koyu renkli kapağı olan küçük bir seyahat kitapçığı çıkardı.

Onu görür görmez Nestor’un sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Kitapçığı ilk bakışta tanımişti. Gene de çaresizce heyecanını gizlemeye çalışıyordu.

“Morice Moreau...” diye mırıldandı kitapçığın kapağını bi-

le açmadan.

“Onu tanıyor musun?”

“Ah, evet. Onu tanıyorum.”

Hem de çok iyi tanıyordu. Evde bu kitabın aynısından kendisinde de vardı. Onu şimdi çocukların elinde gördüğünde ihtiyar yüreği daha hızlı atmaya başlamıştı. Bu heyecana dayanamayan Nestor el arabasını yere bırakmak zorunda kaldı.

“Onu nerede buldunuz?” diye mırıldandı.

“Morice Moreau’nun evinde.”

“Ama o...”

“Venedik’te.”

Bahçıvan önce Jason’a, sonra Rick’e baktı. En sonunda gözleri kızın üzerinde durdu. “Sen Venedik’ten mi geldin?”

“Evet.”

“Peki, burayı bulmayı nasıl başardın?”

“Bir kitap serisi sayesinde...” diye araya girdi Jason. “Yazarı Ulysses Moore olan bir kitap serisi.”

Nestor şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. “Ne diyorsun?”

Çocuklar çevirmenin içi günlüklerle dolu sandığı bulma hikayesini anlattıklarında Nestor kulaklarına inanamadı. Bu gerçekten olmuş muydu?

Günlükleri basılmış mıydı?

“Hepiniz doğru kulübeye!” diye emretti çocuklara. “Ben de on dakika sonra yanınızdayım.”

Sonra el arabasını orada unutup topallayarak Argo Villası’nın kapısına doğru yürüdü.

“Bayan Covenant?” diye seslendi pencereyi tıklatarak. “Girebilir miyim?”

Cevap gelmeyince kapıyı açtı ve içeri girdi. Hol ışıklı ve gölgesizdi. Şöminenin önündeki beyaz kanepelerin üzerinde birilerinin yatıp ateşi izlediklerini gösteren işaretler vardı. Daha ötede balıkçı kadın heykeli kayalığın altındaki deniz manzarasını tamamlıyordu.

Nestor heykeli sevgiyle okşadı. Sonra holü geçti ve duvarda asılı duran Argo Villası'nın eski sahiplerine ait portrelerdeki sert yüzlere baktıktan sonra merdiven sahanlığını geçip mutfığa doğru yürüdü.

Oturma odasının girişinde durup bir kez daha, “Hanımefendi?” diye seslendi.

Bayan Covenant temizliği yeni bitirmişti ve kendine aromatik bir İtalyan kahvesi hazırlamakla meşguldü. Bay Covenant ise *Times* dergisinin spor sayfalarına gömülmüştü. Ancak bahçıvanın geldiğini ilk o fark etti.

“Ah, merhaba Nestor!” diyerek gazetesini indirdi ve bahçıvanı karşıladı. “Kahve için tam zamanında geldin.”

“Teşekkür ederim Bay Covenant, ama kahve yıllardır bana yasak. Bayan...”

“Merhaba Nestor.”

Bay Covenant ona boş bir sandalye çekti ama ihtiyar nezaketle bu teklifi geri çevirdi. Sonra Julia'nın nasıl olduğunu sordu.

Jason'ın kız kardeşinin ateşi düşmüştü. Hâlâ öksürse de, hastalığın kötü kısmını atlatmıştı.

“İyi” dedi bahçıvan.

“Bize sormak istediğin bir şey mi var Nestor?”

Adam derin bir nefes aldı. Sonra başını evet anlamında salladı. “Aslına bakarsanız... evet. Bir... kitaba ihtiyacım var. Sizin kütüphanenizde. Onu alabilir miyim?”

Jason ve Julia'nın ebeveynleri gülümsedi. “Tabii ki alabilirsin Nestor” diye cevap verdi Bayan Covenant. “Kütüphane senin de kullanımına açık.”

“Ayrıca bunu bize sormana gerek yok. Kitapları senin de kullanabileceğin evin satın alma kontratında açıkça belirtilmişti” diye ekledi Bay Covenant. “Bu yüzden istediğin zaman yukarı çıkabilirsin.”

“Zaten hep çıkıyorum” diye düşündü Nestor. “Fakat artık sırtım öyle ağrıyor ki, gizli geçidi kullanmaktan acizim.” Sonra onlara teşekkür edip yanlarından ayrıldı.

Argo Villası'nın üst katında Julia bir kenara atıldığını düşünüyor ve şansızlığına yanıyordu. Boğmaca! Kilmore Koyu'nda boğmacaya yakalanan başka kim vardı?

Cevap: Hiç kimse.

Doktor Bowen onu görmeye geldiğinde bu hastalığın nasıl tedavi edildiğini bile hatırlamadığını itiraf etmişti. Onun için öteki tarafa gitmiş bir kişiyi geri getirmek bile boğmaca olmuş bir kızı tedavi etmekten daha kolaydı.

Dolayısıyla tedavisi oldukça belirsiz ve kolaydı: Hastalık geçinceye kadar yataktan çıkmayacaktı, o kadar.

Ve kızcağız hayatı boyunca öksüreceği korkusuyla hiç kı-
mıldamadan yatakta yatmıştı. Hem de tam on gün boyunca.
Bütün bu zaman boyunca ateşi hiç düşmemiş ve kafası zonkla-
yarak altüst olmuş bir vaziyette yatmıştı. Sonra ateşi biraz dü-
şer gibi olmuş ve Julia eline bir kitap alıp birkaç sayfa okuma-
ya çalışmıştı. Ama gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Işık
onu rahatsız ediyordu. Karanlık onu rahatsız ediyordu. Bir ter-
liyordu, bir üşüyordu. Her türlü esintiyi, cereyanı ve Argo Vil-
lası'ndaki her sesi hissederek olmuştu. Merdiveni çıkan bütün
adımları da.

Ama neyse ki birkaç gündür her şey değişmişti.

Artık ateşi yoktu, alnında ter damlaları birikmiyordu ve mi-
nicik iğnelerin batmasına benzeyen bir acıyla gözleri kırışmı-
yordu. Hatta arada sırada yaktan çıkıp koltukta oturarak da
zaman geçirebiliyordu. Kitap okumanın zevkini çıkarabiliyor-
du.

Annesi hâlâ alt kata inmesine ya da bahçeye çıkmasına izin
vermese de, Julia hastalığın kötü kısmını atlattığını biliyordu.

Nestor'un merdiveni çıkan ve kütüphaneye giden topallama
seslerini duyduğunda odasının içinde bir aşağı bir yukarı yürü-
mekle meşguldü.

Bu ses ona nedense biraz acayip gelmişti.

Pencereye gitti ve dışarı baktı. Sonra Rick ve Jason'ı Argo
Villası'nın bahçivanına ait ahşap kulübeye girerken görür gibi
oldu. Sanki yanlarında biri daha vardı: Bir kız.

"Hem de çok acayip" diye düşündü Julia. Sonra gün boyun-

ca fark edip önemsemediği öteki acayiplikleri düşünmeye başladı.

Örneğin Jason öğlen yemeği için eve dönmemişti (Julia anne babasının bu yüzden birbirlerine dert yandıklarını işitmişti). Rick onu görmek için yukarı gelmemişti (hastalığı süresince oğlanın kendisini bu halde görmesine engel olmak için odaya girmesine izin vermediği de doğrudu tabii).

Odanın kapısına kulağını dayayan Julia kütüphaneye giren Nestor'un bazı kitapları raflardan aldığını duydu. Acaba yaşlı bahçıvan kimsenin bilmediği yeni bir gizli geçidi kullanıma açıyor olabilir miydi?

"Hmm..."

Julia kapıyı aralayınca koridordaki serin hava içeri dolup geligini havalandırdı. Annesi evi havalandırmak için koridorun ucundaki pencereyi hep açık bırakırdı.

Julia şimdi pencerede asılı duran beyaz perdelerin uçuştüğünü görebiliyordu.

Odasından çıktı ve parmak uçlarında yürüyerek Nestor'un çıkardığı gürültüleri izledi. Anne babasının yatak odasıyla büyük mermer banyonun önünden geçti. Bu sırada durup lavabonun üstündeki aynada kendi yansımasını gördü. Dönüp kendine baktı. Rengi solmuştu, zayıflamıştı, saçları pisti ve gözleri kızarmıştı.

Ama ateşi yoktu. Bu bile kendini bir kaplan kadar güçlü hissetmesi için yeterliydi.

"Selam Nestor" dedi kütüphanenin kapısında durup.

O geldiği sırada bahçivan bir taburenin üzerinde en üst raf-taki kitapları karıştıyordu. Elini uzatsa tavana çizilmiş olan Moore ailesinin devasa hayat ağacına dokunabilirdi.

Kendisine seslenildiğini duyan Nestor hızla arkasını döndü. “Julia!” diye bağırdı şaşkınlıkla. “Senin yatakta olman gerekmi-yor mu?”

Sonra suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi elindeki kitapları rafa geri bıraktı ve durup kıza baktı.

Julia birkaç adım daha atıp kütüphaneye girdi. “Öyle gere-kiyordu. Ama bir gürültü duydum ve... sen burada ne yapıyor-sun?”

“Bir kitap arıyorum.”

“Sana yardım edebilir miyim?”

“Sanmıyorum” diye cevap verdi bahçivan. Esrarengiz bir havaya bürünmüştü. “Burada olması gerekiyordu. Hatta hep buradaydı. Ama... onu şimdi bulamıyorum.”

Julia etrafına biraz daha bakınınca Nestor’un raflardan üç kitap indirmiş olduğunu gördü. Bunlardan birini çok iyi tanı-yordu. Bu *Unutulmuş Diller Sözlüğü* ydü.

“Kitabın adı ne?”

“Bir adı yok” diye homurdandı Nestor. “Yazısız gri bir kabi var. Şu boyutlarda küçük bir kitap. Ve tam buradaydı. *Antik Őehirlere Son Bir Bakış* ve *Filleri Görmek İçin Hindistan’a Seya-hat* adlı kitapların arasındaydı. Ama artık yok.”

“Belki Jason almıştır.”

Nestor çabucak tabureden aşağı indi. “Hay bin dalgakıran!”

diye mırıldandı. “Peki, öteki nereden çıktı?”

“Hangi öteki?”

“Hiç. Öylesine söyledim.”

“Onu bulman çok mu önemli?”

Bahçıvan cevap bile vermedi. Öteki raflara da dikkatlice baktıktan sonra az önce seçtiği iki kitabı eline aldı. Sözlüğün yanı sıra şimdi elinde şu kitaplar vardı: *Hayali Yerler Sözlüğü*, *Var Olmayan Kitaplar Katalogu* ve elbette *Alfabetik Sıraya Göre İmkansız Nesnelere Mucitleri*.

“Nestor” diye seslendi Julia bir kez daha. “Neler oluyor?”

Yaşlı adam kızın varlığının farkına daha yeni varmış gibi ona baktı. “Neler mi oluyor? Ah, hiçbir şey olduğu yok. Sadece aklıma takılan bazı şeyleri çözmek için danıştığım birkaç kitap işte.”

“Seni tanıyorum. Sen böyle baktığında hep bir şeyler olur.”

“Nasıl baktığımda?”

“Böyle.”

“Julia, seni temin ederim ki hiçbir şey olmuyor.”

Hemen ardından, “En azından şimdilik” diye düşündü.

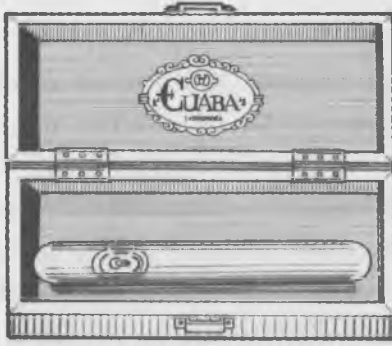
“Bulamadığın kitap neyle alakalıydı?”

“Bulamadığımdan değil... Bu raflarda değilse, onu biri almış olmalı.”

“Bu bir cevap değil.”

“Bir daha düşün” diyen bahçıvan kızını selamladı.

Ve tek bir kelime daha etmeden kütüphaneden dışarı çıktı.

Bölüm 15

GİZLİ KİTAPLAR

“Aç onu” diye emretti Nestor. Kulübesine geri dönmüş, dik-
katle Anita’nın elindeki kitaba bakıyordu.

Hepsi ahşap masanın etrafına oturmuşlardı. Onun gelmesi-
ni beklerlerken Rick vanilya aromalı bir kahve hazırlamak için
ocağa su koymuştu. Şimdi de bir teneke kutunun içinde bul-
dukları vanilyalı şekerlere gömülmüşlerdi.

Anita kitabı açtı ve hepsine ilk sayfadaki ithaf yazısını gös-
terdikten sonra onu Nestor’a uzattı.

Masanın bir tarafına oturan yaşlı adam kitabı almak için
uzandı. “Gerçekten de o” dedi.

Bir sonraki sayfayı çevirdi. Burada *Et in Arcadia ego* yazısı
görülüyordu ve büyük bir mezarın önünde ayakta durmuş üç

kişi resmedilmişti. Hemen ardından da Phaistos Diski'nin sembolleri geliyordu.

“İşte bu semboller” diye işaret etti Anita.

Jason ve Rick ilk bakışta yazıyı tanımışlardı. Nestor sadece başını sallamakla yetindi.

“Bahsettiğim ilk çerçeve bu” diye devam etti Anita. “Gördünüz mü? Bu genelde boş oluyor, şey dışında...”

Yanan kalenin olduğu resmi bulmak için sayfaları hızlıca çevirdi. “Ah, şuna bakın! Çok şanslıyız! Resim tekrar ortaya çıkmış!”

Çerçevenin içinde üst üste biriktirilmiş sandalyelerin üzerinde dengede durmaya çalışan bir adam vardı. Bu resmi gören Nestor bir anda ayağa fırladı ve kitaba yaklaştı.

“Siz de görebiliyor musunuz?” diye sordu Anita korka korka.

“Ben görüyorum” dedi Jason.

“Ben de” diye onayladı Rick.

Fakat bahçıvan, “Lanet olsun...” dedi mırıldanarak.

Zorlukla nefes alan Anita, “Bu da bir görünüp bir kaybolan resimlerden biri” diye açıkladı. Sanki sandalyelerin üzerinde duran adam odadaki bütün havayı içine çekiyor ve kızın nefes almasını engelliyordu.

“Parmagımla üstüne bastırırsam ne olur?” diye sordu Jason. “Onun sesini mi duyarım?”

Anita evet anlamında başını salladı.

“Gene de bu resim beni...” diye itiraf etti kız. “Biraz korkutuyor.”

“Evet” diye fısıldadı masanın öteki tarafında oturan Rick.

“Gerçekten çok korkunç.”

“Ben deneyeceğim” diye karar verdi Covenant ve elini kağıda uzattı.

Fakat aniden araya giren Nestor, “Bekle!” diye bağırdı. “Bu iyi bir fikir olmayabilir.” Bahçıvan, Anita’ya döndü. “Sen onunla konuştun mu?”

“Sadece bir kere” diye cevap verdi kız. “Bana kim olduğunu sordu.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Sustum. Sonra kitabı kapattım ve odaya kaçtım.”

“Tamam, ben deneyeceğim” dedi Jason bir kez daha.

Elini resmin üzerine koydu ve bekledi.

Hemen karşısında oturan Rick, “Bir şey hissediyor musun?” diye sordu.

“Hiçbir şey hissetmiyorum” diye cevap verdi arkadaşı.

Fakat hemen ardından, hissetti.

Parmak uçlarından başlayarak içine işleyen ve nefesini kesen bir sıcak dalgasıyla başladı.

Jason’ın ağız şaşkınlıktan açılmıştı.

Isı. Sıcak hava. Her yer kapalı. Çürümüş. Yanan bir kazan. Alevler. Bir araba kornası. Jason tüm bu şeyleri saniyenin binde birinde hissetmişti. Ve hemen ardından o sesi duydu: “Kimsin sen, sümüklü velet?”

Küstah, kendini beğenmiş bir ses ve tütün kokusu. Hepsi bu sesin içinde vardı.

“Asıl sen kimsin?” diye karşılık verdi Jason.

Olanlara bir anlam veremeyen Rick, “Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu.

Nestor hemen parmağını dudağına götürüp “Şşt!” dedi.

“Seninle konuşuyorum” diye devam etti Jason. “O sandalyelerin tepesinde ne işin var?”

“Sen yoksun” diye cevap verdi kitabın içindeki küstah ses. “Bu imkansız.”

“Neyin imkanı, neyin imkansız olduğuna karar verecek halde değilsin” dedi Jason.

Endişelenen Nestor onu durdurmak için, “Jason...” diye fısıldadı.

“Senin adın ne?” diye sordu Jason’ın kafasındaki ses. “Şu anda var olduğunu düşündüğün yer neresi?”

“Adım Jason Covenant. Ve Kilmore Koyu’nda...”

İşte tam bu noktada, “Jason! Hayır!” diye bağırdı Nestor ve Jason’ın elini resimden çekip elinin tersiyle kitabı bir kenara fırlattı. “Nerede olduğunu söylememeliydin!”

“Ama...”

“Aması maması yok! Söylememeliydin!”

“Ama o sadece bir resim!”

“Sadece bir resim değil!”

“Ah, değil mi? Öyleyse ne?”

Nestor önce Jason’a, sonra Rick’e, son olarak da Anita’ya baktı. Sonra elini kitabın üstüne koydu.

Sonunda, “Bu... artık var olmadığına inandığım bir şeydi” dedi.

Kulübeye uzun bir sessizlik çöktü.

Nestor endişe içinde odanın içinde yürüdü ve yabangülü desenli küçük bir kutuyu açtı. İçinde yirmi santim uzunluğunda ve koyu kahverengi bir puro vardı.

Onu, sanki bütün soruların cevabı içinde gizliymişçesine masanın ortasına koydu.

“Puro içtiğini bilmiyordum” diye belirtti Rick.

“İçmiyorum zaten.”

Puronun oldukça süslü bir sargısı vardı: Melon şapkalı bir adamın parmaklarının arasında tuttuğu, ucundan dumanlar tüten bir puro resmi.

“Büyükbabamdan geriye... sadece bu puro ve şimdi merdivenin yanında asılı duran bir portresi kaldı. Büyükbabam General Moore bir askerdi ve... lafı uzatmaya gerek olmadığı için bunu kısaca özetleyeyim: Ne babam ne de ben ondan haz ederdik. Büyükbabam kendisinin Moore hanedanlığının son üyesi olduğuna inanıyor ve mütemadiyen tek kızının ölümüne ağlıyordu. Yani annemin...” diyerek bu kelimenin altını çizen Nestor devam etti: “General Moore sert ve katı kurallar dahilinde düşünmeye alışmıştı. Bu yüzden kızının babam gibi, kendisinin tam tersi romantik bir hayalperestle evlendiğine inanmak bile istemiyordu. Büyükbabamın gözünde babam zayıf karakterli bir insandı. Ve benim de ona çektiğime inanıyordu. Vasiyetnamesinde aile mirasının babama geçmemesini açıkça belirtmişti. Babama tek bir ev dışında hiçbir şey kalmadı. Bu büyükbabamın öğrendiği, deniz kenarında bir evdi.” Nestor el-

lerini masaya koydu. “Bu evdi. Argo Villası.”

Bunu takip eden uzun sessizliğin ardından devam etti: “Londra’da yaşadığımız şato ve geri kalan her şey büyükbabamın arkadaşlarına verildi.” Nestor puroyu eline aldı. “Kundakçılar Kulübü’nden arkadaşlarına. Puroya bayılan insanlar. Tıpkı büyükbabam gibi vakitlerini babam gibilerini yerden yere vurarak geçirenler. Bu kulübü büyükbabam yaratmıştı. Londra’daki evimizin ilk katından yürütülüyordu. Duvardan duvara yeşil ve kırmızı halılarla kaplı, pahalı koltuklar, divanlar, masalar ve kitaplıklarla dolu bir yerdi. Burası büyükbabamdan önce Moore ailesinin arkadaşlarının buluşma yeriydi. Onlar, kokusu her yere sinen puroları tüttüren bu insanlardan çok daha ilginç tiplerdi. Ailemizle sıkı ilişkiler içindeydiler ve babam da onlardan biriydi.”

Nestor topallayarak masanın etrafında yürüdü. “Fakat onlar büyükbabamın gözünde annemin ölümüne sebep olmuşlardı.” Anita’nın kitapçığını eline alıp ilk sayfasını açtı. “Hayali Gezginler Kulübü” diye açıkladı. “Aralarında babamın olduğu bu insanlardan biri de ressam Morice Moreau’ydu.”

Açığa çıkan bu gerçek karşısında Anita söz almak için parmağını kaldırdı. “Kitapçığı bulduğum zarfın üzerinde, bulunduğu takdirde Bay Moore’a iletilmesi isteniyordu. Onun hayali bir gezgin olduğu ve Londra’da, Frogнал Sokağı, 23 numarada oturduğu yazıyordu.”

“Frogнал Sokağı, 23 numara. Doğru. Bizim eski evin adresi buydu.”

Jason ellerini önüne koydu. “Öyleyse bizim bu Morice Moreau kitabın şeye teslim edilmesini istiyordu...”

“Muhtemelen benim büyüklerime” diye lafını tamamladı Nestor. “Ama büyükbabama olmadığı kesin. Çünkü Hayali Gezginler Kulübü’nü kapatıp yerine kendisinin kurduğu o korkunç tüttürenler kulübünü getiren oydu. Babamla benim, evdeki kütüphaneden kurtarmayı başaramadığımız bütün kitapları raflardan indirmişti. Oysaki hayali gezginlerin elinde var olmayan yerlerin haritaları, oralara nasıl ulaşılacağıyla ilgili bilgilerle beraber mevcuttu. Duvarlarda, çok azının gidip görüldüğü yerlerin fotoğrafları ve resimleri asılıydı. Zamanın dışındaki ülkeler. Tıpkı sizin gidip gördükleriniz gibi.”

Son cümlesi Jason ve Rick’e yöneltmişti.

“Hayali gezginler buluşma yerlerini kaybetmişlerdi” diye devam etti Nestor. “Kundakçılar onlara gerekli olan kitapların çoğunu yakmışlardı. Ve o günlerin ardından... bilmiyorum. Ben babamla birlikte Londra’dan ayrıldım ve buraya yerleştim. Elbette başta... burada neler olduğunu... gerçekten bilmiyordum.”

Nestor yeniden Anita’ya baktı ve ne kadarını anlatıp anlatamayacağını kafasında tarttı.

“Ama babamın her şeyi en başından beri bildiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Bu yeri sadece... onu korumak için seçtiğini biliyorum. Ama şimdi çözmemiz gereken sorun bu değil.”

Çocuklar gözlerini bahçivana dikip yaşlı adamın onlara so-

runun ne olduğunu anlatmasını bekle-diler.

“Sorun şu ki, ben...” diye başladı ihtiyar, boğazını temizle-dikten sonra. “Büyükbabamın şöminede yakma kararından sonra Londra’daki evden gizlice çıkarıp buraya getirdiğimiz ki-taplar arasında bu kitapçığın bir kopyası olduğundan emin-dim.”

Nestor gülümsedi. Kitapçığın sayfalarını çevirmeye başladı, ama sonra hemen kapattı.

“Onu en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyorum. Küçükken elimden düşürmezdim. Morice Moreau ve onun suluboyaları, resimleri... Fakat ben en çok o anlaşılmaz yazılarına hayran-dım. Her gece sayfalardaki sembollere bakıp anlamları üzerine hayaller kurardım. Ve sonra... yavaş yavaş... ne yazdığını an-lamaya başladım. Ve sembollerin şifresini çözdüm. İşte o za-man üzerine hayaller kurduğum bu kitabın ne anlama geldiği-ni anladım.”

Bunu takip eden sessizliğin uzamasını istemeyen Rick, “Ne anlama geliyordu?” diye sordu.

“Ah, çok basitti” diye gülümsedi Nestor ve sandalyeye otur-du. “Ölen Ülke’ye nasıl ulaşılacağını anlatan bir Hayali Reh-ber’di.”

Bunu duyan kızıl saçlı oğlan, “Anlamadım” dedi. “Hiçbir şey anlamadım. Sende bu kitabın bir kopyası var mıydı?”

Nestor evet anlamında başını salladı.

“Ama şimdi onu bulamıyor musun?”

“Aradım. Ama yok. Hep kütüphanedeydi. Hatta onu koy-

duğum rafı bile hatırlıyorum. Ama...” Nestor onun kaybolduğunu göstermek istercesine bir elini kaldırdı.

“Peki, nereye gitmiş olabilir?”

“Bunu bilmiyorum. Birine verdiğimi hatırlamıyorum. Belki Leonard almıştır. Veyahut... Penelope olabilir. Bilmiyorum. Verecek bir cevabım yok.”

“Sendeki kopya da bu sembollerle mi yazılmıştı?”

“Kitabın güzelliği buydu” diye cevap verdi Nestor. “Zaten Phaistos Diski’nin hiyerogliflerini bana öğreten de Morice Moreau’nun kendisi olmuştu. Böylece ben de kendi hayali seyahatlerimi yazmaya başladığımda... tıpkı onun gibi bu sembollerini kullandım.”

“Ama neden sürekli... hayali seyahatlerden ve gezginlerden bahsediyorsun?” diye sordu Jason.

“Çünkü olayları anlatmak için sadece bu kelimeleri kullanabiliyorum.”

“Bekle, bekle...” diyerek onları susturdu Rick. Kafası gidecek daha fazla karışıyordu. “Ben gene ipin ucunu kaçırdım. Ben hayali bir gezgin değilim. Ben... gerçekten de o yerlere gittim. Hangileri olduğunu biliyorsunuz.”

Nestor kalın kafalı öğrencisine bir şeyler öğretmeye çalışan bir öğretmen gibi kızıl saçlı oğlanın karşısında dikildi.

“Haklısın Rick. Sen gerçekten o yerlere gittin. Tıpkı öteki gezginlerin gittiği gibi.”

“Ama öyleyse hayali olamazlar. Onlar da benim gibi etten ve kemikten” diye ısrar etti oğlan.

“Hayali bir gezgin demek, gitmediği halde seyahat etmiş gibi yapan kişi değildir.”

“Öyleyse nedir?” diye sordu Anita.

“Gerçekten de hayali bir yere seyahat eden bir gezgindir.”

Rick’in ağzı bir karış açık kalmıştı. “Affedersin ama bunu nasıl yapıyor olabilirler?”

“Zaman kapılarından geçerek olabilir” diye lafa karıştı Jason. Konuşmaya tamamen hakim olduğu bakışlarından anlaşılıyordu.

Rick az sonra aklını kaçıracakmış gibi sefil bir halde Jason’a baktı. Sonra yardım etmesi için yeniden Nestor’a döndü. Anlamamaya devam ediyordu.

“Hayali bir yer... bana göre... var olmayan bir yerdir” dedi oğlan, kelimelerin üstüne basa basa.

“Bu insanların sürekli yaptığı bir yanlış! Büyükbabam da bunu yapıyordu. Onun kundakçı arkadaşları da. Hayali yerler vardır” diye öfkeyle konuştu Nestor. “Ama sadece görmek isteyenlere.”

“Benim aklımı karıştırmaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi?” diye sızlandı Rick.

Anita ona bakıp gülümsedi. Oğlanın kafasının neden karıştığını anlıyordu, ama kendini Jason’a daha yakın hissediyordu. Anita için bu anlatılanları anlamak çok da zor değildi. Çünkü bütün gün boyunca yaptığı şey tam da buydu. Var olmadığını düşündüğü bir kasabaya gerçekten de ulaşmıştı.

Nestor burnundan soluyordu. Onu kendisini takip etmeye

heveslendirmek için ellerini havaya kaldırdı. “Hayali bir gezgin yanına ne almalı?”

“Bilmiyorum. Bir valiz olabilir mi?”

Yaşlı bahçıvan kıkırdadı. “Hayır. Hayallerini almalı. Peki, hayal nedir?”

“Gerçeküstü bir şeydir.”

“Yine hayır. Hayal ‘büyük bir güçle harekete geçirilen görüntülerdir.’ Yola çıkmak için hayali bir gezgin kendi içinde bulunan bir şeyleri... harekete geçirmelidir. Daha ilk adımı atmadan önce gitmek istediği yeri kafasında netleştirir. Her şey kafasının içindedir. Onu görür, onu hayal eder. Bunu zaten biliyordur. Ve oraya gideceğine inanıyordur. Ve bu andan itibaren... eğer yola çıkmaya karar verirse ve yanına gereken şeyleri de alırsa... oraya ulaşır.”

Nestor gözlerini Rick’in üzerinden ayırıp Anita’ya döndü. Kızın Kilmore Koyu’na varmak için hangi yolu seçtiğini çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu.

“Gereken şeyler neler?” diye sordu Anita.

“Efendim?”

“Hayali gezginin, yola çıkmaya karar verirse ve yanına gereken şeyleri de alırsa, gitmek istediği yere ulaşabileceğini söyledin. Ben de sana bunu soruyorum. Gereken şeyler neler?”

“Bunu zaten biliyor olmalısın.”

“İki şey biliyorum” diye cevap verdi Anita hemencecik.

Nestor birkaç kere başını salladı, sonra yeniden konuşmaya başladı. “Çok doğru. Yanına iki şey alması gerekiyor. Bunlar-

dan biri gitmek istediği yere ait bir nesne.”

Anita'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aklında Peter Dedalus'un saatinden başka bir şey yoktu.

“Ya ikincisi?” diye sordu Jason.

“Bir rehber” dedi Nestor. “Bu her şey olabilir. Bir insan, bir hayvan, bir zaman kapısı...”

“Bir tekerleme” diye ekledi Anita.

“Veya bir kitap” dedi Nestor. “Morice Moreau bir rehberdi ve kitapçığının içinde gizli bir yol çizmişti. Bu yol...”

“Ölen Ülke'ye ulaşıyor” diyerek adamın lafını bitirdi Anita.

“Doğru. Ama güvenlik önlemlerini artırmak için yolu gizlemişti. Sonra oraya gitmek isteyen kişileri kontrol edebilmek için bunu kitaba resmetti ki aslında bu bir kitap değildi.”

“Neydi öyleyse?” diye sordu Rick. Bu bilgi bombardımanı altında hâlâ tutunacak bir dal arıyordu.

“Bir pencere kitap” diye heceledi Nestor yavaşça.

Sonra yanında getirdiği üç kitaptan *Alfabetik Sıraya Göre İmkansız Nesnelere Mucitleri* adındaki çıkardı. Kitabı açtı ve sayfaları çevirmeye başladı.

“Muz Kitaplar, Altıgen Kitaplar, Görünmez Kitaplar...” diye hızlı hızlı okumaya başladı. Ve sonra “İşte burada, Pencere Kitaplar” dedi. “Bu örneklerle dolu kıymetli tuhafıklar kitabında da yazdığı gibi: *Pencere kitaplar şeydir ya da daha doğru söylemek gerekirse... gizli bir üretim sonucunda Betulla Psicomporia (bkz: Fantastik Botanik Sözlüğü) adlı mitolojik ağacın hücre duvarını oluşturan maddelerden elde edilmiştir. Bir pence-*

re kitabın var olduğuna dair ilk kanıtlar MÖ 105 yılına kadar uzanır. Bu konuyla ilgilenen insanlar tarafından kağıdı icat eden kişi olduğu iddia edilen Çin kralının maiyetindeki Ts'ai Lun'un, imparatorun emrindekiler arasından en saygın yeri almak için ilk pencere kitaplardan birini yaptığı söylenmektedir. Kitabın adı onun en önemli özelliğine atıfta bulunur. Kitabı açan okuyucular sadece sayfalardaki resimleri 'görmekle' kalmazlar, aynı zamanda kitaptaki sayfaların 'içine bakarlar'. Günümüzde ender rastlanan bazı kitapların okurla sayfalardaki resimler arasında böyle bir bağ kurma özelliği taşıdıkları söylenir.”

“Bizimki gibi” diye fısıldadı Jason.

Nestor bakışlarını kitaptan kaldırıp tekrar misafirlerine döndü. “Aslında bu kitapların bir gücü daha var. Biri kitabı açtığı anda, eğer farklı bir yerde başka biri daha bu kitabı açıyorsa her iki okuyucu birbirlerini görebiliyorlar.”

“Öyleyse...” dedi Anita. “Ben onları görebiliyorsam...”

“Doğru” diye onayladı Nestor. “Onlar da seni görebilir.”

“Çok çılgin” diye mırıldandı Jason.

Rick sandalyesinin arkasına dayandı.

Boğazını temizleyen Nestor yeniden kitabı okumaya başlamıştı: “Pencere kitaplar Çin hanedanlarının birbirleriyle yaptıkları savaşlar sırasında yok oldu ve onların üretimine dair sırlar da kayboldu. Her şeye rağmen bazı kağıtlar korunup Çin'in ilk imparatoruna bağlı elçiler aracılığıyla Avrupa'ya nakledildi. Bir Cizvit papazı olan Giovanni Pian del Carpine ve Venedikli Marco Polo da beraberlerinde bu kağıtlardan bazılarını getirmiş ola-

bilirler. Hatta pencere kitaplardan kopartıldığı düşünölen bazı kağıtların XIII. yüzyılda Venedik'te ve Kral Enrique zamanında Portekiz'de göröldüğüne dair bazı kanıtlar kayda geçirilmiştir...”

Yaşlı bahçıvan kitabı kapattı ve *Var Olmayan Kitaplar Kataloğu* nu açtı. “Şimdi şu var olmayan kitaplar listesine bir göz atalım...” diye mırıldandı. “Kum Kitabı... Rüzgar Kitabı... Ah, işte, tam düşündüğüm gibi.”

“Nedir?”

“Morice Moreau'nun *Voyage dans le village qui meurt* adlı kitabı. 1888'de yazılmış ve sadece dört adet basıldı.”

“Dört adet” diye tekrarladı Anita.

“Nestor, affedersin ama...” diye araya girdi Rick ve bahçıvanın başvurduğu kalın kitabı işaret etti. “Var olmayan kitapların listesini nasıl yapabilirler ki? Demek istediğim... var olmayan milyarlarca kitap olmalı!”

“Doğru. Ama her halükarda en iyiler hep azdır.”

Kilmore'lu oğlan konuşmak için ağzını açtı ama bahçıvan onu susturdu. “Hayal gücü Rick. Sadece hayal gücü.”

Jason sol elinin başparmağını kaldırdı. “Basılan kitaplardan biri burada...” diye saymaya başladı. “İkincisi Argo Villası'nın kütüphanesindeydi.”

“Üçüncüsü sandalyelerin üzerinde duran adamda” diye akıl yürüttü Rick.

“Ve dördüncüsü de yardım isteyen kadında” diye bitirdi Anita.

“Kim bu insanlar?” diye sordu Jason.

Tam bu sırada Anita bir hareketi izlercesine gözlerini masadan kaldırdı.

Ve kulübenin penceresinden içeri bakan soluk benizli bir kız suratı gördü.

Ve çığlığı bastı.

İsim: **Nestor**

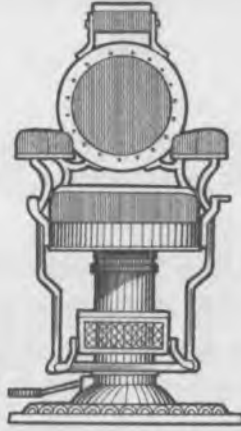
Doğum yeri: Londra, 1947

Yaşı: 61

Nerede yaşıyor: Argo Villası'nın bahçesindeki bahçıvan kulübesinde.

Ayrı edici özellikleri: Nestor aslında evin ve zaman kapısının gerçek sahibi olan Ulysses Moore'un ta kendisi. Ama sırrı bir tek Covenant ikizleri ve Rick biliyor.

Bölüm 16

DOSTLAR ve DÜŞMANLAR

Tommaso bir kez daha telefonunun ekranını kontrol etti. Telefon uzun zamandır çalmıyordu. Ekranında da hiçbir mesaj olmadığını görünce telefonu yatağına fırlattı.

Açık pencereden gelip geçenlerin sesleri içeri doluyordu. Gene de oğlan kendini yalnız hissediyor ve kendini kötü şeyler düşünmekten alamıyordu.

Bilgisayarı sanki içinde bir arı kovanı varmış gibi vızıldıyordu. Dışarı çıkıp bulabildiği bütün sohbet programlarını satın almış ve bilgisayarına yüklemişti. Ama hiç mesaj gelmiyordu. Ve mesaj kutusunda yeni bir e-posta yoktu.

Anita ona yeni haberler vermemişti ve Ulysses Moore kitabının çevirmeni e-postalarına cevap yazmıyordu.

“Tuzsuz aşım, dertsiz başım” derdi büyükannesi her zaman. Tommaso son günlerde yaşadığı şeyleri büyükannesine anlatsa neler derdi acaba.

O sessiz dakikaların baskısı altında elindeki dişe dokunur tek bilginin şemsiyeli ve melon şapkalı bir adam olduğunu fark etti. Adam sanki yer yarılmış içine girmişti. Sanki hiç var olmamıştı.

Tommaso Santa Margherita’ya birkaç kez geri dönüp Duchamp’ın masalarını kontrol etmiş, adamı kovaladıkları yolları arşınlamış ve civardaki sokaklara girip çıkmıştı. Ama hiçbir iz yoktu.

Ve büyükannesinin lafına göre Tommaso’nun dertsiz bir başı olması gerekiyordu.

Kolundaki sualtında bile çalışan çok amaçlı saatine baktı. Bu saat altmış altı metre derinliğe inebilir, Paris’te, New York’ta ve Şanghay’da saatin kaç olduğunu söyleyebilir, yüksekliği hiç hata payı olmadan ölçebilirdi. Aynı zamanda bir termometresi, yaklaşan fırtınaları gösteren bir barometresi ve pusulası da vardı.

Sekiz ay boyunca Tommaso bu saati satın alabilmek için bütün harçlıklarını biriktirmiş ve sonunda gereken parayı toplayabilmişti.

“Saat yedi” dedi Tommaso.

İngiltere’de saat altıydı. Anita’nın onu aramamasının bir sebebi olmalıydı.

Bir solukta evden çıktı. Kimse kendisini takip etmesin diye yanlış bir yola saptı ve peşinde birilerinin olmadığından emin

olduktan sonra geçtiği bütün kanalları gerisingeri yürüdü. Sonunda Karaltılı Ev'e vardı.

Evin önüne gelir gelmez Bayan Bloom'un radyosundan yükselen müzik sesini duymaya başlamıştı.

Anita'nın annesi giriş holünden dışarı çıkmıştı ve beyaz bir ahşap masa üzerine yaydığı renkleri kontrol ediyordu.

"Merhaba Tommi" diyerek onu selamladı. "Sence bu ikisinden hangisi daha yeşil?"

"Sağdaki, efendim" diye cevap verdi Tommi sanki bu soruya önceden hazırlanmış gibi çabucak.

"Sence de öyle demek ha?" Kadın renklere bir kez daha şöyle bir baktıktan sonra başını salladı. "Öyleyse senin sözüne güveniyor ve bu sağdakiyle devam ediyorum."

"Anita'dan haber var mı?"

"Ah, fazla yok. Oraya varmış, arabaya binmiş ve iyiymiş."

Bu kadarını Tommi de biliyordu. "Muhteşem" dedi hayal kırıklığını gizlemek için. "Umarım oralarda iyi vakit geçiriyorur."

"Onunla konuşursam selamını söylerim" diyerek sohbeti kısalmaya çalıştı Bayan Bloom.

Aynı anda kadının cep telefonu çalmaya başladı. "Bu ne tesadüf!" diye bağırdı restoratör. "Belki de arayan odur."

Koşarak Karaltılı Ev'e girdi. Tommaso da kadının peşine takılmıştı. Bayan Bloom büyük çantasını karıştırarak cep telefonunu aradı ve sonunda bulup açtı. "Sana ne demiştim? Arayan kocam."

Oğlan kapının eşiğinde durmuş nefes bile almadan kadını izliyordu. Bayan Bloom kocasına merhaba derken yumruklarını sıktı. Kadının yüzü sakindi. Bu da iyiye işaretti.

Derken aniden Anita'nın annesinin yüz ifadesi değişti.

Kadın gerilmişti.

“Bütün bunlar ne zaman oldu?” diye sordu.

Pencereden dışarı bakıldığında sonsuz bir grilik görölüyordu. İçeri bakıldığında da öyle.

Londra'daki daracık stüdyonun içindeki hava öyle ağır ve dumanlıydı ki, neredeyse katılaşmak üzereydi. Pencerele uzun zamandan beri hiç açılmamış olmalıydı.

Her yere duman kokusu sinmişti.

Stüdyonun duvarları siyah çerçevelerin içindeki, neyi betimlediği belli olmayan koyu renkli tablolarla doluydu. Zemin gri ve siyah damalı taşlarla kaplanmıştı. Rengi atmış bir ayı kürkü metalden bir yazı masasının önüne serilmışti. Yazı masasının içinde mektupların saklandığı bir sürü çekmece göze çarpıyordu. Ayı kürkünün üstündeyse iki tane sarsak sandalye duruyordu. Yazı masasının üzerine bazı eşyalar saçılmıştı: Kenarında fosilleşmiş gibi kocaman bir puronun durduğu saydam, kristal bir küllük, kemikten bir mektup açacağı, içinde kurumuş bir bonsai ağacının durduğu pişmiş toprak bir saksı, zinciri çekildiğinde yanan yeşil bir lamba, daha kapağı bile açılmamış yepyeni kitaplar.

Ve Morice Moreau'nun kitabının bir kopyası.

O sırada kitapçığın kapağı kapalıydı.

Ama dikkatlice incelendiği belli oluyordu.

Yazı masasının arkasında kel kafası parıl parıl parlayan bir adam oturuyordu. Gözüne, kaplumbağa kabuğundan bir çerçevesi ve incecik camları olan bir gözlük takmıştı. Adam öylesine ufak tefekti ki, çalışma masasına erişebilmek için altına birkaç yastık koymak zorunda kalmıştı. Üzerinde oturduğu koltuk ise berberdekileri hatırlatıyordu. Kol kısmında koltuğu yükseltip alçaltmaya yarayan bir kaldıraç vardı.

Adam öfkeden köpürüyordu.

Ve büyük bir şüpheye düşmüştü. Arkasındaki duvarda asılı olan parşömenlerde mezun olduğu yerlerin diplomaları yazılıydı. Edebiyat diploması, tarih diploması, felsefe ve sosyoloji diploması, hukuk diploması, kimya diploması. Ve bunları, katıldığı yüksek lisans programlarından aldığı onur belgeleri izliyordu.

Ama bu dokümanlar arasından sadece birini seçmek zorunda kalsaydı, bu adam elbette kenarları mor işlemeli ve ortasında büyük bir tacın resmedildiği unvan belgesini seçerdi. Yakından baktığında belgenin üzerinde şunların yazdığı görülmüyordu:

*Gerçek Bilimler Fakültesi
Diploma Sertifikası*

*Malarius Voynich
ve onun "Kundakçılar Kulübü"
otuz yıllık yoğun araştırmaları ve önlemleri*

*sonucunda bizi hayal dünyasının yalanlarından
korudukları ve kurtardıkları için
bu belgeyi almaya hak kazanmışlardır*

Malarius Voynich önüne gelen eserleri dikkatlice analiz ediyor ve üzerinde çalışmalar yapıyordu. Onları okuyordu. Onlara bakıyordu. Onları dinliyordu.

Ve hemen ardından muntazam bir şekilde onları yok etmeye çalışıyordu.

Malarius Voynich bir eleştirmendi. Hatta o eleştirininki ta kendisiydi. Dünyadaki bütün eleştirmenler onu tartışmasız ustaları olarak görüyorlardı. O ulaşılmaz Malarius Voynich'ti. Yok ediciydi. Duman tüten bir ezme makinesiydi.

O bir kundakçıydı.

Okuyordu. Bakıyordu. Dinliyordu. Ve kendisine inandırıcı gelmeyen bir şeye rast geldiğinde, ki bu bir fikir, bir cümle, ya da uzaktan da olsa hayal gücünün (tabii bu kelimeyi ağzına bile almazdı) ürünü olabilecek herhangi bir şeyse Malarius Voynich'in burnu iz sürmekte olan bir tazi köpeğinininki gibi kaşınmaya başlıyordu. Kalemı hemen harekete geçiyordu. Artık o eserin yok edilme vakti gelmiş demektir.

Londra'da o öğleden sonra geç saatlerde, İngiltere'nin en yırtıcı edebiyat eleştirmeni, yazı masasının soğuk metalinin üzerinde elleriyle ritim tutuyordu.

Karşısında ne idüğü belirsiz bir konu vardı.

Kendine olan güvenin üzerine düşmüş bir gölge.

Bir gizem.

Yavaşıca parmağını Morice Moreau'nun kitabının kapağına koydu. Küçük boyutlarda, en kıymetli kağıda basılmış ve baştan sona elle resmedilmiş güzel bir kitaptı. Kitap koleksiyoncularının ağzına layıktı.

Ama konusu adamın içini karartıyordu; hayali bir yere yapılan seyahati anlatıyordu.

Beterin de beteri idi.

Eline alır almaz yakması gerekirdi.

O sayfaları görmeseydi yakardı da. Fakat kitapçığın sayfaları değişiyordu.

Hem de hiç neden yokken.

"Bunun mutlaka bir açıklaması olmalı..." dedi kendi kendine. İhtiyar eleştirmen gözlüğünün altından sağ gözünü kaşıdı.

Ama otuz senedir ne kadar kafa patlatırsa patlatsın bu duruma bir açıklama bulamıyordu. Hatta bu gizemi aydınlatması için kendisi gibi büyük eleştirmenler olarak kabul ettiği dünyanın dört bir yanında yaşayan meslektaşlarına haber salmıştı.

Eğer birileri Morice Moreau'dan bahsedildiğini duyarsa vakit geçirmeden kendisine haber vereceklerdi. Bu midelerini bulandıran yanardöner kitabın gizemini çözmesine yardımcı olabilecek en küçük bir işaret, cümle, kelime ya da resim bu eleştirmen için hayati önem taşıyordu.

Bir de sayfalara yayılan şu kelimeler vardı ki...

Onları her görüşünde Malarius Voynich'in tüyleri diken di-

ken oluyor ve kendi kendine, “Çok bayağı. Hepsi çok bayağı” diye tekrar ediyordu.

Bunu onlarca yıldır söyleyip duruyordu. Bu lanetli kitabı eline aldığı günden beri, sayfalarını ilk defa çevirdiği günden beri bir şeyler içini kemiriyordu.

Üzerinde “M” harfi bulunan çekmeceyi açtı. İçinden mavi ve kırmızı mürekkepli iki kalem çıkardı. Sonra üzerinde “B” harfi bulunan çekmecedен de kareli bir bloknот aldı. Bloknотun üzerinde “Jason Covenant. Kilmore Koyu” yazıyordu.

Bu son ismin altını çizdi ve dikkatlice inceledi.

“Mümkün mü?” diye sordu kendi kendine.

Hemen ardından üzerinde “E” harfi bulunan çekmeceyi açtı. Venedik’teki dostu Eco’yla ilgili ek açıklamaların yazılı olduğu kağıdı inceleyip onunla yaptığı son telefon görüşmesinde aldığı notları buldu.

“İki çocuk...” diye okudu Malarius Voynich. “Morice Moreau’nun kitabı. Kilmore Koyu’na nasıl gidileceğine dair bir yol tarifi.”

Yanılmış olamazdı. Aynı isim burada da geçiyordu.

Kilmore Koyu.

Listeye bir göz atsa iyi olurdu.

Yazı masasını karıştırdı. Telefonu ortadan kaybolmuştu. Üzerinde “T” harfi olan çekmeceyi açtı ve telefonu en son oraya koymuş olduğunu anladı. Bir numara çevirdi. Birkaç defa çaldıktan sonra karşı tarafta yaşlı Pires’in titrek sesi duyuldu.

“Merhaba Pires. Kulübe gelen giden oldu mu?”

“İyi akşamlar Lord Voynich” diye cevap verdi Kundakçılar Kulübü’nün yaşlı kahyası. “Şu ana kadar hayır, efendim. Kimse gelmedi.”

“Fevkalade. Öyleyse hemen aşağı iniyorum. Bana rubarb likörümü hazırla lütfen.”

“Nasıl isterseniz, efendim. Şeker istemiyorsunuz tabii.”

Malarius ona cevap vermedi. Berber koltuğunun kolunu indirdi ve onu yere kadar alçalttı. Sonra aşağı atladı ve badi badi yürüyerek yağmurluğu ile şemsiyesinin olduğu yere gitti.

Gerçekten ufak tefekti.

Ama onun gücü kendi boyutlarının ötesine uzanıyordu.

Çok daha derinlerdeydi.

Birkaç dakika sonra Kundakçılar Kulübü’nün merkezine inmişti.

Kayıtsızca Pirès’i selamladı ve yağmurluğuyla şemsiyesini ona teslim etti. Sonra ana salona girdi. Burası bir zamanlar hayali gezginlerin toplanmak için kullandığı salondur.

İçeriye hastalıklı bir sessizlik ve eleştirmenin stüdyosundakine benzer bir durgunluk hakimdi.

Salonun ötesine berisine savurganca yerleştirilmiş hepsi birbirinin aynı koltuklarla birlikte mobilyaların büyük kısmını oluşturan yuvarlak masaların üzerine bitmiş ve bitme aşamasında olan kitaplar konulmuştu. Masaların üzerindeki pirinç levhalar da buraya oturan kundakçıların kendilerini hangi konuda araştırma yapmaya adadıkları yazılmıştı. Mesela bunlardan biri “Ba-

sit Şeyleri Zorlaştırmak”tı. Bir diğeri, “Yeniliklere Göğüs Ger-mek”ti. Bunları, “Tehlikeli Kişileri Yok Etmek”, “Zararlı Tatla-rı Ortadan Kaldırmak” gibi kategoriler takip ediyordu.

Voynich zaman kaybetmeden kendi yarış alanına ulaştı. Onun yeri kitapların yanındı. Birkaç dakika önce stüdyosun-dayken aldığı notları kontrol etti ve dosya dolabının fihrist bölü-münü açtı. Bu dolap duvarın neredeyse tamamını kaplayan tekerlekli bir devdi ve üç kategoriye bölünmüştü: Lime lime edilecek kitaplar, satıştan kaldırılacak kitaplar, göz ardı edilecek kitaplar.

Çabucak en sondaki çekmecede bulunan kartları gözden ge-çirdi. Burada fazla zaman kaybetmedi. Kulübün mahzeninde çalışan, adını asla hatırlayamadığı şu adam bu dosyaları derle-mek konusunda oldukça titiz çalışıyordu.

Kilmore Koyu, Ulysses Moore’un romanlarına konu olan hayal ürünü bir yer. Kitaplar yavan bir çevirmen tarafından tercüme edilmiş. Yazının sonundaki “Eco” imzası bu konunun peşini bı-rakmayacak bir eleştirmenin çoktan araştırmaya giriştiğini gös-teriyordu.

Ulysses Moore ismi Voynich’in kafasında bir ampulün yan-masına neden olmuştu.

Ulysses Moore.

Bu ismi nerede duymuştu?

Salonun girişine yakın bir dolapta duran “Tehlikeli Kişiler” listesine bir göz attı. Sonra elindeki kartı okumaya devam etti.

Bu sahiden önemli bir bilgiydi: Cornwall.

“Canına yandıgımın!” diye mırıldandı Malarius Voynich kartoteği aldığı yere koyarken. “İşler bundan sonra sarpa sarıyor.”

Fevri adımlarla geldiği yere geri döndü.

Bu sırada leylek gibi sekerek salona giren kahya, “Rubarb likörünüz, efendim” diyerek eleştirmene yaklaştı.

Ama tüm Londra’daki en kaba eleştirmen olan adam onu dinlemiyordu. Duvara asılmış oklu hedef tahtalarının (bir tanesinin hedefinde Harry Potter olan) arkasındaki “Tehlikeli Kişiler” listesine bakmakla meşguldü.

Ulysses Moore ismini ete kemiğe büründüremese de Malarius Voynich bu ismin neden bu kadar tanıdık geldiğini bir anda anlayıverdi. Kundakçılar Kulübü’nün kurucusu Raymond Moore’un nefret edilesi torununun adıydı.

“On iki yaşındayken Londra’dan ayrıldı ve babasıyla beraber Cornwall’a bağlı Kilmore Koyu’nda yaşamaya gitti...” diye okudu hızlıca. *“1967’den beri ondan bir daha haber alınamadı. Hayatını kaybettiği düşünülüyor.”*

Kilmore Koyu ismi Malarius Voynich’in karşısına bir kez daha çıkıyordu.

Gene aynı yer.

Eco’nun takip ettiği bir İtalyan çevirmen.

Venedikli iki çocuk.

Morice Moreau adında bir ressam.

Elindeki bu bilgilerin arasındaki bağ ne olabilirdi? Ve gerçekten bir bağ var mıydı? Eğer var idiyse bu gizem Malarius

Voynich'in kendini yıllardan beri ilk kez heyecanlı hissetmesine neden olmuştu. Hissettiği bu duygu, bir cevaba yaklaşmanın verdiği sevinç miydi acaba?

Rubarb likörünü yudumlarken tek düşünebildiği bir an evvel bu olaya karışması gerektiği idi. Aydınlatılmamış çok fazla şey vardı. Budanması gereken şüphe ağaçları uzanıyordu önünde.

Bu işte en iyilerine ihtiyacı vardı. Gereksiz ayrıntıları çıkarma konusunda iki mükemmeliyetçiye.

Malarius Voynich gülümsedi.

Ona gereken Makasçı Kardeşler'den başkası değildi.

İsim: **Malarius Voynich**

Doğum yeri: Prag, 1 Kasım

Yaş: 60 - 70 arası

Nerede yaşıyor: Frognal Sokağı, 23 numara, Londra

Ayrıntı edici özellikleri: Acımasız bir eleştirmen. Kendi görüşleriyle çelişen bütün yenilikleri kesip biçiyor.

Yıllardır Kundakçılar Kulübü'nün yöneticiliğini yapıyor.

Bölüm 17

PLAN

“Julia” diye seslendi Nestor. Pencereye bakmak için başını çevirmiş ve öteki taraftan kendisine bakan bir yüzle burun buruna gelmişti. “Ne yapıyorsun orada?”

Koşarak kapıya gitti ve Jason’ın kız kardeşini kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. Julia geceliğinin üstüne bir yağmurluk geçirmişti ve şimdi sıcak yüzünden tam anlamıyla nefes nefese kalmıştı. Yağmurluğu üzerinden çıkartırken yeniden boğuk boğuk öksürmeye başladı.

“Dışarı çıkmayı nasıl başardın?” diye sordu Nestor.

“Gizli... öhö... öhö... geçidi... öhö... bir tek sen mi biliyorsun?”

Nestor sıkıntıyla iç geçirdi. “Doğru eve dön yoksa annenle

babana...”

“Öhö... Onların hiçbir şeyden haberi yok. Eğer seni endişelendiren konu buysa...”

Julia çıplak ayaklarıyla masanın yanına kadar yürüdü. Orada açık duran kitaplara baktıktan sonra lafı hiç dolandırmadan, “Ne dolaplar çevirdiğinizi öğrenebilir miyim?” dedi. “Ve sen... Galiba tanışmıyoruz.”

“Kardeşim” diye araya girdi Jason. “Seni Anita’yla tanıştırayım. Anita, bu da Julia.”

İki kız soğuk bir havayla birbirlerini selamlarken Rick dilini yutmuş gibi konuşmadan Julia’ya bakıyordu.

“Selam Rick” dedi kız sonunda.

“Selam Julia. Nasıl oldun?”

“Sen bana... öhö... söyle” diye cevap verdi kız bir eliyle geceliğini çekiştirip dururken.

Jason, Anita’nın kulağına eğilip “Genelde bu kadar kötü giyinmez” diye fısıldadı.

“Çok şirinsin” dedi Julia.

“Julia hemen odana dönüyorsun!” diye homurdandı Nestor.

“Burada neler döndüğünü bana açıklamadan olmaz.”

“Önemli bir şey değil.”

“Önemsiz bir şey için mi burada oturmuş gizli bir toplantı yapıyorsunuz?”

“Anita bize Venedik’te bulduğu çok az rastlanan bir kitabı getirmiş.”

“Neden kitabı bize getirmiş?” diye sordu kız belki bininci

defa öksürmemek için kendini tutarak.

“Gerçek bir kitap olmadığı için olabilir.”

“Kitap değilse ne?”

“Bir pencere kitap.”

Julia boş gözlerle Morice Moreau'nun kitapçığına baktı. Ama Anita'yla daha fazla ilgilendiğı belli oluyordu. “Peki, pencere kitap dediğiniz şey... neyin nesi?”

Jason kitabı açtı ve kız kardeşine bazı resimlerle Phaistos Diski'nden tanıdığı sembolleri gösterdi. Sonra ona kitabın Ölen Ülke'ye ulaşmak için yapılması gerekenleri anlatan bir rehber olduğunu açıkladı. “İçinde... bizim yardımımızı isteyen bir kadın var.”

Julia bir sandalyeye oturup çıplak ayaklarını yerden uzaklaştırdı. “Ah. Bu durumda biz ne yapacağız?”

Gözlerini Anita'ya dikti. Ama kız dilini yutmuş gibiydi. Sessizdi. Ve biraz kızarmıştı.

Kızın yerine Jason cevap verdi. “İlk olarak... bunu tercüme etmeliyiz” dedi ve *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü eline aldı. “İçinde bu kadar gizli neler yazdığını öğreniriz. Sonra da... ne yapacağımıza karar veririz.”

“Tamam. Haydi, kitabı tercüme edelim” dedi Julia ve teneke kutudan karamelli bir şeker alıp ağzına attı.

“Julia!” diye bağırdı Nestor.

“Size yardım edebilirim.”

“Hemen odana dönüyorsun!”

“Burada kalıyorum!”

“Kalamazsın.”

Anita fırsattan istifade, “Ben de kalkayım artık” dedi.

Geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Babasını kumsalda bırakıp buraya gelmesinin üzerinden oldukça uzun bir zaman geçmişti. Adamcağız korkudan ruhunu teslim etmek üzere olmalıydı.

İçinde bulunduğu durumu ötekilere de anlatınca, “Haklısın” diye ona hak verdi Nestor. “Senin aksine bazılarının başında hâlâ kavak yelleri esiyor.”

“Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?”

Anita aceleyle ayağa kalktı. “Yarın geri gelebilirim” dedi karpıyı açmadan önce.

“Kitabı bize mi bırakıyorsun?” diye sordu Jason.

“Elbette. Gene de ne olur ne olmaz diye...”

Kız eline geçirdiği bir deftere cep telefonu numarasını yazdı, ama Jason ondan bir de kaldığı yerin telefonunu yazmasını istedi. “Cep telefonları burada çekmiyor. Hat bulmak imkansız.”

Anita'nın sahip olduğu tek ev telefonu Venedik'tekiydi. Bu yüzden o numarayı bıraktı.

Sonra çabucak ne yapacaklarına karar verdiler. Rick ve Jason vakit kaybetmeden şifreli yazıları tercüme etmeye başladı. Julia da dinlenmek için odasına çıkmayı kabul etmişti.

“Annenlerin yüreğini ağzına getirmemeye dikkat et!” diye emretti sertçe.

Ardından Anita'yı bahçe kapısına kadar geçirdi ve ona kasa-

baya inen sahil yolunu gösterdi. Kız bisikletinin selesine binmeden hemen önce ona öğleden sonra aç kurtlar gibi atıştırdıkları karamelli şeker kutusunu uzattı.

Anita reddedecek gibi olsa da Argo Villası'nın bahçıvanı ısrar etti: "Bunları yanına al yoksa çok pişman olursun" dedi. "Yarın buraya gelmek için ihtiyacın olacak."

Bu cümleyle bir şeyler ima etmeye çalışıyordu, Anita hemen anladı.

İhtiyacı olan iki şey vardı...

Bir rehber.

Ve bu yere ait bir eşya.

Adama teşekkür etti, kutunun içinden aldığı bir avuç karamelli şekeri sırt çantasına attı ve pedallara basıp yokuş aşağı inmeye başladı.

Bu arada bahçıvan kulübesinin içindeki oğlanlar harıl harıl kitapçığı tercüme etmeye koyulmuşlardı. *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'ne başvurarak yavaş da olsa, Phaistos Diski'nin sembollerini düzgün cümleler haline sokmayı başarıyorlardı. Gene de cümleler hâlâ oldukça esrarengizdi.

Başka bir şey düşünmeden devam ettiler. Siyah çerçevelerle dolu sayfalara bakmak tüylerini ürpertse de o gün başka bir şey olmadı ve çerçeveler boş kalmaya devam etti.

Arada bir Rick arkadaşına, "Sence tercüme ettiğimiz bu cümle ne anlama geliyor?" gibi sorular yöneltiyordu.

"Bana kalırsa... gerçekten de bir yol tarifi."

Çevirdikleri her sayfayla beraber Jason'ın bu küçük kitapçığın karşısından kalkıp tarif ettiği yere gitme istediği daha da artıyordu. Morice'in yazdığı ve resmini çizdiği o ülkeye...

Akşam olduğunda oğlanlar allak bullak olmuş bir halde evlerine döndüler. Nestor'un masasının üzerinde koca bir kağıt yığını bırakmışlardı.

Jason'ın ailesiyle akşam yemeğine oturmak için bahçeyi geçmesi yetiyordu. Rick ise babasının bisikletine binip kasabaya doğru yola koyuldu.

Bu arada Argo Villası'nın bahçıvanı da oturup onların arkalarında bıraktıkları işi kontrol etti. Yaratma süreci içinde dağınlıklığın vazgeçilmez bir unsur olduğunu çok iyi bildiği için tek bir kağıda bile dokunmadı. Sonra kendine salçalı bezelye pişirdi ve masaya oturmadan, ocağın önünde hepsini midesine indirdi.

Aklında bir sürü şey vardı.

Öncelikle Anita ve onun ortaya çıkış şeklini düşündü.

Sonra kızla bir arkadaşının Venedik'te tanıştıkları çevirmeni düşündü. Günlüklerinin ve sandığının nerelere kadar ulaştığını düşündü.

Bunu kendisi istememişti.

Yemeğinin ortasında bu işte bir bit yeniği olduğuna inanarak elindeki tahta kaşığı hâlâ dumanı tüten bezelyelerin arasına bıraktı ve yıllardır kullandığı siyah bakalit telefonunu eline aldı.

Deniz fenerinin numarasını çevirdi.

Kimse cevap vermedi.

Telefonu kapattı ve Kilmore Koyu'nun terk edilmiş tren istasyonunun numarasını çevirdi. Eski dostu Kara Volkan üçüncü zilden sonra cevap verdi: "Sesini duyan cennetlik, bahçıvan dostum."

"Leonard'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hey! Hâlâ yaşıyor ve bu kadar sevimli konuşmayı başarıyor olmana çok sevindim.

"Leonard nerede, Kara?"

"Biliyorsam üzerime yıldırım düşsün!"

"Yıldırımlara dikkat et, öyleyse. Romatizmalarım bana yağmur yağacağını söylüyor."

"Çok şaşırdım!"

"Leonard'ın nereye gittiğini söyle Kara. Bildiğinden adım gibi eminim."

"Yemin ederim ki bilmiyorum. Bütün yelkenleri açıp rüzgarlara karıştı. Bunu nasıl başardığını biliyor musun? Dünyanın kendi etrafında döndüğünü zanneden bir çocuğa dönüştü."

"Biliyorum. Benden habersiz sandığımı da alıp götürmüş."

"Nasıl yani?"

"Bunu da mı bilmiyorsun?"

"Konuştuğun şeyler hakkında hiçbir bilgim yok, ihtiyar."

Nestor birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, "Sahiden sana tek kelime bile etmedi mi?" diye sordu.

"Dinle Nestor. Şu 'benim bildiklerimi sen de biliyorsun' oyununa bir son verip sadede gelsek nasıl olur?"

“Sadede gelecek olursak, bu konuşmanın da sonuna geliriz...” diye açıkladı Nestor. “Sandığımı ortadan kaldırdım. Yaptığımız seyahatlerin günlüklerini de onunla beraber yok etmek istedim. Geçmiş silip atmam istiyordum.”

“Bana bunu söylemiştin.”

“Sana bunları yok etmesi için kimden yardım istediğimi de söylemiş miydin?”

“Çifte kumrulardan.”

“Evet, Leonard ve Calypso’dan” diye onayladı Nestor. “Küçük gezintilerinden birinde sandığı denize atmaları gerekiyordu. Ama onlar ne yapmış... sandığı, içindeki günlüklerle birlikte bir çevirmene teslim etmişler.”

“Dahice bir fikir.”

“Senin bundan haberin yok muydu?”

“Sakalım üstüne yemin ederim.”

“Öyleyse senin, bu müthiş fikrin etrafa yayılması sayesinde bir dolu insanın Kilmore Koyu’ndan bahsedildiğini duymaya başladıklarından da haberin yoktur.”

“Bu kötü bir şey mi?”

Nestor cevap vermeden önce bir süre düşündü. “Ben de kendi kendime tam bunu soruyordum işte!”

“Öyleyse Leonard’a öfkelenmedin.”

“Öfkeden küplere biniyorum. Geçmişin üstüne bir çizgi çekmek istiyordum, Kara. Geçmiş hâlâ bana acı veriyor. Üstelik eskiden kimsenin bizden haberi yoktu. Belki şimdi stratejimizi değiştirmeliyiz.” Bunu dedikten sonra telefonu kapattı.

Anita belki yüzüncü kez, “Çok üzgünüm!” diyordu.

“Üzgün müsün? Tek söyleyebileceğin bu mu?” diye haykırdı babası. Bir yandan da elindeki çatalı sallıyordu.

Zennor’un küçük restoranında akşam yemeklerini yiyorlardı.

“Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim!”

“Ah, öyle mi? Güneşin battığını da mı fark etmedin?”

“Baba... Özür dilerim...”

Restoranın sahibi tam zamanında masalarına geldi ve büyük bir kavganın patlak vermesini engelledi. Elindeki tabaklarda dumanı tüten bir rosto ve fırınlanmış patatesler taşıyordu. Kim olsa bu iştah açıcı görüntü karşısında yumuşardı. Fakat Anita açlıktan midesi kazanıyor olmasına rağmen hemen yemeğe gömülmeyecek kadar sağduyulu davrandı.

“Bir mesaj atsan yeterdi” dedi babası bir kez daha. “Bir telefon etsen.”

“Cep telefonu çekmiyordu.”

“En azından bana nereye gittiğini söyle.”

“Sahil yolu boyunca bisiklete bindim.”

“Nereye kadar?”

Anita aklına gelen ilk yeri söyledi: “St. Ives Koleji’ne kadar.”

Babası çatalını ve bıçağını eline aldı. “Annen deliye döndü.”

“Neden? Yoksa ona söyledin mi?”

“Elbette ona söyledim! Altı saattir yoksun!”

“Ama annem asla böyle bir şey yapmazdı!”

Babası patatesini ikiye böldü. “Ne yapmazdı?”

“Seni endişelendirebilecek şeyleri hemen anlatmazdı. Bu-

gün olanlar gibi mesela... O asla seni aramazdı.”

“Öyle demek, ha?”

“Evet öyle.”

Bay Bloom omuzlarını silkti. Şimdi biraz daha sakinleşmişti. “Haydi, yemeğini ye” dedi.

Anita bu konunun yeniden açılacağını sanmıyordu. Ormandaki yürüyüş ve geri dönüş yolu boyunca pedal çevirmek iştahını iyice açmıştı. Bu konuya tekrar dönmeden sessizce yemeklerini yediler. Akşam yemeğinin ardından kız babasına Nestor’un verdiği karamelli şekerlerden ikram etti.

“Bu seni biraz tatlandırır” diye şaka yaptı.

Babası iki tane şeker aldı. Anita içi rahat etsin diye annesini bir kez daha aradıktan sonra Tommi’ye gizli bir mesaj attı: Oraya vardım. Ve hepsiyle konuştum!

Restorandan çıktıklarında gökyüzü yıldızlarla kaplıydı.

İsim: **Julia Covenant**

Doğum yeri: Londra, 6 Mart

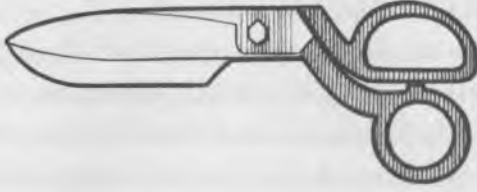
Yaşı: 13

Nerede yaşıyor: Kilmore Koyu'na bağlı Salton Uçurumu,
1 numaradaki Argo Villası'nda.

Ayrırt edici özellikleri: Sabırsız ve sportif bir kız. Evde kalıp ders çalışmaktansa
denizde yüzmeyi tercih ediyor.

Bölüm 18

MAKASÇI KARDEŞLER

Ertesi sabah spor bir arabanın şoför koltuğunda oturan sarışın bir adam yan koltuktaki adama dönüp “Burası olmalı” dedi.

“Ne menem bir yer burası böyle?” diye karşılık verdi kıvrıkcık saçlı kardeşi.

İkisi de ciddi ve sessiz bir şekilde etraflarında yemyeşil çayır-ları, Zennor’un küçük evlerini ve ufukta görünen kayalıkların ardındaki denizi seyrettiler.

“Pansiyon mansiyon göremiyorum” dedi kıvrıkcık saçlı olan.

“Yolu şaşırdığımı mı ima etmeye çalışıyorsun? Yoldaki tabe-la oldukça açık konuşuyordu.”

“Seninle çelişmek istemem ama yol tabelası konuşmuyordu. Orada sadece hız limiti yazıyordu.”

“*Touché!*” diye kabul etti, kalbi kırılan sarışın. “Öyle ya da böyle o tabelanın üzerinde *Zennor* yazıyordu. Hatta öyle küçük bir tabela için oldukça büyük harflerle yazmışlardı. Daha büyük bir tabela dikmeleri gerekirdi ve...”

“Biraz daha cafcacı bir renk seçmelilerdi. Bu haliyle mezarlık tabelasına benziyor.” Kıvrıkcık saçlı adam ceketinin cebinden bir harita çıkardı. Harita, sadece Cornwall’u gösterecek şekilde iyice katlanmıştı. Sıkıntılı bir ifadeyle haritayı kontrol etti ve “Gelmişiz” dedi. Sonra arabadan dışarı bir göz attı. “Burada pansiyon mansiyon göremiyorum.”

“Şu minik evlerin arasında olabilir.”

Kıvrıkcık saçlı adam popladı.

“Gidip bir sorsak mı?”

“Lütfen aklını başına topla! Şu anda yerlilerin felaket şivesini hiç çekemem!”

“Peki ne yapsak?”

“Evlerin arasında biraz dolanalım ve *başka bir güce ihtiyaç duymadan ne yapılması gerektiğini bilen alışkanlıklarımızın akışına bırakalım kendimizi...*” Bu son cümleyi duyar duymaz kıvrıkcık saçlı adam sağ elinin işaretparmağını havaya kaldırdı.

Sarışın olan alnını kırıştırarak “Bekle, sakın söyleme... Marcel Proust’tan alıntı yaptın, öyle değil mi?”

Öteki evet anlamında başını salladı. “Tam cevap ver.”

“Alışkanlıklar, alışkanlıklar... *Çiçek Açmış Genç Kızların Gölgesinde* adlı kitabın dördüncü bölümü.”

* *Eskimde sayı kazanma anlamına gelir. Ancak gündelik hayatta sayı kazanılan durumlarda da kullanılabilir. ç.n.*

“Doğru! Doğru!”

Birkaç saniye sessizce durup gülümsediler.

“Yazarın öteki cümleleri arasında en işe yaramaz olanı.”

“Bunu daha çok söylemelisin, kardeşim. Eğer kitap ilk benim elime geçseydi bu cümleyi çıkartıp atmayı kendime görev bildirdim. Bu şekilde kitap daha hafif ve hızlı okunurdu.”

Makasçı Kardeşler kendi aralarında kıkırdadılar.

Bu ikisi kendilerine yüzeysel gelen her metni ortadan kaldırmalarıyla ünlüydü.

Bir defada bütün kitabı yok ettikleri bile olurdu.

Kasabanın yakınlarında yol hafifçe yukarı doğru eğimleşiyordu. Yola çıkıp önlerini kesen tavuklar iki kardeşin sınırlarını bozmaya başlamıştı.

“Neden bizi köyün ortasına gönderdiler ki?” diye yakındı sarışın adam. “Voynich bizi New York’a gönderemez miydi? Hayalet Ajansı açan şu öteki çocukla ilgilenebilirdik.”

“Will Moogley” diye cevap verdi kızıl saçlı olan. “Ajansı o açmamış. Amcasından miras kalmış.”

“Sen de buna inandın mı?”

“Ben okuduklarıma inanıyorum. Bu benim işim. Hem ayrıca... Bak!” Kardeşine önlerinden geçip evlerin arasındaki dar yola sapan bisikleti işaret etti. “Bir kız.”

“Aradığımız kız olabilir mi?”

“Bunu ‘Aranan Hatalar’a geçirip sana cevap vereceğim...” Kızıl saçlı adam arka koltuğa uzanıp orada duran valizi yanına

aldı. Valizin içinde farklı boyutlarda makaslar ve numuneler vardı. Valizin yan ceplerinden birinden çerçevesinde tuhaf teçhizatları olan mekanik bir gözlük aldı. Ardından gözlüğü takıp ayarını yaptı. Çerçevesindeki düğmeleri çevirerek lenslerini tıpkı fotoğraf makinelerinde olduğu gibi dışa doğru uzattı. Sonra bisiklete odakladı ve bağırdı: “Ah!”

“Ne yapacağız?”

“Bu hiç kuşkusuz aradığımız kız. On üç yaşında gibi görünüyor. Sirtında bir çantası var ve var gücüyle pedal çeviriyor.”

Az önce yol haritasını çıkardığı cebinden bu sefer katlanmış bir fotoğrafı artistik bir şekilde çıkardı. Çabucak fotoğrafı gözden geçirdi ve “Az önce Anita Bloom’un yerini belirledik” dedi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu kardeşi, biraz gaza basarak. “Onu takip edecek miyiz?”

“Hmm... Hayır. Bu gereksiz bir çaba olur. Bunun yerine kızın nereden geldiğini öğrensek daha iyi.”

Arabayla kızın çıktığı pansiyona geldiler.

Bay Bloom elinde bir gazeteyle güneşin altında oturmuş kahve içiyordu.

Arabadaki adamları görünce, “Günaydın” diye seslendi.

Kıvrıkcık saçlı adamla sarışın kardeşi ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi birbirlerine baktı.

Sonra, “Günaydın” diyerek adama karşılık verdiler ve yavaşça pansiyona yaklaştılar. Suratlarında bir kalemle çizilmiş gibi duran anlaşılmaz bir gülümseme vardı. “Galiba yolu şaşırdık.

Acaba az önce bisikletle geçen kız buradan mı çıkmıştı?"

Adam gülümsedi. "Doğru. Benim kızım o."

"Oturabilir miyiz?" diye sordu kıvrıcık saçlı adam.

"Elbette" diye cevap verdi Bay Bloom. Onlara içi karamelli şekerlerle dolu olan tabağı uzattı. "Bir tane alır mısınız? Kızım yola çıkmadan önce bunları bana bıraktı."

Makasçı Kardeşler nezaket icabı birer şeker aldı ama yemediler.

"Çok acelesi varmış gibi görünüyordu" diye belirtti kıvrıcık saçlı.

"Denize gittiğine bahse girerim."

Bay Bloom elindeki gazeteyi aşağı indirdi. "Öyle sayılır. Aslında buradan birkaç kilometre ötedeki bir sahil kasabasına gitmek istiyordu.

"Bir sahil kasabası mı?"

"Ben de neresi olduğunu bilmiyorum. Ama yakınlarında bir kolej var diye duydum."

İki kardeş birbirlerine baktı.

"Bu kasabanın adı neydi, acaba?" diye sordu kıvrıcık saçlı olan.

Sahil yolu dümdüz uzanıyordu ve etrafta kimsecikler yoktu. Kayalıkların arasından dolaşarak küçük kumsalların ve taş duvarlarla çevrili bahçelerin yanından geçiyordu.

Anita onu dosdoğru balıkçının meşesine götürecek olan yolu indi ve bisikletini iyice azgınlamış vahşi otlara doğru sür-

dü. Yol tekrar dikleşmeye başladığında kız var gücüyle pedallara yüklendi.

Çeyrek saat sonra bir dört yol ağzına gelip tabelalarda yazan yer adlarını okudu. Etrafa cırcırböceklerinin gürültüsü hakimdi.

Şu ana kadar Anita'nın bisikletini sürdüğü sahilten giden yol artık içe doğru kıvrılıyor ve Zennor'dan gelip St. Ives tarafına dönüyordu. Anita, Kilmore Koyu'nda yaşayan çocukların bu okula gittiğini öğrenmişti. Tam karşıdaki tabela deniz yönünü gösteriyordu. Dördüncü yol ise ötekilerden daha dardı ve üzerindeki asfaltın daha iyi günler gördüğü anlaşılıyordu. Ama bu yolun nereye gittiğini gösteren bir tabela yoktu.

Anita etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etti.

Ve tabelası olmayan yola saptı.

Yol aşağı doğru eğimleşip bisikleti hızlandığında, "Geliyorum!" diye bağırdı.

Rüzgar yüzünü yalayıp geçerken betondan yapılmış modern bir villanın yanından geçti. Ters çevrilmiş bir turtaya benzeyen bu yuvarlak bina terk edilmiş gibi görünüyordu. Bahçe kapısı açıktı. Ve pencerelerinin çoğu kırılmıştı.

Bir zamanlar Oblivia Newton'a ait olan ev artık bir hayalet gibiydi.

Anita evi geçti ve üzerinde "Baykuş Saati" yazan delik deşik bir yola girdi. Ardından da bisiklet gidonlarının önünde bir deniz manzarasıyla birlikte aşağı doğru inmeye başladı.

Ve o aniden karşısına çıktı: Küçük koyu ve kayalıkların üs-

tündeki villasıyla Kilmore.

Son dönemecin ardında ortaya çıkan kasabayı gördüğünde Anita sevinçle güldü.

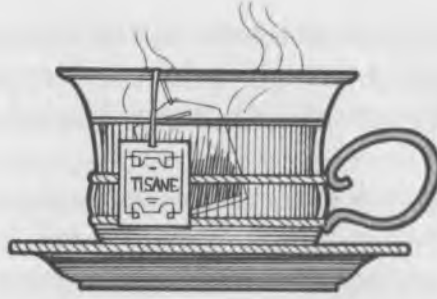
Güldü.

Çünkü gerçekten büyü diye bir şey vardıysa, kendisinin bunun bir parçası olduğunu biliyordu.

157

The following is a list of the names of the persons who have been admitted to the office of the Secretary of the Board of Education since the last meeting of the Board on the 15th day of June, 1892.

Name	Address
John A. Smith	123 Main St., New York
James B. Jones	456 Broadway, New York
William C. Brown	789 Third Ave., New York
Charles D. White	1010 Fifth Ave., New York
Edward F. Green	1315 Sixth Ave., New York
George H. Black	1620 Seventh Ave., New York
Frank I. Gray	1925 Eighth Ave., New York
Henry J. King	2230 Ninth Ave., New York
Robert L. Lee	2535 Tenth Ave., New York
Thomas M. Hall	2840 Eleventh Ave., New York
John N. Young	3145 Twelfth Ave., New York
William O. Hill	3450 Thirteenth Ave., New York
Charles P. Scott	3755 Fourteenth Ave., New York
Edward R. Adams	4060 Fifteenth Ave., New York
George S. Baker	4365 Sixteenth Ave., New York
Henry T. Clark	4670 Seventeenth Ave., New York
Robert U. Evans	4975 Eighteenth Ave., New York
Thomas V. Foster	5280 Nineteenth Ave., New York
John W. Gardner	5585 Twentieth Ave., New York
William X. Harris	5890 Twenty-first Ave., New York
Charles Y. Irving	6195 Twenty-second Ave., New York
Edward Z. King	6500 Twenty-third Ave., New York
George A. Lamb	6805 Twenty-fourth Ave., New York
Henry B. Mitchell	7110 Twenty-fifth Ave., New York
Robert C. Nelson	7415 Twenty-sixth Ave., New York
Thomas D. Phillips	7720 Twenty-seventh Ave., New York
John E. Reed	8025 Twenty-eighth Ave., New York
William G. Stone	8330 Twenty-ninth Ave., New York
Charles H. Taylor	8635 Thirtieth Ave., New York
Edward I. Walker	8940 Thirty-first Ave., New York
George J. Young	9245 Thirty-second Ave., New York
Henry K. Ziegler	9550 Thirty-third Ave., New York

Bölüm 19

REHBER

Anita son sürat kasabaya girdi ve okul otobüsüne binmeyi bekleyen üç çocuğu kıl payı sıyrarak rüzgar gibi yanlarından geçti.

Özür dilemek için arkasını döndü ama durmadı. Salton Uçurumu'nun dönemeçlerini çıkmak için iyice hızlanması gerekiyordu.

Yukarı çıkmak bir dertti, ama kız Argo Villası'nın kapısına varıp eski evin bahçesine girdiğinde bunun her şeye değdiğine karar verdi.

Mutluydu.

Bu duyguyu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Görmüş geçirmiş ağaçların gölgesi, denizin ışıltısı, yüzüne vuran hafif bir

esinti, yaprakların arasından sızan ışınlar, bunların hepsi büsbütün duygulardan oluşan bir pelerin gibi üzerine serilmişti.

“Anita!” diye seslendi Rick, mutfak kapısından kafasını çıkararak.

Kız cevap vermek yerine gülümsedi. Yokuşu tırmandığı için nefes nefese kalmıştı ve sesi kısılmıştı. Kendi bisikletini kızıl saçlı oğlanın bisikletinin yanına koydu ve lastiğini kilitlemek için eğildi.

“Kilitlemene gerek yok. Burada kimse onu çalmaz!”

Anita bu öneriye uyarak ayağa kalktı. Tam bu sırada gözüne Rick’in bisikletinin gidonundan sarkan kol saati çarptı. Ulysses Moore’un kitaplarında bunun Rick’in babasının saati olduğunu okumuştü.

Jason koşarak mutfaktan çıktı ve yanına geldi.

“Sonunda!” diye bağırdı. Gözleri ışıl ışıldı. “Gelmeyeceğın üstüne bahse girmeye başlayacaktık.” Kıza cevap verme şansını tanımadan onu eve doğru sürükledi. “Kitabı baştan sona tercüme ettik! Bizimkiler bugün işe gitmek için erkenden çıkmışlardı” diye açıkladı Jason. “Bu yüzden evde toplanmaya karar verdik.”

Argo Villası tıpkı Anita’nın hayalinde canlandırdığı gibi bir yerdi. Hatta Anita’nın hayal gücü burayı canlandırmakta az bile kalmıştı. Argo Villası çok daha fazlasına sahipti. Devasa mutfağındaki yemek masasının üstünde kırmızı beyaz kareli bir örtü örtülüydü. Buradan geçilerek girilen salon eşyalarla dolup taşıyordu: Heykeller, vazolar, biblolar ve dünyanın dört bir ya-

nından gelmiş maskeler, eski ve asık suratlı mobilyaların etrafında sergileniyorlardı. Zemin rengarenk kilimlerle kaplıydı. Bunlardan bazılarının zamanla kenarları, köşeleri sökülmüştü. Salonun ardında daha küçük, ikinci bir oturma odası daha vardı. Burada da küçük, yuvarlak bir masa ve evdeki tek telefon göze çarpıyordu.

Anita havada bir cereyan hissetti. Merdivenden geliyordu.

Sağa döndüğünde küçük bir odayla karşılaştı. Buraya üç basamak çıkarak giriliyordu ve evden daha eskiye dayanıyordu. Tuğladan bir kemeri vardı ve duvarları taşlarla örülmüştü.

Ve tam karşısında yanık ve çiziklerle kaplı kapkara bir zaman kapısı duruyordu. Önüne konulan bir dolap onu az buçuk da olsa gizliyordu. Ancak dolapla duvar arasındaki karanlık aralıktan bakıldığında kilitteki dört anahtar deliği görülebiliyordu.

“Kız kardeşim içeride...” diye fısıldadı Jason ve Anita’yı düşüncelerinden uzaklaştırıp verandaya yönlendirdi.

Nestor elinde bir termometre ve içinde şifalı otlardan bir demetin yüzdüğü sıcak bir çayla birlikte karşılına çıktı.

“Merhaba Anita” diye homurdandı. Sonra ekledi: “Bizim küçük Bayan Covenant’ımız katır kadar inatçı.”

Bahçıvan elindeki termometreyi Jason’a uzattı. “İki saatte bir bu termometreyle kız kardeşinin ateşini ölç ve bu öksürük otundan bir bardak daha kaynat.”

“Unutun gitsin!” diye bağırdı Julia verandadan. “Ben o zehri asla içmem!”

“Hem de nasıl içeceksin! Öksürüklerini nasıl azalttığını fark etmedin mi?” diye bağırdı Nestor ve evin kıvrımlarında gözden kayboldu.

Anita güneş içindeki verandaya girdi. Julia şömineye bakan beyaz divanlardan birine uzanmıştı. Dizlerinin üstüne ekosele bir battaniye sermiş surat asmakla meşguldü.

Anita gülümsedi.

Ve Julia da ona karşılık verdi.

“Selam.”

“Selam.”

“Daha iyi misin?”

“O adam tam bir baş belası!”

Anita divana oturdu. Yerdeki halının üzerinde önceki gün gördüğü kitaplar, kağıtlar, resimler, kırık kalemler, iki adet gönye, bir pusula, iki tane sarı fosforlu kalem ve bir düzine bloknot saçılmıştı.

“Çok çalışmış olmalısınız” dedi. Ama bu sırada onların yanında olamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

Jason yerdeki kağıtların arasına çömeldi. “Ortaya abidik gu-bidik şeyler çıktı.”

Kızıl saçlı oğlan gülümsedi.

“Öyleyse? Ne yazıyor?” diye sordu Anita.

“Sorun da bu işte” diyen Jason, Rick’e yanına oturmasını işaret etti, sonra da elini divanın altına sokup Morice Moreau’nun kitapçığını dışarı çıkardı.

Heyecanla yastığın ucuna doğru kayan Anita önce Julia’ya,

ardından Rick'e ve son olarak da Jason'a baktı.

Ve bekledi.

“Senin kitabın, ithaf bölümü de dahil olmak üzere tam yirmi sayfadan oluşuyor” diye konuşmaya başladı Jason. “Her sayfada resimler ve şifreli cümleler var. On altıncı sayfada sadece çizimler var ve son dört sayfa beyaz bırakılmış... Rick?”

“İnsanların belirlediği çerçeveler 2, 5 ve 13'üncü sayfalarda bulunuyor ki bunlar aynı zamanda birer asal sayı. Yani kendinden ve 1'den başka bir sayıya bölünmüyorlar. Ve biz resimlerin bu sayfalarda bulunmasının bir tesadüf olmadığını düşünüyoruz.”

“Neden?”

“Kitapçık tam tamına 15'e 20 santim boyutlarında da ondan.”

“Yani?”

“ $13+2=15$. $2+5+13$ ise 20 ediyor” diye açıkladı Rick.

Anita utançtan kızarak gülümsedi. “Vay vay vay” dedi. Aslında bu tür şeyler tam Tommi'ye göre idi.

Bu sırada Jason kitapçığın ikinci sayfasını açmıştı. “Burada oldukça açık bir cümle var. Ama anlamı çok karanlık. Yazıda şöyle diyor...”

“*Et in Arcadia ego.*”

Jason evet anlamında başını salladı. “Sayfanın alt kısmında üç çerçeveden ilki var ve senin söylediğine göre şu ana kadar bunun içinde kimse belirmemiş. Etrafındaki resimde sizin de gördüğünüz gibi bir mezarın önünde durmuş poz veren üç

köylü resmedilmiş. Tepelerin ve ormanların olduğu bir yerde-
ler.”

“Cümle ne anlama geliyor?” diye sordu Julia.

“Latince” diye cevap verdi kardeşi. “Anlamıysa... ‘Ben de Arcadia’dayım’.”

“Bu yazıyı tercüme eder etmez Arcadia denilen yeri araştırmaya başladık” diye araya girdi Rick. *Hayali Yerler Sözlüğü*’nü eline almıştı. “Burasının Eski Yunan’da bir bölge olduğunu öğrendik. Ama bu kadar da değil. 1500’lerden beri bazı ressamalar *Et in Arcadia ego* cümlesini bazı tablolarının köşelerine yazmışlar. Bunun nedenini kimse bilmiyor. Bilinen tek şey Arcadia’nın mitolojik bir yer olduğu. Bazı söylentilere göre burada yaşayan kimse hastalanmazmış ya da burada büyük bir hazine gizliymiş.”

Julia elini salladı. “Benim için oraya bir bilet alın!

“Güzel tarafı şimdi başlıyor” diye devam etti Jason. “Gizli bir metin var.”

Rick bloknotlarından birini çıkardı ve boğazını temizleyip ses tonunu düzeltti. “Morice Moreau şöyle yazmış: *Dostlarım, size anlattığım bu yer sadece coğrafi olarak değil, her yönden öteki yerlerden çok uzakta. Buraya bambaşka bir seyahatin sonunda ulaşıyor. Pasaport ve öteki evrakların kullanımı ve varlığı tamamen gereksiz kabul edilebilir. Burada bir tanıdığınız olması da gerekmez. Gene de gezginin yanında kişisel dokümanlarını ve sağlık belgelerini getirmesi gerekli olabilir. Boynunuza doğum tarihinizin de yazdığı bir kimlik kartı asabilirsiniz. Ama ‘İnsan Irkına*

Ait' diye bir ibareyi yazmayı unutmayın."

Rick sustu. Çocuklar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

"Gerçekten böyle mi yazıyor?" diye sordu Anita.

"Bekleyin. Bekleyin" dedi Jason.

Rick okumaya devam etti: "*Burada kağıt para geçmiyor. Yanınıza altın ve gümüş alın. Az miktarda olması daha iyi. Hırsızlardan korunmak için ceplerinize dikkat etmenizi salık veriyorum. Bahsettiğim yerin dünyanın geri kalanıyla en küçük bir teması olmadığı için burada para bozdurmanız imkansız. İnci, boncuk ya da pazarcılarla değiş tokuş yapabileceğiniz küçük nesnelere işinize yarayabilir. Yanınıza az sayıda eşya alın. Bavul ya da valizden deri çuvalar işinize daha çok yarar. Bir çadır, bir örtü ve bir cibinlik yeterlidir. Ama mutlaka katılmanız gereken balolar için yanınızda bir akşam kıyafeti almanızda yarar var. Rüzgarların papatyasını geri çevirmek ayıptır."*

"Balolar mı?"

"Rüzgarların papatyası da ne?" dedi Anita.

"İnan şu kadarcık bir fikrim bile yok" diye cevap verdi Jason.

"Çeviri sonra..." diye devam etti Rick. "Bazı öğütlerle devam ediyor: *Bu ülkeye vardığımızda tarihi harabelerin olduğu yerlere tırmanmaya çalışmayın. Buralar yılanlar ve akreplerle kaynıyor. Soğuk içeceklerden, meyvelerden ve sebzelerden uzak durun, yoksa dizanteri olabilirsiniz. Albüminli su içmenizi salık veriyorum."*

"O ne?"

“Nestor’a sorduk. İçine yumurta akının atıldığı su demekmiş.”

“Öyk!” yaptı Julia. “Onun mide bulandırıcı reçetelerinden biri de bu olmalı.”

“Karin ağrısı problemlerinizi için yanınıza ipeka otunun tozlarından alın. Ayrıca olabilecek yaralanmalar için bandaj ve ateşinizi düşürmesi için kinin götürmelisiniz.”

Jason ekledi: “Nestor bunun eski bir ilaç olduğunu söyledi. Düşünsenize, Morice’in yaşadığı dönemde aspirin bile yokmuş.”

“Böylece pratik talimatlar sona eriyor” dedi Rick. “Buna, seyahat için öneriler de diyebiliriz.”

Jason evet anlamında başını saldı ve ötekilere geldikleri sayfayı gösterdi. Şimdi beşinci sayfadaydılar. İkinci çerçevenin olduğu yerde. Üst üste yığılmış sandalyelerin üzerinde dengede durmaya çalışan adamın olduğu sayfada.

“Ve işte en çirkin sayfa...” diye fısıldadı.

Çerçevenin etrafındaki resim çok etkileyiciydi. Kapkara bir dağın tepesinde yanmakta olan bir kale görülüyordu. İki tane küçük, beyaz nokta kaleden uzaklaşıyordu. Kaçan iki insana benziyorlardı.

“Bu sayfada ne yazıyor?” diye sordu Anita. Korkuyla kaleyi çevreleyen alevlere bakıyordu.

“Bayağı rahatsız edici şeyler” dedi Jason.

Rick yeniden okumaya koyuldu: “*Seyahatiniz hakkında kimseyle konuşmayın. Büyük bir sessizlik içinde hazırlanın ve ak-*

sini yaptığınız takdirde bu ülkenin yanıp kül olacağını aklınızdan çıkarmayın. Ötekiler dikkatli olmadıkları için her şeylerini kaybetti. Hayatlarını bile. Şu ana kadar oraya giden yolu umutsuzca arayan birçoğlarıyla tanıştım. Ama aslında her şey arayan kişinin gözlerinin önündedir. Orayı bulursanız eğer, sizden sadece dikkatli ve nazik olmanızı istiyorum.”

Kızıl saçlı oğlan çevirinin son bölümünü okumadan önce son bir kez daha durup derin bir nefes aldı. Sonra devam etti: “*Sevgili Dostlarım, her ne kadar zenginlikleri ve sayılmayacak kadar çok meziyetleri olsa da, bu ülkeye seyahat eden cesur yürekli insanların sayısı hep çok az olacaktır. Bundan dolayı filozoflar bu yere ‘Ölen Ülke’ derler.*” Rick gülümseyerek bloknotları yere bıraktı. “Burada metin bitiyor ve hiçbir anlam ifade etmeyen resimler başlıyor.”

Kitapçığın bir sonraki sayfasında evden çıkmak üzere olan bir adam resmedilmişti. Adam aynaya bakıyordu ve etrafı bir sürü kümes hayvanıyla çevrilmişti.

“İşte yola çıkmak üzere olan bir gezgin...” dedi Rick. “Ayağının altında bir sürü civciv ve tavuk var.”

“Onlar horoz” diye düzeltti Anita. “İbikleri var.”

“Bu ne demek?”

“Belki gezginin Fransız olduğu anlamına geliyordur” diye fikir yürüttü kız.

“Peki, neden?” diye sordu ötekiler.

“Morice Moreau bir Fransız’dı.”

“Ama neden aynaya bakıyor?”

“Belki kendini güzel hissediyordur.”

“Hey çocuklar, aklıma bir fikir geldi. Bir de bu resmin aynadaki yansımasına baksak mı?” diye sordu Julia.

“Müthiş bir fikir. Ben gidip bir ayna getireyim!” diye bağırdı Jason ve bir koşu merdiveni çıktı.

Onun dönmesini beklerken çocuklar sayfaları çevirmeye devam ettiler.

Başka bir resimde gene aynı adam görülüyordu. Bir derenin kenarında yürüyüşe çıkmıştı. Sonra bir ormanın içindeydi. Ve en sonunda Ölen Ülke'nin surlarına varıyordu.

Kitabın son sayfasında sadece bir resim taslağı vardı.

Bir anlam ifade etmeyen “TER” ve “R” harflerinin yanı sıra bir tane de tuhaf görünümlü bir hayvanın eskizi göze çarpıyordu. Bir tür oklu kirpi olmalıydı.

Sonraki dört sayfa beyazdı.

Jason elinde gümüş kaplamalı bir aynayla geri döndü. Ve çocuklar, kümes hayvanlarıyla çevrelenmiş adamın resminin aynadaki yansımasına bakmak için kafa kafaya verdiler.

“Garip bir şeyler görüyor musunuz?”

Hiçbiri görmüyordu.

Sonra bir şey Anita'nın dikkatini çekti. “Bana sanki şurada bir şey var gibi geldi...”

“Nedir?”

Kız kafasını kaşdı. Sonra kitabı baş aşağı çevirdi. “Bakın, burada. Sanki tavukların bacakları... bir harf oluşturuyor.”

“Bu bir ‘M!’” diye bağırdı Julia.

“Nerede?”

“Burada. Aynadan bakınca belli oluyor.”

“Peki, ama ‘M’ ne anlama geliyor?”

Sayfayı çevirdiler ve kitapçıktaki öteki resimlere de aynadan bakmaya başladılar.

“Burada bir ‘O’ var” dedi Anita.

Julia bunu da görmüştü ama oğlanlar hâlâ hiçbir şey göremiyorlardı.

Bir sonraki resimde bir değil, iki tane saklı harf vardı. “Bunu gördüm!” diye bağırdı Rick. “Ağaçların arasında. Bir de ‘M’ var.”

“O bir ‘N’ harfi” diye düzeltti Anita.

“Ben neden göremiyorum” diye mızızlandı Jason.

Julia, “Sen de deftere not al” diyerek kardeşini görevlendirdi ve bir sonraki sayfaya geçti.

Rick, Anita ve Julia gözlerinden yaşlar akana kadar resimlere bakıyordu.

Ve yavaş yavaş sayfaların içine saklanmış olan bu harflerin hepsini çıkardılar.

Jason bir tane bile harf görememişti ama bu arayışın sonunda harflerin oluşturduğu tek bir kelime apaçık ortadaydı.

Fransa’da bir yer adıydı.

Ve Ölen Ülke’yi bulmak isteyen bütün gezginler yola oradan başlamalıydı.*

* Sevgili Okur, olası tehlikelere karşı bu yerin ismini gizli tutmaya karar verdik.

İsim: Rick Banner

Doğum yeri: Kilmore Koyu, 12 Ekim

Yaşı: 13

Nerede yaşıyor: Kilmore Koyu'nda, eski tren istasyonuna birkaç adımlık mesafede.

Ayrı edici özellikleri: Julia'ya karşı hisler beslediği bir sır değil. Dürüst ve güvenilirdir. Bir hamle yapmadan önce uzun uzun düşünmeyi tercih ediyor.

Bölüm 20

CASUSLUK

St. Ives Koleji uçsuz bucaksız bir parkın ortasına kurulmuştu. Oraya varmak için kayalığı ve bembeyaz kumlu sahili geride bırakıp içbölgelere doğru yol almak gerekiyordu. Uzaktan bakıldığında ilk olarak okulun çatısı ağaçların arasından görülüyordu. Hemen ardından etrafı çocukların sesleri dolduruyordu.

“Bu tür yerlerden nefret ederim” dedi kıvrıcık saçlı adam. Elini spor arabanın camından dışarı sarkıtmıştı.

Kardeşi “Bir de bana sor” diyerek pis pis sırıttı.

Kolejin giriş kapısının yanındaki otoparkta durdular. Burası şimdiden bisikletler, birkaç araba ve iki okul servisiyle dolmuştu.

“Bizim kızı görebiliyor musun?” diye sordu kıvrıcık kafalı.

“Hayır. Ama çalan zilden anladığım kadarıyla az sonra bir-

kaç yüz tane görebiliriz.”

Arabadan inmeden park etmiş motorlu araçların arasında dolaşarak hepsini birer birer incelediler. Sonra umutları kırılmış bir halde arabayı büyük bir limon ağacının gölgesine çekip münakaşa etmeye başladılar.

“Birinci soru şu: Anita Bloom buraya niçin geldi? Hem tatilde, hem de okula mı gidiyor?”

“Belki de babasının yanına gidip onun dönmesini beklesek daha iyi olur.”

“Her halükarda geri döneceğiz. Bize yarın yola çıkacaklarını söylemişti, öyle değil mi?”

Sarışın valizini açtı ve özel bir makas çıkardı. Hemen ardından eline bir puro alıp tek bir darbeye makasla ikiye böldü. Sonra da bir ucunu yakıp dışarı mavi dumanlar üflemeye başladı.

Bu sırada yakınlarından gelen bir ses, “Şu bombaya bak, kuzen” dedi.

“Hem de ne bomba!” diye bağırdı ikincisi.

“Bu bir Cadillac olmalı” diye homurdandı üçüncü bir ses.

“Kuzen, bu bir Aston Martin!”

Arabanın biraz gerisinde enginar kafalı üç oğlan boy sırasına girmiş ve ateşe sürüklenen kelebekler gibi arabaya doğru yürümeye başlamışlardı.

“Vay be!”

“Şu renklere bak!”

“Bu 1997 model bir DB7.”

Sarışın adam purosundan bir nefes daha çektikten sonra çocuklara doğru parmağını kaldırdı. “Öhm, çocuklar...” dedi. Bu sırada parmağındaki Kundakçılar Kulübü'nün sembolünü taşıyan altın yüzük kuzenlerin gözünü almıştı. “Bilginiz olsun diye söylüyorum, bu 1994 model bir DB7.”

En küçük Flint sert bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Bu efsanevi bir araba, efendim” dedi oğlan ve açgözlülükle arabanın gösterge panelini inceledi.

Kızıl saçlı adam severcesine direksiyonu okşadı. “Sakın ka-portayı çizeyim deme, sümüklü. Seni arabaya bindirecek değiliz.”

“Hey... Niye tavır yapıyorsun!” diye bağırdı sarı saçlı adam. “Sadece pahalı arabalara meraklı bir gençle konuşuyordum.”

“Öyleyse pahalı arabalara meraklı bu gence arkadaşının parmağını ön camımdan çekmesini söyle.”

Küçük Flint, “O benim arkadaşım değil” diye araya girdi. Sonra büyük Flint'e dönüp sanki onun büyüğüymüş gibi bir emir verdi ve onu arabanın camından uzaklaştırdı. “O benim kuzenim. Ne yazık ki kimse ailesini önceden seçemiyor.”

Bu sözleri duymazdan gelen büyük Flint, “Siz gizli ajan mısınız?” diye sordu.

“Bunu düşünmenin nedeni ne, fasulye sırtığı?”

“Gizli ajanların kullandığı arabayı sürüyorsunuz. Arkadaşınız tıpkı bir gizli ajan gibi puro içiyor. Ve arabanın gösterge panelinde bir kızın fotoğrafı duruyor.”

Sarışın adamlar kıvırcık saçlı adam kahkahayı bastı.

“Sendeki şu şive bozukluğu olmasa evlat, çok iyi bir gözlemci olabilirdin.”

“Bunu benden öğrendi” diye araya girdi küçük Flint.

“Ah, öyle mi?”

Oğlan, Anita Bloom’un gösterge panelinde duran fotoğrafını işaret etti. “Kızın nerede olduğunu biliyorum. Onu burada arayarak zaman kaybediyorsunuz.”

Duydukları karşısında hayrete düşen sarışın, purosunun tüm dumanını oğlanın yüzüne üfledi. “Doğru mu söylüyorsunuz, evlat?”

“Benim adım Flint.”

“Tamam Flint. Bu kız hakkında neler biliyorsun, anlat bakalım.”

“Beni arabayla biraz dolaştırırsanız” diye bir öneride bulundu küçük Flint. “Ben de sizi kızın olduğu yere götürürüm.”

Argo Villası’nın bahçesinde güçlü bir rüzgar esiyordu. Anita kayalıktan aşağı inen basamakların önünde durmuş bekliyordu. Denize bu kadar tepeden bakmak insanı mest ediyordu.

Hemen arkasından yaklaşan Jason’ın adımlarını duydu ama bakmak için dönmedi.

“Güzel bir macera, öyle değil mi?” diye sordu kıza. “Pireneler üzerinde bir seyahat. Ben oraya hiç gitmedim.”

Ölen Ülke’ye giden yolun başlangıcı Fransa’yla İspanya’yı birbirinden ayıran dağların arasındaydı. Haritanın başında orayı arayarak bayağı hayal kurmuşlardı.

Arcadia.

Ölen Ülke.

Hastalıkların olmadığı gizli bir yer.

Yardıma ihtiyacı olan bir kadın.

Ve onlar, hayali gezginlerdi. Bir seyahatin hayalini kuruyorlardı.

Bu çok az insanın yapmaya cesaret edebildiği zor bir seyahatti.

Anita tüm bunları düşündükten sonra “Biz sadece çocuğuz” dedi.

“Bu bir engel değil ki.”

Rüzgar saçlarını dağıtıyordu. Deniz kayalara çarptıkça gümbür gümbür gümbürdüydü.

“Bu iş bizim boyumuzu aşılıyor” diye açıkladı Anita. “Belki de... birilerine anlatsak daha iyi olur.”

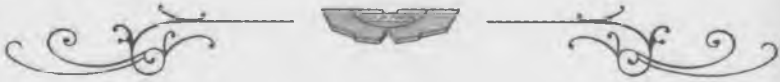
Jason kızın yanında durup denize baktı. Ondan daha uzundu. Saçları uzamış ve kayalara çarpan dalgalar gibi burnuna ve alnına dökülüyordu. “Mesela kime?”

Anita ne kadar düşünürse düşünsün bütün bunları anlatacak tek bir kişi geliyordu aklına, o da Tommi’ydi.

Kayalığın dibinde deniz suyunun rengi kararmıştı. Tıpkı petrolü andırıyordu.

“Ölen Ülke denilen yer Kilmore Koyu’na çok benziyor” diye akıl yürüttü Jason. “Hiçbir haritada gözüküyor. Küçük. Korunaklı. Burası gibi orasının da sırları var ve sırlar herkese göre değildir.”

“Kitaptaki kadın...” diye mırıldandı Anita. “Bana kendisinin sonuncu olduğunu söylemişti. Ama neyin sonuncusu, Jason?”

Oğlan başını kaşdı ve gözleriyle kayalıktan aşağı inen tahta basamakları izleyerek düşündü. “Orada yaşayan halkın sonuncusu olabilir mi?”

“Korkuyordu.”

“Kilmore Koyu’nda yaşayan son kişi olsaydım benim de ödüm kopardı. Ve birilerinin gelip beni kurtarmasını istemedim.”

“Sen gerçekten oraya gitmek istiyor musun?”

“En azından denemek istiyorum.”

“Ama hiçbir şey bilmiyoruz!” diye karşı çıktı Anita. “Tamam, Pireneler’de bulunan bir şehrin adını öğrendik. Ve bu bilgiden başka elimizde ne idüğü belirsiz bazı çizimler var. Sence Ölen Ülke’yi bulabilmemiz için bu kadar bilgi yeterli mi?”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Ve Jason kızı tahta basamaklardan aşağı çekti.

Bu sırada Argo Villası’nın camından dışarı bakan Rick ikisinin kayalıktan aşağı inen merdivende gözden kaybolmalarını izledi. Sonra dönüp “Şu ikisi neyin peşinde?” diye sordu.

“Bırak şimdi onları” diye cevap verdi Julia. “Asıl sen ne yapmayı düşünüyorsun?”

Rick başını salladı. “Bilmiyorum. Bu kitapta yazan talimatlara uyup Pireneler’e gitme veya bugün ya da yarın yola çıkma-

cak olma fikri... Pöf, bu bana biraz... çılgın geliyor.”

Nestor elinde eski bir fotoğraf makinesiyle yanlarına geldi. Kimsenin soru sormasına fırsat vermeden makineyi Rick'in yüzüne tuttu ve emretti: “Gülümse!”

Verandanın içi flaşın beyaz ışığıyla aydınlandı.

“Amanın!” diye bağırdı Rick ve ışıktan rahatsız olan gözlerini ovuşturdu. “Sen ne yaptın?”

Julia güldü. Fakat hemen ardından bir titremeye tutuldu ve ekoseli battaniyenin içine gömüldü. “Ben kardeşimin haklı olduğunu düşünüyorum” diye fısıldadı.

Kızın gözleri ateşten alev alev yanıyordu.

Julia'ya bakan Rick onun için yazdığı binlerce cümleyi düşündü. Ve kalbinin göğsünde deliler gibi çarptığını hissetti. “Sen iyi değilsin Julia.”

Kız cevap verecek hali olmadığını anlatmak istercesine gözlerini kapattı. Rick de eğilip yere saçılmış kağıtları toplamaya başladı. “Sizinkiler dönmeden burayı toplamamız lazım.”

Julia öksürdü.

“Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet” diye cevap verdi kız gülümseyerek. “Beni de götür. Arcadia'ya.”

Jason gösteriş yaparcasına çalılımlar atarak kayalığın basamaklarını bir dağkeçisi gibi iniyordu. Anita aşağıdaki kayaların arasında saklı kalmış kumsala inene kadar oğlanın peşi sıra ilerledi. Sonra ayaklarını suya sokmak için ayakkabılarını çıkarıp de-

nize doğru yürüdü. Onun uzaklaşmasını fırsat bilen Jason da oralarda bir yere sakladığı bir şeyi aramaya başladı.

Elinde balıkçıların kullandığı bir teneke kutuyla geri geldi. Kutudan insanın burnunun direğini kıracak kadar korkunç kokular yükseliyordu. Ama içinde balıkçı misinaları ve kilden küçük bilyeler vardı.

Genç Covenant bilyeleri Anita'nın eline döktü.

"Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kız bilyeleri daha önce hiç görmemesine rağmen neye benzediklerini az çok biliyordu. Ulysses Moore'un ilk kitabında bu bilyelerden bahsediliyordu. "Bunlar yer-alevleri. Her bilyenin içinde bir ateşböceği yaşıyor ve açıldıklarında..."

Gözlerini Salton Uçurumu'nun büyük kayalığına dikti. Bembeyaz ve dimdikti. Beklediğinden daha büyük ve etkileyici bir görüntüsü vardı.

"Kil bilyeler, kutu ve üzerinde şifreli bir mesaj olan bir postane fişi..." diye mırıldandı. "Biz bu hikayeye hepi topu bu saydıklarımla başladık. Bizim elimizde bir pencere kitaptan çok daha azı vardı."

Anita bilyeleri avucunun içinde sıkıştırdı.

"Ama bu delilik!" diye bağırdı. "Bunu bir yana bırak, annemle babamı bu işe nasıl ikna edeceğimi bile bilmiyorum..." Dudağını ısırды. "Hem sonra... Morice Moreau'nun ardında bıraktığı izleri takip edeceğiz de ne olacak?"

"Gidip senden yardım isteyen kadını kurtaracağız."

"Ama daha bunu nasıl yapacağımızı bile bilmiyoruz."

“Benim bir fikrim var.”

Elindeki bilyeleri farkında olmadan iyice sıkıştıran Anita, “Neymiş?” diye sordu.

Önlerindeki deniz var gücüyle kayalıkları dövüyordu. Martılar kendilerini rüzgarın akışına bırakıp havada süzülüyorlardı.

Ve Jason nasıl yapacağını biliyor olsaydı, Anita'nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu öpeceğini düşünüyordu.

Ama ne yazık ki bilmiyordu, bu yüzden şimdilik bu fikrini Anita'ya açıklamamaya karar verdi.

“Kızı tam burada mı gördünüz?” diye sordu kıvrıkcık saçlı adam ve güneş gözlüklerini taktı.

“Aynen öyle, efendim” diye cevap verdi küçük Flint.

“Doğru söylüyoruz” diye ekledi büyük Flint.

“Ben hiçbir şey anlamıyorum...” diye mızıklandı ortanca Flint.

Kilmore Koyu'na inen yolun başında hareket etmeden duruyorlardı. Makasçı Kardeşler için burası berbat denecek kadar küçüktü ve daha da kötüsü en büyük geçim kaynağı balıkçılıktı.

“Hangi yöne gitti?”

“Şu tarafa.

Gösterilen tarafa bakan iki kardeşin gözleri Salton Uçurumu'nun üzerinde yükselen büyük villanın üzerinde durdu.

“Hıh!” yaptı büyük Flint.

“Orada Covenant'lar oturuyor” diye ekledi küçük Flint.

Kıvrıkcık saçlı adamın yüz ifadesi bir anda gerildi. “Sen Co-

venant mı dedin?”

“Evet, efendim.”

“Kontrol et” diye emretti kardeşine. “Ajandada olan isimlerden biri de buydu.”

“Jason Covenant” diye okudu sarışın adam.

“Bu o!” diye bağırdı ortanca Flint.

Büyük olan yumruklarını sıktı.

“Biz Covenant’lardan nefret ederiz” diye açıkladı küçük Flint.

“Neden?” diye sordu kıvrıkcık saçlı adam.

“Çünkü onlar yabancı.”

“Biz de yabancıyız.”

“Ama sizin Aston Martin DB7’niz var.”

Makasçı Kardeşler kıkırdadı. “Dünya aynen böyle dönüyor, çocuklar. Aynı böyle. Şimdi bize onlar hakkında bir şeyler anlatın.”

Küçük Flint omuzlarını silkti. “Tepedeki evde oturuyorlar. Kasabaya çok sık inmiyorlar. Ama buralı bir arkadaşları var.”

“Rick Banner” diye ekledi büyük Flint.

“Peki ama bütün bunlar sizin neden ilginizi çekiyor?” diye sordu küçük Flint.

Kıvrıkcık saçlı adam güneş gözlüklerini düzeltti. “Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Anlatmaya devam edin.”

“Daha fazla bilgi almak istiyorsanız, bunun için para ödemelisiniz. Filmlerde böyle yapıyorlar” diye karşılık verdi küçük Flint.

“Sizi arabayla dolaştırıp buraya kadar getirdik. Yetmedi mi?”

Üç kuzen kuşkulu gözlerle birbirlerine baktılar.

“Öyleyse şöyle yapalım...” diye araya girdi sarışın adam.

“Bizim bu kız ve Covenant’lar hakkında bilgiye ihtiyacımız olduğuna göre...”

Elindeki cüzdanın içinden on sterlin çıkardı ve onu havada salladı.

“Siz gözünüzü onların üzerinden ayırmayın, biz de vereceğiniz bilgiler karşılığında size ödeme yapalım.”

Küçük Flint adamın elinden parayı kaptı. “Ön ödeme kabul edildi.”

Sarışın adam cüzdanını tekrar cebine koydu. Bu sırada kardeşi etrafı inceliyordu. Evler. Yine evler.

“Söyleyin bakalım kuzenler, karnımızı doyurabileceğimiz bir yer biliyor musunuz?”

“Tuzlu Balık Meyhanesi’ne gidebilirsiniz” diye cevap verdi küçük Flint.

“Ya da bizim kuzen gibi yapar ve Tombul Tatlıcı’da tıka balsa pasta yersiniz” diye ekledi büyük Flint.

O öğleden sonra Argo Villası’nda Jason’ın fikri üstüne kafa yorarak geçti.

Julia’yı evde bırakıp bahçıvanın kulübesine kapanan çocuklar işe yarayacak belki yirmi olasılığı eledikten sonra yorgun düşmüşlerdi. Saat beşe yaklaşırken planlarının detayları oluşmaya başlamıştı ve Anita babasının yanına dönmek için Argo

Villası'ndan ayrıldı.

Fakat Oblivia'nın terk edilmiş evinin olduğu yere geldiğinde bir arabanın kendisini takip ettiğini fark etti.

Bu bir Aston Martin DB7'ydi.

Kilmore Koyu'nda yapılması gereken birkaç iş daha kalmıştı. Nestor, tren istasyonundaki Kara Volkan'ın numarasını iki gün içinde ikinci kez çevirdi.

Lafı döndürüp dolaştırmadan “Yardıma ihtiyacımız var” dedi.

“Siz kimsiniz? Ve nasıl bir yardım?”

“Kimse görmeden lokomotifini Kilmore Koyu'ndan çıkar-mamızın bir yolu var mı?”

“Doğu tünelini kapattığımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Fakat kaçmak zorunda kalırsak diye iki tepenin arasında bir ray bıraktığımızı çok iyi hatırlıyorum.”

“Nereye gitmek istiyorsun?”

“Ben değil. Çocuklardan ikisi.”

“Peki, onlar nereye gitmek istiyor?”

“Londra'ya.”

“Londra'ya demek. Güzel bir gezinti olur... Ama önce bir kontrol edeyim.”

“Bu yapabileceksin anlamına mı geliyor?”

“Bilet kulübesine inip Peter'in tren tarifelerini yazdığı ma-kinesini çalıştırmam gerektiği anlamına geliyor. Oraya gitmem

ve Peter'in karmakarışık icadını çözmem yaklaşık yarım saati mi alır. Çocukların ne zaman yola çıkması gerek?"

"Yarın" diye cevap verdi Nestor.

Kara Volkan iğneleyici bir sesle güldü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Yanlarında çok fazla yük olmayacak. Bir sırt çantası, bir çadır, bir tane de cibinlik."

"Cibinlik demek."

"Israr ettiler. Şimdi de mutfakta kendilerine kinin ve albüminli su hazırlıyorlar."

"Hepten kafayı yemişler."

"Sadece seyahatte yanlarına almaları gerekenlerle ilgili bir kitap okudular. Şimdi de orada yazanları canla başla uygulamaya çalışıyorlar."

"Seyahat kitabı nereyle ilgili?"

"Bunu düşünmek bile istemiyorum. Aslında sana söylemek bile beni korkutuyor."

Kara uzun süre sessiz kaldı. "Yoksa onları buldun mu? Kapıları yapanlardan birini mi buldun?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ama düşündüğün şey bu."

"O bir kadın, Kara. Ve beni yarın akşam Londra'ya götürmen gerekiyor."

"Sana haber veririm."

Kara Volkan telefonu kapattı. Nestor bekledi. Dakikalarca bekledi.

Tam on beş dakika sonra telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırır kaldırmaz “Konuş” dedi.

“Başka trenlere rast gelmeden ve kimselere görünmeden makas noktalarından geçmemiz için sadece tek bir şansımız var.”

“Mükemmel.”

“Çok riskli bir seyahat olacak” diye anlatmaya devam etti Kara Volkan. “Yarın gece biri yirmi geçe ile biri yirmi sekiz gece arasında yola çıkmalıyız. Bu sekiz dakikanın dışına çıkarsak boş bir ray bulmamız imkansızlaşacak.”

“Ben gidip çocuklara haber vereyim.”

“Peki, Londra’ya vardığımızda ne olacak?” diye sordu Kara fısıltıyla. “Kapıları yapanlardan biri Londra’da mı?”

“Hayır.”

“Öyleyse neden Londra’ya gidiyorlar.”

“Uçağa binmek için.”

Bölüm 21

TERSİNE SEYAHAT

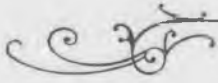
Bay Bloom'un arabasının penceresinden görünen dünya tersine akıyordu. Geldikleri yolun tam tersine gidiyorlardı. Cornwall'un vahşi kırları yerini kenar mahallelere, daha sonra da hiç boşluk bırakmayacak şekilde sıkış tepiş evlere bırakıyordu.

Londra. Yolları ve ışıklarıyla büyük bir metropol.

"Çok güzel bir tatil geçirdik" dedi Anita'nın babası ve kırmızı ışıkta durmak için arabayı yavaşlattı. "Sen de öyle düşünüyor musun?"

Kız camdan dışarıdaki tuğlalar ve betonlardan oluşan dünyayı izliyordu. Kaldırımlarda birbirlerini ite kaka yürüyen insanlara bakıyordu.

Babasına döndü ve evet anlamında başını salladı. Evet, eğer

lenmişti. Hem de çok.

“Kolej nasıldı?”

Anita kaçamak bir cevap verdi. İyi olduğunu söyledi. Bisikletle okula gitmenin güzel olduğunu, Venedik’te kullanmanın imkansız olduğundan bahsetti. Hem St. Ives’in kumsalları çok güzeldi.

Bay Bloom dikiz aynasını düzeltti ve “Harikulade!” dedi. “Hemen arkamızda bir Aston Martin var.”

Anita ise yanlarından geçip giden sokakların isimlerine dalmıştı. Sonunda cesaretini toplayıp “Beni Frogmal Sokağı’na götürebilir misin?” diye sordu babasına.

“Frogmal Sokağı mı? Orası nerede?”

“Bilmiyorum.

“Orada bir işin mi var?”

Anita bir bahane uydurdu. Bu son günlerde uydurduğu belki bininci bahaneydi. Annesinin çok sevdiği parfümü satan mağazanın orada olduğunu söyledi. “Böylece onu düşündüğümüzü göstermiş oluruz” diye bir teklifte bulundu.

Fakat hemen ardından Frogmal Sokağı’nın artık var olmaya bileceği aklına geldi. Hepsinin bir oyun, bir şaka olduğunu düşündü. Frogmal Sokağı diye bir yer yoktu. Kötü adamlar yoktu. Yanan şeyler yoktu.

Sonra Morice Moreau’nun maymununu düşündü. O hayvan evin en üst katında bir yangın çıkacağını hissetmişti. Bazı şeylerin yandığını, bazı şeylerinse ne yapılırsa yapılsın yanmayacağını kestirebilmişti.

Babası Frogнал Sokağı'nı bulması için yol haritasını kızına uzattı. Anita dikkatlice haritayı inceledi.

İşte oradaydı.

Hampstead Mahallesi, KB3, 7DY.

Kalbinin göğsünde güm güm attığını hissediyordu. "Burası" dedi parmağıyla yol haritasının üzerindeki bir noktayı işaret ederek.

Adam haritayı inceledi, sonra başını aşağı yukarı hareket ettirip camdan dışarı bakmaya başladı. "Bu tarafta olmalı."

"İmkansız" diye düşündü Anita. Elini kaldırıp başının yanındaki tutunma yerine asıldı. O kadar heyecanlıydı ki, ancak bu şekilde hareketsiz durabileceğini düşünüyordu.

Babası bir sürü sokağa girip çıktıktan sonra iki tarafında kısa boylu ağaçların yükseldiği bir yola girdi. Sanki ağaçlar yüzünden buradaki evlerin boyu da basıklaşmıştı. Ve yol boyunca ilerledikçe giderek daha eskileşiyorlardı.

"Bu mağaza nerede?"

"23 numarada" diye heceledi Anita.

Araba Frogнал Sokağı boyunca ilerliyordu. Yavaşlamıştı. 13 numara, 15...

Anita burnunu cama dayadı.

17, 19...

Tüylel ürpertici, kaskatı evler. Yaşını başını almış beyefendilerin çay içtiği verandalar ve sipsivri çatılar. Tavan arası pencereleri. Kiremitler. Dar ve uzun pencereler. Çiçeksiz balkonlar. Süssüz evler. 21.

Yol bir kez daha daralmıştı. Bir Vespa motosiklet yolun daralmasından hemen önce onları solladı ve Bay Bloom'un ona çarpmamak için ani bir fren yapmasına neden oldu. Kemerle koltuğuna bağlı olan Anita hızla öne doğru sıçradı.

“Ne biçim sürüyorsun?” diye bağırdı babası. Bir yandan da basmak için kornayı arıyordu.

Motosikletin üzerindeki adam arkasını dönüp onlara baktı ve hemen ardından gözden kayboldu. Anita'ya, adamın kafası-na kask yerine bir melon şapka varmış gibi gelmişti.

“Şu adamın yaptığını gördün mü?” diye sızlandı babası.

“Evet” diye cevap verdi Anita. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra yeniden açtı.

Önlerindeki tabelayı işaret eden babası, “Yirmi üç numara” dedi. “Dediğin yer burası olmalı.” Etrafa bakmak için başını pencereden dışarı uzattı. “Ama tek bir mağaza bile göremiyorum. Ya sen?”

Anita gözünün ucuyla baktı. Koyu renkli kaldırım taşları içeri doğru uzanıyordu. Siyah bir bahçe kapısının ardında kısa bir yol vardı. Üç basamakla yukarı çıkılıyordu. Sonra gri renkli ışıltılı bir kapı görülüyordu. Ve kapının sol tarafında bir tabela asılıydı.

Derken bir ışık belirdi. Melon şapkalı bir adamın parmaklarının arasındaki puroyu yakmak için çakılan bir çakmaktan çıkmıştı.

“Ah, hayır” diye mırıldandı. “Ah, hayır... Hemen buradan gidelim!”

“Belki mağazayı başka bir yere taşımışlardır.”

“Hayır, hayır, hayır, baba” diye tekrarlardı Anita. “Ben yanlışmışım. Burada değil. Yanlış bir yere geldik. Hemen gidelim!”

Kendilerini yeniden anayolun trafiğine attılar. Bay Bloom’un evine gelinceye kadar ağızlarını bıçak açmadı. Sonra babası elektronik anahtara basıp garajın kapısını kaldırdı.

Arabayı yeraltındaki garajın 34 numaralı yerine park ettikten sonra inip valizleri ve çantaları çıkardılar.

Sessizce asansöre doğru yürümeye başladılar.

Anita evi görmüştü.

Kundakçıları görmüştü.

Hepsi gerçektir.

“Yarın sabah için her şeyin hazır mı?”

“Evet.”

Bu söylediği de doğrudur.

“Seni saat kaçta havaalanına götürmem gerekiyor?”

“Saat beşi çeyrek geçe.”

Babası derin bir nefes aldı. “Anneciğim! Neden o kadar erken?”

Anita fısıldayarak “Başka uçak yoktu” diye cevap verdi.

Ve bu doğrudur.

“Venedik biletini aldın, değil mi?”

“Evet” diye cevap verdi kız. Bu sırada asansörün kapısı açıldı. Ama Anita başını çevirdi, çünkü utancından asansördeki aynada kendisine bakamaz hale gelmişti.

Az önce çok büyük bir yalan söylemişti.
Biletini almıştı.
Ama Venedik'e değil.

Aynı akşam kilometrelerce uzakta Nestor, Argo Villası'nın bahçesinde topallayarak yürüyordu.

Sepetli motosikletini garajdan çıkardı ve onu bahçe boyunca çekerek yola vardı. Sonra motoru çalıştırdı ve kasabaya doğru yola koyuldu. Yanından Tombul Tatlıcı Pastanesi'nden alınmış bir kutu çikolata vardı.

Güneş bir perde gibi önüne inen bulutların ardında batmak üzereydi. Nestor kaskının güneşliklerini kaldırmadan yönünü Bayan Stella'nın evine çevirdi. Kadın, Kilmore Koyu'nun en yaşlı öğretmeni idi.

"İyi akşamlar Bayan Stella" dedikten sonra kendini tanıttı: "Ben Nestor. Bahçıvan."

Yaşlı öğretmeni kapısını açmaya ikna etmek için ona çikolata ikram etti.

On dakika sonra her an kırılıp dökülecekmiş gibi görünen bir divanın ucunda oturuyordu. Çayda nostaljik duygular uyandıran bir sarımsak tadı vardı. Bir süre Bayan Stella'yla eski günleri yad eden Nestor sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: Kilmore Koyu Okulu'nun anahtarlarını istiyordu.

"Sizin elinizde hâlâ bir çift anahtar olmalı Bayan Stella" dedi yaşlı bahçıvan.

Tam Nestor'un düşündüğü gibi, bu granit kadar sert kadın

okulunu hatırladığı anda hüzünlenmişti. Öğretmen Stella emekliliğe ayrılmaya karar vereli daha sadece birkaç ay olmuştu. Buna okulun müdürü Bay Marriet'in ortadan kaybolmasının neden olduğu sanılıyordu.

"O büyük balina kıyıya vurmadan hemen önce kaybolmuştu, biliyor musun?" diye konuştu soprano sesiyle.

Nestor olanları çok iyi hatırlıyordu. Kadını teselli etmeye çalıştı. Ne de olsa Bayan Stella bir zamanlar kendisine de öğretmenlik yapmıştı.

Bir saat sonra yumruk yaptığı elinin içinde Kilmore Koyu Okulu'nun anahtarlarıyla birlikte evden çıktı.

Argo Villası'nın bahçıvanı okulun eski binasına yaklaştı ve sepetli motosikletini kimsenin göremeyeceği bir yere park ettikten sonra yürümeye başladı. Önce binanın etrafında bir tur atıp bütün ışıkların sönmük olup olmadığını kontrol etti. Sonra doğru olanını seçmek için elindeki anahtarları gözden geçirdi.

İçeri girdi. O kısacık anda hiçbir neden yokken eski okulu-na geri dönmenin verdiği mutluluğu hissetti. Sınıflar boştu. Sandalyeler sıraların üstünde ters çevrilmişti. Temizlenmiş katarahların yanında öğretmenlerin çekmeceli masaları duruyordu. Her yer tebeşir kokuyordu.

Bunlar unutulacak şeyler değildi. Her tarafa unutulması mümkün olmayan duygular sinmişti.

Zaten Nestor unutmayı sevmezdi. Hatıraları koruyanlardan

biri, hatta sonuncusuydu.

Bunları düşünce düşünce koridor boyunca ayağını yerde sürüyerek ilerledi. Eskiden bu koridorlarda koşup oynardı. Leonard Minaxo, Kara Volkan, Peter Dedalus, Clitennestra ve Cleopatra Biggles onun en yakın arkadaşlarıydı. Bir anlığına onların koyu renkli üniformalar içinde gülen çocuk yüzlerini etrafında görür gibi oldu.

Müdürün odasına doğru yürüdü ve Londra'dan Ursus Marriet'in yerine geçmesi için gönderilen yeni müdürün içeride bazı değişiklikler yaptığını fark etti. Buzlu camdan yapılmış kapının yerinde yeller esiyordu. Onun yerini verniklenmiş modern ama çirkin bir kapı almıştı. Nestor yaşını başını almış olmasaydı anahtarlarının ucuyla kapının üzerine "Müdürü devirin" yazabilirdi. Ama şimdi acelesi vardı. Bu işi başka bir zamana bıraktı.

Aradığı oda, ilk kattaki koridorun ucunda, öğretmenler odasından hemen sonraydı. Kapısının önü şimdi bir yığın test kitabının arkasında kalmıştı.

Kapı uzun zamandır kapalı duruyordu. Ama tıpkı Nestor'un düşündüğü gibi Bayan Stella'nın anahtarları arasında burayı açmaya yarayacak olan anahtar da vardı.

Okulun mahzenleri.

Aşağı inen merdiven rutubet kokuyordu. Sönük ve titrek bir ışık. Bahçıvan merdivenin tırabazanına tutunarak aşağı indi.

Aşağıya ayak basar basmaz daracık bir koridora girdi. Yan yana uzanan mahzen odalarının her biri A, B, C... gibi bir

harfle işaretlenmişti.

Nestor “D” harfinin yazılı olduğu odanın girişinde durdu.
Dedalus’un “D”si.

Anahtar.

Ve kapıyı açtı.

Tam o anda merdivenden aşağı sızan ışık söndü. Nestor karşısındaki odacığa girip içerinin ışığını yaktı. Yanılmamıştı. İçeride devasa bir makine duruyordu. Üzeri tozlu bir kumaşla kaplanmıştı.

Demirden bir Triceratops’a* benziyordu. Mekanik bir dokuma tezgahıyla, bir kilise orgunun ve bir denizaltının birleşmesinden oluşmuş garip bir yaratığa benziyordu. Tıpkı Peter’in öteki makineleri gibi bunun da ne işe yaradığını veya çalıştırmak için ne yapmak gerektiğini kestirmek imkansızdı.

“Merhaba Kimlik” diye onu selamladı Nestor ve elini makinenin siyah demirden gövdesi üzerinde gezdirdi. “Şöyle güzel bir pasaporta ihtiyacım var. Bana bir tane yapmak içinden geliyor mu?”

Makinenin etrafında birkaç tur attı. Önce bir kolu, sonra bir başkasını indirdi. Çalışmaya başlamış gibiydi. Birkaç saniye sonra bahçıvanın önüne yuvarlak tuşlarıyla bir daktiloyu andıran bir klavye çıkardı.

Nestor yavaşça “Rick Banner” ismini tuşladı.

Sonra ortaya başka bir klavye daha çıktı ve Nestor “İngiliz Pasaportu” şikkını seçti.

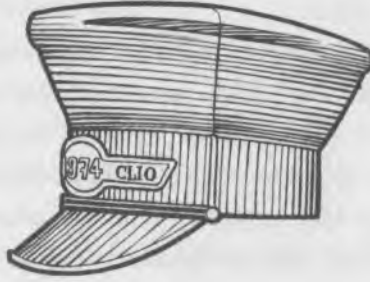
* Papağan benzeri gagasının üzerindeki boynuzlarından tanınan bir dinazor türü. 72-65 milyon yıl önce yaşadığı tahmin ediliyor.

Makinenin bir tarafı akordeon gibi açıldı ve bahçıvan Rick'in öğleden sonra çektiği fotoğrafını içeri yerleştirdi.

Makine fotoğrafı midesine indirdi ve deliller gibi tiklemeye başladı.

Makinenin işini bitirmesini bekleyen Nestor içinden dua ediyordu.

Bölüm 22

GECE YARISI

Rick Banner çan seslerini duyar duymaz kayarak yataktan çıktı. Kıyafetlerini yatağa girmeden önce giymişti. Tıpkı Morice Moreau'nun talimatlarında yazdığı gibi üzerine rahat bir şeyler geçirmiş ve hırsızlardan korunmak için bir sürü cebi olan bel çantalarından takmıştı.

Olabildiğince az ses çıkarmaya dikkat ederek yatağının altından seyahat çantasını çıkardı. Bunun içine de yedek bir kıyafet ve ihtiyaç duyabileceği birkaç şey koymuştu.

Emin olmak için çantasını bir kez daha ölçtü. Yanında uçağa sokabilmesi için küçük bir çanta olması gerektiği konusunda Jason onu önceden uyarmıştı.

Rick hayatında bir kere bile uçağa binmemişti. Hatta bir

uçak bile gormemiŐti.

abucak yatağını yaptı. Annesine yazdığı açıklama mektubunu gorlebilecek bir Şekilde yastığının üzerine bıraktı.

Sonra uykuya dalmıŐ evin seslerini dinledi. Koridorun ucundaki odadan gelen annesinin nefes sesini duyabiliyordu.

Yatağına bakıp içini geçirdi. Annesine bıraktığı mektup yalan dolanla doluydu. Annesine Londra'ya bir okul gezisi düzenlendiğini ama kendisinin bunu ona soylemeyi unuttuğunu yazmıştı. Bu sadece bir bahaneydi. Ve Rick, "Hadi ikile" dedi kendi kendine ve seyahate çıkmama fikrini aklından çıkartıp attı. "obrlerinin bana ihtiyaı var."

Yatak odasından çıktı, küçük koridoru iki adımda aştı, merdivene açılan kapıyı araladı ve bir an durup sokağa doğru uzanan basamaklara baktı.

Gecenin tuhaf karanlığıyla sarmalanmıŐ beyaz evlerin duvarları Şimdi gümüş gibi parıldıyordu.

Rick çantasını sırtına attı ve son kez evine baktıktan sonra kapıyı yavaŐa ardından kapattı.

Uçurumun tepesindeki evde son koŐuŐturmadır gidiyordu. Ağızlardan fisıltı halinde itirazlar ve tehditler yükseliyordu. Merdivenlerin tepesindeki odanın karanlığında omelmıŐ iki insan figürü birbirlerine kafa tutuyordu. Pencereden ağaçların koyu renkli glgeleri ve daha tede kasabanın titreŐen ışıkları grlyordu. Ayın olmadığı bu gece, deniz grnmez bir varlık gibi uçurumun ardında uzanıyordu.

“Saçma sapan konuşma.”

“Sana gelebileceğimi söylüyorum.”

“Hayır, gelemezsin.”

“Hiç de bile... öhö, öhö!”

“Gürültü yapma!”

“Öhö...”

Jason eliyle kız kardeşinin ağzını kapattı. Fakat Julia kardeşinin eline kuru kuru öksürmeye devam etti.

“Çok iğrençsin!”

“Özür dilerim Jason. Şimdi... şim...”

Julia yeni bir öksürük krizini engellemek için nefesini tuttu. Birkaç saniye sonra rahatladı. “Bak, işte becerdim. Öksürük möksürük kalmadı.”

Jason kızın önünde ayağa kalkmış, ellerini beline koymuştu.

“Neden gelemeyeceğini çok iyi biliyorsun.”

“Sadece biraz öksürüyorum.”

“Düne kadar ateşten cayır cayır yanıyordun.”

“Nestor’un hazırladığı bütün koca karı çaylarını içtim. Artık iyileştim!”

“Bu tehlikeli bir seyahat.”

“Beni arkada bırakırsanız daha da tehlikeli bir hal alacak.”

“Sen de kaçarsan annem bizi bir daha asla affetmez. Onu sürpriz okul gezisi bahanesiyle bile kandıramayız.”

Julia kardeşine cevap vermeden önce bir şeyler düşünmeye çalıştı.

“Bütün planı riske atmak mı istiyorsun?” diye ısrar etti kardeşi.

“Bir planımız yok ki!”

“Bir parça planımız var diyelim, öyleyse. Sen gelmekte ısrar edersen ve sonra daha kötü hastalanırsan, sadece ayağımıza dolanan bir top olacaksın.”

“Ayağınıza dolanan top mu? Bir insan kız kardeşine nasıl olur da ayağıma dolanan top der?”

“Sesini yükseltme.”

“Sen de bana ayağa dolanan top... öhö, öhö!”

“Şşşt! Şşşşşt!”

Jason elini kardeşinin ağzına kapatıp öksürüklerinin duyulmamasını sağlamaya çalıştı. Ardından elinden geldiğince Julia'ya neden gelemeyeceğini anlatmaya çalıştı. Fakat sonunda başka şansı kalmadığını anlayıp kız kardeşine sırtını döndü ve gözlerini bahçedeki karanlık ağaçlara dikti.

Bu şekilde aradan on dakika geçti. İki kardeş üstlerindeki çatının gıcırdamasını ve tahtaların kuru mırıltılarını dinleyerek oturdular. Derken bahçenin ötesinde kehribar rengi, yuvarlak bir ışığın hareket ettiğini gördüler. Işık sağdan sola doğru büyük bir yay çizerek döndü.

“İşte sinyal veriyor” dedi Jason ve arkasını döndü.

Yerden çantasını aldı. Onun bu hareketiyle Nestor'un kendisine verdiği küçük, altın sikkeler çantanın içinde birbirlerine çarpıp çınladılar. Oğlan kuledeki odanın kapısına doğru ilerledi. Julia arkasından sessizce bakıyordu.

“Yakında haberleşiriz” dedi Jason ve bir elini kapının tokmağına koydu.

Julia cevap vermedi.

Oğlan gülümsedi ve kıza döndü. “Beni dinle Julia. Seni arkada bırakmak benim de hoşuma gitmiyor. Ama buna karar verecek kişi ben değilim. Gerçekten üzgünüm. Ama çabuk döneneğiz.”

Julia cevap vermemekte direniyordu. Işık hatlarını daha da belirginleştirirken Julia kollarını kapatmış bir heykele benziyordu.

Jason kulenin aynalı kapısını açtı ve merdivenin başına çıkıp etrafı dinledi. Alt kattan televizyonun sesi geliyordu. Anne babası uzun bir tarihi film izliyorlardı.

“Bana hoşça kal demeyecek misin?” dedi uzaklaşmadan önce.

“Jason?” diye fısıldadı Julia odanın içinden.

“Efendim?”

“Ölen Ülke’yi bulmaya bak.”

Oğlan başını aşağı yukarı salladı.

“Arcadia’yı bul...” diye ekledi kız. “Ve yardım isteyen o kadını.”

“Bu konuda bana güvenebilirsiniz.”

Jason kız kardeşinin gözlerine bakmak için arkasını döndü. Ama odanın karanlığında ne tarafa bakması gerektiğini kestiremiyordu.

Karanlığın içinden kayan bir varlık gibi sessizce koridoru geçti ve yarisına geldiğinde durup parmaklarının ucunda yükseldi. Elini uzatıp tavandan sarkan bir kancayı tuttu ve onu hafifçe aşağı çekerek tavan arasına çıkan merdiveni indirdi. Bir

hırsız gibi dikkatlice merdiveni tırmandı ve tavan arasına çıkar çıkmaz merdiveni tekrar yukarı çekip aradaki kapağı kapattı. Ardından hafızasından yardım alarak tavan arasına istiflenmiş mobilyaların arasında kalan daracık yerden geçip Penelope Moore'un stüdyosuna ulaştı. Yavaşça tavan arası penceresini açtı ve bir sıçrayışta çatıya çıktı. El yordamıyla pencereyi dışarıdan kapatmaya yarayan ipi aradı. Onu bulduktan sonra burayı da ardından kapattı.

Dışarı çıkar çıkmaz dört ayak üstünde çatının üzerinde ilerledi. Gürültü yapmamaya, kayıp düşmemeye olabildiğince dikkat ediyordu. Bütün çatıyı baştan sona geçtikten sonra akça ağacın bir dalına uzandı ve onu tutup üzerine çıktı. Karanlıkta bile olsa ağacın dış kabuğundaki çentikleri bulup onları kullanarak gövdesinden aşağı kaymak her zaman oynadıkları bir oyundu.

Çalılarının arasında gizlenip etrafı kolaçan etti. Sonra dönüp Argo Villası'na baktı. Kule penceresinden bakan Julia'nın yüzünü görebiliyordu. Kızın kendisini görüp görmediğini bilmesede, veda etmek için elini salladı.

Saati kontrol etti.

Gece yarısını beş dakika geçiyordu.

Bahçenin en dip kısmında Nestor'un kehribar rengi sinyali bir kez daha yandı. Jason ışığa doğru yürümeye başladı. Gürültü yapmamak için çakıl taşlı yoldan değil de, çimenlerin üzerinden koşuyordu.

Argo Villası'nın büyük bahçe kapısının önüne geldiğinde

yavaşladı ve demir parmaklıklarının arasından geçip yola çıktı. Yaşlı adam, parlak kabuklu dev bir hamamböceğine benzeyen siyah, sepetli motosikletinde onu bekliyordu. Motosikletin yanında ayakta duran Nestor onu görünce oğlana gitme vaktinin geldiğini haber vermek için açtığı farını söndürdü.

İlk söylediği cümle “Geç kalıyoruz” olmuştu.

Sonra çene altından bağlanan deri kemeriyle havacıların taktıklarına benzeyen bir kaskı Jason’a uzattı. Sonra kendisi de kafasına bir kask geçirdi ve “Kızıl Baron” filminden fırlamış gibi görünen gözlüklerini de taktıktan sonra gitmeye hazırladı.

Jason motosikletin yanındaki sepete oturdu ve sırt çantasını dizlerinin arasına sıkıştırdı. Bu sırada Nestor da kayalıktan aşağı sessizce inebilmeleri için motoru boşa aldı.

Gece yarısını on geçe Rick babasının hediye ettiği saatine bakıyordu. Clark Beamish İstasyonu birkaç yüz metre geride, otların istila ettiği bir meydanın sonunda kalmıştı. Binanın bütün ışıkları sönmüktü. Bu da Kara Volkan’ın evden çıktığı anlamına geliyordu.

Rick yola devam etmeden önce bir kez daha saatine baktı. Hâlâ on dakikaları vardı.

“Londra’ya gitmek için” diye mırıldandı küçük Banner. Kendini hayatının en uzun yolculuğuna hazırlamaya çalışıyordu.

Jason’ın gelmesini beklerken Rick kaygı içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Sonra lambaların ışığından uzak, karanlık bir köşede durup sessizce bekledi. Yapmaması gereken

bir iş yaptığına dair kötü bir his vardı içinde.

Üç dakika sonra kendisine doğru yaklaşan adımlar duydu ve beklentiyle arkasına baktı. Gölgeler içinde üç figür ona doğru yaklaşıyordu.

“Jason?” diye seslendi kızıl saçlı oğlan. Gelen kişileri seçemiyordu.

Sonra saklandığı duvar köşesinden çıkıp üç gölgeye doğru yürüdü.

Peki neden üç kişiydiler?

Acaba Nestor sonunda Julia'nın da gelmesine razı olmuş muydu? Bunu düşünmek bile yüreğini sevinçle doldurdu.

“Julia? Sen de mi geldin, Julia?”

Ancak yaklaşan üçlü gölgelerin arasından sıyrılıp bir lambanın altına geldiğinde Rick dehşete kapıldı.

“Hayır, Banner, biz Julia değiliz” dedi küçük Flint, onu küçümsercesine gülererek. “O pısrık erkek kardeşi de değiliz.”

“Ce eee!” diye bağırıldı büyük Flint, yapmacık yapmacık gülümseyerek. “Sürpriiz!”

Ortanca Flint bir neden yokken kıkırdadı. Kim bilir o boş kafasından neler geçiyordu.

Yol yanlarından fısıldayarak geçiyordu.

Jason, kaskından içeri dolan soğuk gece havasını yüzünde hissediyordu. Hemen yanında Nestor, II. Dünya Savaşı'ndan kalma bir asker gibi sepetli motosikletin gidonuna doğru eğilmişti.

Birkaç dakika içinde Doktor Bowen'in evini geçmişler ve Salton Uçurumu'nun dibine inip Kilmore Koyu'nun çatılarını sollarına alarak iç kısımlara doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Terk edilmiş istasyonun önündeki meydana vardıklarında Rick'in ortalarda olmadığını gördüler. Jason bir sıçrayışta motosikletin sepetinden atladı ve kaskını çıkardı. Nestor motoru kapatmadan farın ışığını bilet kulübesine doğrulttu.

"Her şeyini aldın mı?" diye sordu oğlana.

"Evet. En azından aldığımı düşünüyorum."

"Senden tek bir isteğim var. Sakın delice şeyler yapma. Oraya varıp hiçbir şey bulamazsanız hemen eve geri dönmenizi istiyorum."

"Bulacağımızdan umutluyum."

Nestor bir süre sustu. "İlaçlar?" diye sordu ardından.

"Almış olmalıyım."

"Sözlük?"

"Ağırlığını hissediyorum."

"Altın sikkeler?"

"Buradalar" diye cevap verdi Jason ve cebinden bir tanesini çıkarıp Nestor'a gösterdi.

"Tutumlu ol, tamam mı? Hepsini harcamamaya dikkat et."

Jason gülümsedi ve arkadaşını bulmak için etrafa bakındı.

Nestor oğlanın düşüncelerini okumuş gibi "Şimdi git, çabuk!" dedi. "Çok az zamanın kaldı. Rick'i tanıyorsam seni tren raylarının orada beklediğine kalıbımı basarım."

Ne yapacaklarını bilemedikleri için kabaca tokalaştılar ve

Jason otların üzerinden atlayarak uzaklaştı. İstasyonun eski binasını geçti ve bir meşe ağacının yanından kıvrılan bir patikaya saptı. Öteki tarafa geçtiğinde lokomotifin ışıklarını yakmış bir vaziyette duman tütürdüğünü gördü. On adım ilerideydi.

Kara Volkan kaldırımında ayakta duruyordu. “İşte buna dakiklik derler! Trene binin çocuklar!” diye bağırdı.

Jason nefes nefese adamın yanına koştu. “Rick?”

“Seninle değil mi?” diye sordu yaşlı makinist. Kırçilli sakalları birbirine karışmış kabloları andırıyordu.

“Hayır. Ben de trene bindiğimi sanıyordum.”

Jason sırt çantasını Kara’ya verdi ve aceleyle trene atladı.

“Anlamıyorum...” diye mırıldandı oğlan. “Meydanda değildi. Burada da değil.”

Geri dönmek için bir hamle yaptı.

“Hey! Nereye gidiyorsun?”

“Başına bir şey gelip gelmediğine bakacağım.”

Kara, saati kontrol etti. “Kalkmamıza çok az vakit kaldı.”

“Rick çok yakında oturuyor!”

“On üç dakika!” diye bağırdı Kara Volkan. “On üç dakika sonra yola koyulmalıyız, Covenant. Yoksa yapacak bir şey kalmaz. Beni duydun mu?”

Kara Volkan bir yararı olmadığını anlayıp ellerini indirdi. Jason yeniden ortadan kaybolmuştu.

“Hımbıl!”

“Sümüklü!”

“Zayıf halka!

Flint kuzenler Rick’in etrafında daire olmuş, sırayla ona laf atıyorlardı. Büyük ve küçük olanlar daha saldırgandı. Ortanca Flint ise bir süre düşünüyor ve saldırgan olduğunu zannettiği eften püften laflar ediyordu.

“Bu saatte evinden dışarı çıkmayacaktın.”

“Bu saatte evden çıkmak çok tehlikelidir...”

“Bunu büyükler yapar.”

“Ve sen büyük falan değilsin...”

Rick hiçbir şey söylemiyordu. Yavaşça dönmeye devam ediyordu. Dinliyor, düşünüyor ve tartıyordu.

Fakat önünde sonunda aklına gelen tek bir kelime vardı: Hay bin dalgakıran!

“Senin şu sırt çantan çok hoşuma gitti, biliyor musun kırmızı derili?”

“Ben de çok beğendim kuzen!”

“Galiba onu bana vermelisin, Banner.”

“Yoksa gelir onu biz alırız.”

Büyük Flint çantayı almak için bacağıyla, omzuyla ve koluyla bir harekette bulundu. Fakat Rick geriye çekildi ve sırt çantasını bir tür kırbaç gibi kullanarak kuzenlere doğru savurdu. Büyük Flint domuz gibi homurdanarak geri kaçtı.

“Beni dinleyn” diye konuştu Rick, teker teker üçünü de süzerek. “Sizinle uğraşacak vaktim yok. Bırakın gideyim, yoksa fena olacak!”

“Fena olacak demek!” Flint kuzenler yaklaşmaya başlamıştı.

Rick biraz daha geriledi ve sırtı duvara değdi. “Bu hiç de adil bir oyun değil” diye tekrar anlaşmayı denedi. “Bire karşı üçsünüz.”

Yavaşça etrafına baktı ve işine yarayan bütün olasılıkları gözden geçirdi. Sonra harekete geçti.

“Aslında bire karşı iki buçuk demeliyim.”

Rick küçük Flint’in sırtına atladı ve onu ileri itti. O yere düşerken üzerinden kalkıp istasyona doğru koşmaya başladı.

Fakat koşarken bir şey ayak bileğinden onu tuttu. Büyük Flint uçarak üzerine atlamış ve onu yakalamıştı.

Kızıl saçlı oğlan dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Sırtında keskin bir acı hissedip haykırdı. Flint’lerin hepsi üzerine çökmüşlerdi. Onu sıkı sıkıya tutuyor ve yerde yuvarlıyorlardı. Kuzenlerden biri, muhtemelen en küçük olanı, sırt çantasını elinden kaptı.

“Bırak o çantayı!”

“Bize ne yapacağımızı söyleyemezsin Banner!” diye bağırdı büyük Flint.

“O söylemedi ki zaten” diye düzeltti ortanca Flint.

Kısa bir süre hepsi şaşkınlıkla ortanca Flint’e baktılar. “O söylemedi de ne demek?”

Rick bu kararsızlık anından yararlanıp onun üzerine abanan kuzenlerin bacaklarına tekmeler savurdu ve altlarından çıktı.

“Bırak o çantayı dedim!” diye bağırdı aynı ses bir kez daha.

“Neler oluyor?” diye sordu küçük Flint etrafına bakarak.

“Konuşan kim?”

Tam bu sırada küçücük bir şey havada ışıldadı ve ortalarına düşüp yerde yuvarlanmaya başladı.

“Gözlerime inanamıyorum, kuzenler! Bu altın bir sikke!” diye bağırdı Flint’lerden biri.

Küçük Flint altın sikkeyi almak için sırt çantasını tutan elini gevşetince Rick atlayıp onu kaptı. “O benim!” diye bağıryordu sikkeyi almaya çalışan küçük Flint.

“Hayır! Onu ilk ben gördüm!”

“Altın bir sikke!”

Sikkeyi ilk kimin alacağına dair bir kavga gürültü koptu.

Bu fırsattan yararlanan Rick etrafına bakındı. Hemen yanında bir gölge ona el sallıyordu.

Bu Jason’dı. “İyi misin?” diye sordu. “Dört dakikadan az vaktimiz kaldı.”

“Gidelim!”

Tren raylarına geri döndüklerinde Clio 1974 markalı lokomotif deliye dönmüş bir tay gibi kişnemeye başlamıştı.

Kara Volkan Rick ve Jason’ın yaklaştığını görünce başını lokomotifin kapısından dışarı uzatıp “Acele edin!” diye bağırdı. “Derhal yola çıkmamız gerekiyor!”

İhtiyar lokomotif bir buhar bulutu üfledi.

Ve demir tekerleklerini çevirmeye başladı.

Rick ve Jason hızlarını artırdı. Jason trenin basamaklarına ulaşmış, tutunma kolunu yakalamıştı. Kendini yukarı çekip hemen arkasından koşan Rick’e yardım etmek için döndü. Elini uzattı.

Rick ona sırt çantasını verdi.

“Haydi! Gayret et!” diye haykırdı Jason ve arkadaşını yukarı çekmek için bir kez daha elini uzattı.

Rick lokomotifin giderek hızlandığını fark etti. Eski istasyonun yaya kaldırımını on adım sonra sona erecekti. Var gücüyle koşmaya başladı.

“Haydi!”

Kaldırımın sonuna gelmişti. Ve gözünü karartıp atladı.

Tren düdüğü çalıp demir tekerleklerini çınlatarak rayların üzerinde son sürat ilerliyordu. Rick havada iki adım attı, tutamağı yakalamak ümidiyle elini gelişigüzel savurdu; sıcak buharlar ve motordan çıkan kurum yüzüne doğru vururken...

“Yakaladım!” diye bağırdı Jason. Rick’in elini sıkıca tutuyordu.

Rick zorlukla kendini lokomotifin üzerine attı, ayağını basamağa koydu ve dengesini bulmayı başardı.

Kendini yukarı doğru çekti. “Az daha başaramayacaktım...” diye mırıldandı trene çıkarken.

Onlara arkasını dönmüş, manivelaları ve bu acayip lokomotifin kumanda kollarını kurcalayan Kara Volkan, “Siz ikiniz her zaman geç kalıyorsunuz!” diye yakındı. “Ah zamane gençleri!”

İki oğlan gülümseyip süklüm püklüm yere çöktü.

Aynı gece bazı insanlar inanılmaz bir şey gördüklerini düşüneceklerdi. Penzance kasabasının terk edilmiş raylarına birkaç adım mesafede yaşayan Bayan Carton bir trenin düdüğünü

duymuştu. Hemen ardından bir bardak su içmek için yatağından kalktığı anda ise mutfak penceresinin önünden buharlı bir lokomotifin dumanlar püskürterek doğu yönünde son sürat ilerlediğini görmüştü. Ayrıca lokomotifin açık kapısının ardından iki oğlanın kendisine el salladığına yemin edebilirdi. Tabii kadıncağıza kimse inanmadı.

Lokomotifin geçişi Southampton'da da görüldü. Öğrencilerin çıkardığı *Yeni Ufo* gazetesinin bir haberine attığı şu başlık oldukça merak uyandırıcıydı: "Uzaylılar trenle mi geldi?"

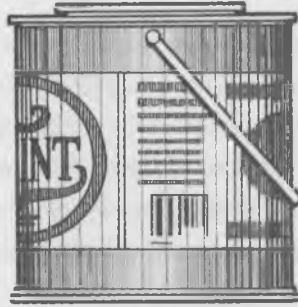
Takma bir isimle yazan bir muhabir onlarca insanın perşembe sabaha karşı saat üç buçuk ile dört arasında tuhaf olaylara tanık olduklarını iddia ediyordu. Uzaklardan gelen bir tren düdüğü, antrasit renginde bir buhar bulutu ve hemen ardından hızla geçip giden en azından altmış yıllık, eski mi eski bir lokomotif.

Bu olanlardan aylar sonra Charing Cross İstasyonu'nun sözüne güvenilir şefi Bay Hugh Pennywise karısına buharlı bir trenin kullanılmayan bir tren yolundan istasyona girdiğini gördüğünü ya da gördüğüne inandığını itiraf edecekti. Oysa 1956'dan beri bu tren yolundan hiçbir tren geçmemişti. Işıklarını söndürüp neredeyse hiç ses çıkarmadan gelen o lokomotif istasyona girince yavaşlamış ve öteki modern trenlerin arasında bir yerde durmuştu. İçinden sırt çantalı iki çocuk inmişti. Uzun, siyah bir sakalı olan makiniste el sallamışlar ve her şey gayet normalmiş gibi istasyon binasının içine girmişlerdi. Gizlice olanları izleyen Hugh Pennywise, bunların kendine ait

lokomotifi olan bir milyarderin oğulları olduğunu düşünmüştü.

Hemen ardından lokomotif geldiği yere geri dönmüştü. Sanki hiç var olmamıştı. Kaybolmuştu.

Bölüm 23

VENEDİK'TE BİR ÇIĞLIK

Tommaso Ranieri Strambi ilk çıığıı duyduğunda henüz Bor-go'nun küçük köprüsüne yeni varmıştı. Dehşete kapılarak çıığıın geldiğı tarafa doğru koşmaya başladı.

Bağıran Anita'nın annesiydi ve çıığııkları Karaltılı Ev'in parmaklıklılı pencerelerinin ve plastik tellerle kaplı yanık çatısının ardından geliyordu.

Koşarken bir yandan da, "Çabuk Tommi" diye düşünüyordu. "Acele etmelisin."

Ancak kadının sözcüklerini anlayacak kadar yaklaştığında Anita'nın annesinin yardım istemek için çıığık atmadığını anladı.

Bunlar öfke çıığııklarıydı.

Tommaso yavaşça yaklaşarak dinledi.

“Ama bu imkansız!” diye haykırıyordu restoratör kadın.
“Bu imkansız! Ben şimdi ne yapacağım?”

Aralık kapıdan yapı iskelesinin demirlerinin birbirine çarparken çıkardıkları ses duyuluyordu. İçeri göz atan Tommaso, Anita'nın annesinin merdivenden aşağı koştuğunu görüp geri çekildi ve sanki yeni geliyormuş gibi kadının karşısına çıktı.

“Ah, selam Tommaso!” diye onu karşıladı kadın. Baştan aşağı kille kaplıydı.

“İyi günler Bayan Bloom. Nasılsınız?”

“Başıma ne geldi biliyor musun? Bir felaket!”

“Yoksa Anita'ya bir şey mi oldu?”

Kadın kapıyı kilitlemek için doğru anahtarı aradı. Ama eli ayağına dolandığı için bir süre uğraşmak zorunda kaldı.

“Size yardım edebilir miyim?” diye önerdi Tommaso.

“Evet, teşekkürler. Burada olduğuna göre iyisi mi kapıyı sen kilitle, anahtarları da daha sonra benim evime getirirsin, olmaz mı?”

“Tabii. Ama... Anita'dan bahsediyordunuz.”

“Anita mı?”

“Felaket...”

“Ah, hayır. Anita'nın bu işle bir ilgisi yok... Fresklerin verniğiyle ilgili bir felaketle karşı karşıyayım. Onları buraya teslim etmek yerine bizim oturduğumuz eve götürmüşler!”

Tommaso rahat bir nefes aldı. “Öyleyse sadece evleri karıştırmışlar, değil mi?”

“Bu sence az bir şey mi? Şimdi oraya gitmem ve adamları

vernikleri buraya getirmeleri için ikna etmem gerekiyor.”

“En kötü ihtimalle ben sizin taşımanıza yardım ederim.”

“Elli kilo verniği mi?”

Tommaso gülümsedi. “Böyle basit bir şey için endişelenmeyin. Bu arada Anita’dan haber var mı?”

“Bu öğleden sonra gelmiş olması gerekiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Tuhaf” diye düşündü Tommaso. “Bana bu konuyla ilgili tek bir mesaj bile atmadı.”

“Ben eve koşuyorum, Tommi” dedi kadın. “Sen her yeri güzelce kilitle. Sonra anahtarları bana getirirsin, tamam mı?”

Oğlan evet anlamında başını salladı. Sonra kadının uzaklaşmasını bekleyip yüzünü tekrar eve çevirdi.

Eve bir kere bakmak bile tüylerini ürpertti.

Morice Moreau’nun evinden nefret ediyordu.

Evin güçlerinden de nefret ediyordu. Her şeye rağmen içeri bir adım attı. Sonra dışarıdan kapalı gözükecek kadar kapıyı itirdi. Büyük bir dikkatle merdivenin basamaklarını birer birer çıkmaya başladı. Bir yandan da Fransız ressamın merdiven boyunca duvara asılmış esrarengiz resimlerine bakıyordu.

“Neden bu resimleri yaptın, ha?” diye sordu yukarı çıkarken yanından geçtiği bir odaya doğru.

Sorusu yankılanıp geri geldi.

Tommaso merdivenin tepesine kadar çıktı. Birkaç gün önce Anita’yla burada Mioli’yi bulmuşlardı. Morice Moreau’nun stüdyosunun kapısı kapalıydı. Anahtarı sokup kapıyı açtı ve res-

samın odasına girdi. Belki burada sorusuna bir cevap bulabilirdi.

Pencerenin önünde durup lagünü ve ışıklar içindeki kanala uzanan irili ufaklı Venedik evlerinin çatılarını seyretti. “Her yeri bir anda ateşe vermeyi nasıl başarmış acaba?”

Alevler çabucak her tarafı kaplamış olmalıydı.

Bunları düşünürken içine tuhaf bir korku düştü.

Kapıyı ardından kapatıp koşarak basamakları indi ve üçüncü kata geri döndü.

Sonra durakladı.

Kapı aralık değildi.

Birisi onun arkasından içeri girmiş olmalıydı.

Tommaso geri döndü. Evin ortasındaki çardaklı avluya bir göz attı.

Ve gördüğü şey karşısında nefesi kesildi.

Melon şapkalı ve şemsiyeli adam çardağın altındaki masada oturuyordu.

Ve başını kaldırmış ona bakıyordu.

Tommaso'nun elindeki anahtarlar titremeye başlamıştı. Bir adım geriledi.

Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak “Burada ne işin var?” diye sordu. “İçeri giremezsin. Burası özel bir mülk. Polisi arayacağım!”

Adam melon şapkasını çıkardı ve nazikçe masaya bıraktı. “Bu ne acele böyle, Tommaso Ranieri Strambi? Bu ne acele? Bir şeyden mi korkuyorsun? Merak etme, burada sadece ikimiz varız.”

“Adımı nereden biliyorsun? Def ol git!”

Tam bu sırada Tommi'nin cebindeki telefon bip bip yaptı. Ses öyle beklenmedik bir zamanda çıkmıştı ki, neredeyse gerçeküstüydü.

“Bir mesajın var” dedi melon şapkalı adam. “Cevap ver. Mesajı atan arkadaşın Anita olabilir. Belki sana geri döndüğünü haber veriyordur.”

“Def ol...”

Adam olumsuz bir şekilde başını salladı. Ardından şemsiyesini aldı, ucunu yukarı kaldırdı ve sapını çevirdi. Aniden şemsiyenin demir ucundan yarım metre uzunluğunda bir alev fişkırdı. Alev söndüğünde Tommaso kendini yerde buldu. Çardağın üstündeki asma yapıkları yanıyor ve alevler etrafa yayılıyordu.

Şimdi kundakçı onun önüne gelmiş, ayakta duruyordu.

Oğlanın hayal edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu.

Demek evvelki gün onları bu şekilde ekmişti.

Adam hızlıydı.

“Şimdi... Sevgili Tommaso” diye fısıldadı adam. “Senin ve benim uzun uzun sohbet etme vaktimiz geldi. Ne dersin?”

Tommi kaçmak için bir hamle yaptı ama kundakçı bir kez daha onu hızlıyla şaşkına çevirdi. Bir an önündeydi, hemen sonra çıkış kapısının önünde belirmişti.

Şemsiyesini sallayarak “Bana hemen cep telefonunu ver” dedi.

Tommaso geri geri yürümeye başladı, ta ki sırtı duvara değinceye dek.

Gözünü şemsiyenin alevler fışkırtan siyah ucundan alamıyordu.

Telefonunu kontrol etti.

Mesaj gerçekten de Anita'dan gelmişti.

Venedik'e dönmüyorum. Ölen Ülke'yi bulmak için Fransa'ya, Toulouse'a gidiyoruz. Annemi idare et.

Şimşek hızıyla mesajı okudu ve aynı hızla sildi.

Sonra gözünü birkaç adım ötesinde duran kundakçıya dikti.

“Ne diyordu?” diye sordu adam.

“Seni ilgilendirmez” dedi Tommi.

Kundakçı şemsiyesini uzatarak cep telefonunu oğlanın elinden yere düşürdü. Sonra ekranını kontrol etti.

Eco mesajın silinmiş olduğunu görünce “Şimdi ne oldu biliyor musun?” diye fısıldadı. “Başını büyük belaya soktun.”

DEVAM EDECEK...

İÇİNDEKİLER

1. Venedik kedisi	5
2. Adam asmaca	25
3. Fransız ressam	37
4. Zarf	53
5. Yardım çağrısı	63
6. Hayalet pastanesi	75
7. Kovalamaca	85
8. Eve dönüş	93
9. Kilmore Koyu'na giden yol	105
10. Beyaz	119
11. Kolejden dönüş	127

12. Davetsiz misafir	143
13. Talihli bir karşılaşma	153
14. Arıların yok oluşu	167
15. Gizli kitaplar	177
16. Dostlar ve düşmanlar	193
17. Plan	207
18. Makasçı kardeşler	219
19. Rehber	227
20. Casusluk	239
21. Tersine seyahat	253
22. Gece yarısı	263
23. Venedik'te bir çılgılık	279

www.ulyssesmoore.it

ULYSSES MOORE

Macera, gizem ve
bulmacayı
seven çocuklar için
eşsiz bir dizi!

1. Zaman Kapısı

Macera düşkünü üç çocuk hayal edin. Şimdi de onları gizemli bir evin içinde düşleyin. Bu ev, ardında türlü sırların gizlendiği kapılarla dolu. Peki her biri kilitli bu kapılar nasıl açılacak? Argo Villası'nın bahçivani Nestor tüm bu gizem hakkında herkesten daha çok şey biliyor gibi...

2. Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı

Jason, Julia ve Rick zaman kapılarından birini geçip Antik Mısır'a varıyorlar. Burası kayıp şehir Punt. Çocuklar hemen gizemli haritayı aramaya koyuluyorlar. Haritanın saklandığı yer efsanevi bir oda. Ancak bu odanın bir sırrı var.

3. Aynalar Evi

Bu defa Jason, Julia ve Rick'in yolları Aynalar Evi'ne düşüyor. Aynalar Evi, yıllar önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan dahi mucit Peter Dedalus'un yaşadığı yer. Bakalım bu ziyaretleri, onları aradıkları cevaplara yaklaştırabilecek mi?

4. Maskeler Adası

İlk Anahtar'ı bulabilecek tek kişi olan Peter Dedalus, Venedik'te saklanıyor. Ancak bugünün değil, 17. yüzyılın Venedik'inde. Oblivia Newton çoktan dahi mucidin peşine düşmüş bile. Bizimkilerin ellerinden geldiğince hızlı davranması gerekiyor.

5. Taşların Muhafızları

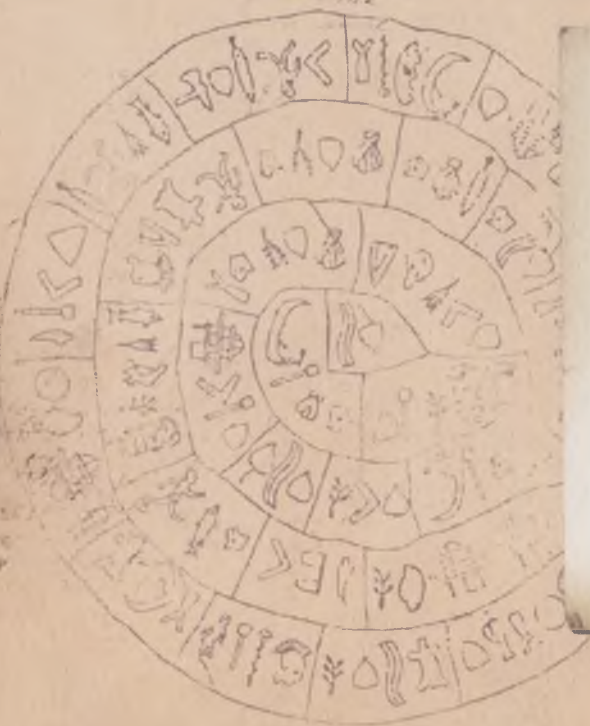
Ulysses Moore kim? Jason, Julia ve Rick gerçeği keşfetmek üzereler. Şimdi önlerinde yepyeni bir yolculuk var. İstikamet XII yüzyıl, Ebedi Gençlik Bahçesi. Kara Volkan orada Kilmore Koyu'ndan gelecek ziyaretçileri bekliyor. En azından bazılarını....

6. İlk Anahtar

Tüm sırların ortaya çıkma zamanı geldi. Covenant kardeşler ve Rick sonunda tüm sorularının cevabını tek tek öğrenecekler. Fakat peşine düştükleri en önemli şey hala kayıp. Tüm Zaman Kapılarını açmaya yarayan İlk Anahtar acaba nerede?

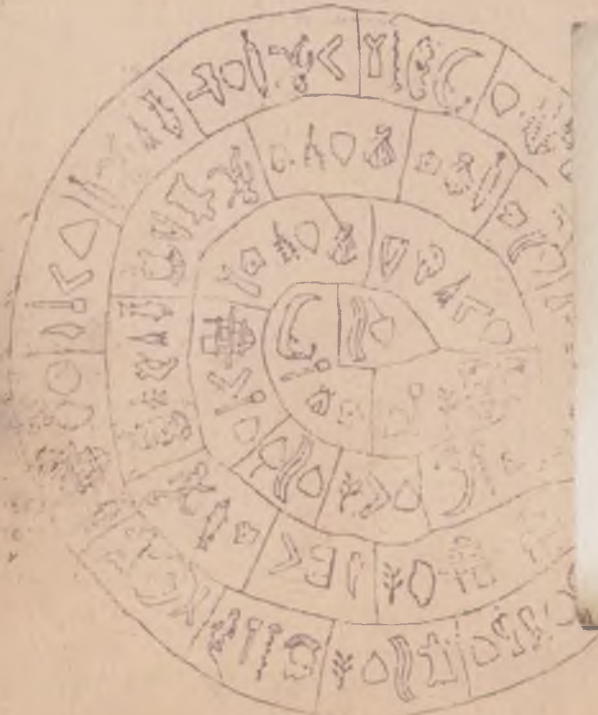

fondamenta di Borgo 89
Venezia

MORICE
MORICAV

MORICE MORÉAU
fondamenta di Borgo 89
Venezia

“Sizinle tanıştıgıma çok memnun oldum Bay Nestor. Benim adım Anita Bloom” diyerek kendini tanıttı yabancı kız. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Nestor yan gözle kızı baştan aşağı süzerek ağzında bir şeyler geveledi. Kız neşeli, sevimli ve İngiliz’di. Peki burada ne işi vardı?

“Yardıma ihtiyacımız var” dedi Jason. “Çok acayip bir şey oldu. Bir kitap...”

Anita sırt çantasını yere koydu ve içinden koyu renk kapaklı küçük bir seyahat kitapçığı çıkardı.

Argo Villası’nın bahçivanı kitapçığı görür görmez tanıdı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Hem de çok iyi biliyordu. Onu şimdi çocukların elinde gördüğünde ihtiyar yüreği daha hızlı atmaya başlamıştı. “Onu nerede buldunuz?” diye mırıldandı.

“Morice Moreau’nun evinde.”

Bahçivan önce Jason’a, sonra Rick’e baktı.

En sonunda gözleri kızın üzerinde durdu.

“Burayı nasıl buldun?”

“Bir kitap serisi sayesinde...” diye araya girdi Jason.

“Ulysses Moore’un yazdığı bir kitap serisi.”

Nestor şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı.

Günlükleri basılmıştı!

“Hepiniz doğru kulübeye!” diye emretti çocuklara.

“Ben de on dakika sonra yanınızdayım.”

Sonra topallayarak Argo Villası’na doğru yürüdü.